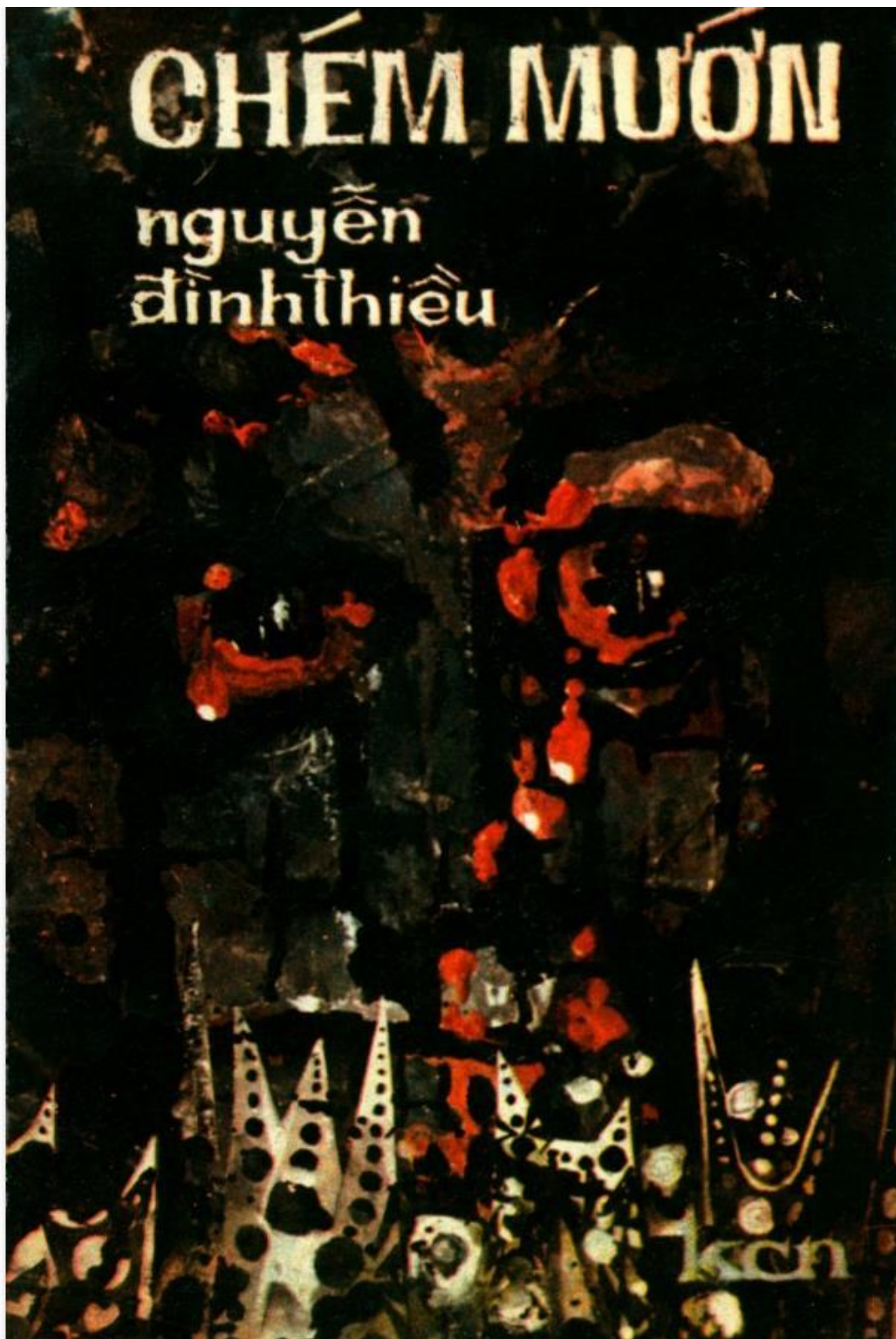

CHÉM MU'N

nguyên
đình thiều

lên

CHÉM MƯƠN
tiền thuyết

Nguyễn Đình Thiều

Chém Mươn

C Ò N G M Ò T T Á C G I Á

ĐÃ XUẤT BẢN

bão mùa xuân
thời loạn đồ chơi trong chiến tranh
đào kép giang hồ
vào đêm
vỡ đạn cho con trai đầu lòng
giấc ngủ cô đơn
trên đó từ đây
thúy kiều giao chỉ
chém mướn
bay vào lửa đạn
đất lạ
hồi xuân
đội cuối đêm

SẼ XUẤT BẢN

người qua biên giới
điệu nhạc tắt đèn
như giọt sương khuya
một khoảng trời hồng
hoa dại

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

CHÉM MƯƠN
tiểu thuyết

TỦ SÁCH

kcn

1

TƯ BA ĐÀO NHẬN CON DAO TỪ TAY

Phát, gã đàn em nghếch mắt lên cười cười :

— Xong cả chứ anh Hai ?

— Xong.

Phát móc túi lấy ra một cục tiền, Tư Ba Đào kêu lên sung sướng ;

— Nhiều ác ! Anh trúng mỗi này mập thù lù !

Phát đếm ra mười tám giấy năm trăm, dúm vào tay gã đàn em. Tư Ba Đào đẩy ra rất khế, gượng gập nói :

— Thôi mà anh Hai... Anh cho em nhiều quá rồi.

— Cầm lấy đi. Mẹ kiếp. Làm bộ mãi con vợ mày nó phú linh nhất mẹ nó bây giờ.

Tư Ba Đào cười gượng, nhét tiền vào túi áo bà ba, tay trái gã vẫn cầm con dao buông thông xuống cạnh người. Phát dục :

— Diễm mẹ nó đi rồi còn theo tao chứ.

— Anh định cho đàn em đi đâu ?

— Thường ngày mày vẫn thích mục gì ?

Tư Ba Đào cười bên lên :

— Anh Hai dư biết rồi mà. Em có chơi cái gì ngoài cái đó ra đâu...

— Thì đi !

— Sao hôm nay anh hứng lên dữ vậy ? Em tưởng anh vĩnh viễn không rời tua lại bàn tỉnh nữa...

— Mày có cái tật dẻo thương nời. đó là cái tật cứ hay kiếm câu chuyện làm quà. Người ta cho tiền thì cất mẹ nó đi rồi khóa cửa lại đi với ta cho rồi...

Tư Ba Đào cười ròn, cúi lom khom đặt con dao vào trong hòm sắt, gã đóng nắp, khóa lại, nói một mình :

— Con « đoàn » này linh lắm đấy... Bây giờ mình đã bị giang hồ phế thải, mà nó lọt được vào tay anh...

Phát sốt ruột dục :

— Đi mày...

— Vâng. Anh chờ em tý...

— Làm gì ?

Tư Ba Đào chỉ tay về hướng cuối con hẻm nhỏ :

— Em viện trợ cho vợ con em mấy xín. Cả đêm qua nó tả oán nghe nẫu cả người. Chán gớm !

— Thì đi nhanh lên.

— Vâng. Chút xíu thôi...

Tư Ba Đào nhào ra cửa, vừa lúc đó một gã thanh niên lao vụt vào. Tư Ba Đào ôm bụng nhăn nhó, chửi :

— Mẹ kiếp ! Đi điu đâu mà gớm thế. nát ruột bổ mày ra đây này !

Gã thanh niên gạt Tư Ba Đào sang một bên, bước nhanh tới trước mặt Phát, vừa thở, vừa nói :

— Hồng rồi anh Hai.

— Gì ?

— Cái thằng anh vừa chém hồi nãy...

— Sao ?

— Nó đi thừa lính !

Phát cười ròn :

— Có thể mà mầy nhăng cả lên. Bộ có mình nó đi thừa lính hay sao !

— Không phải thế... Nó còn mướn bọn Thương cảng đi tìm anh. Nó chi nặng lắm, bọn kia nhận rồi.

Phát cau mặt lại :

— Bọn nào ?

— Sáu Poa nha.

Tư Ba Đào nhòm ngay dậy, gã chép miệng :

— Mẹ kiếp. Gay go nhi ? Từ trước tới giờ thằng Sáu có dính gì tới băng của mình đâu.

Gã thanh niên đưa mắt nhìn Phát, ngần ngừ một lát rồi nói :

— Chắc anh Hai không biết, thằng Sáu nó thù anh vì vụ con Phương.

Phát gạt gù, trán chàng hằn lên những vết nhăn. Tư Ba Đào tò mò hỏi :

— Vụ con Phương thế nào mày ?

Gã thanh niên hạ giọng :

— Nó mê con đó nhưng anh Hai bẽ mặt. Nó căm hừng không có cơ báo thù, nó sợ anh em cười nó hen... Dịp này nó nhận tiền rồi. Hình như nó đang gọi nh em đi kiếm anh Hai. Thế nào nó cũng tới bàn nh nhà thằng Chín mập tìm anh!

— Sao chú biết?

— Thằng bạn bên nó nói với em, nó bảo phải gặp nh bằng được.

— Lạ thật...

Phát lăm bằm :

— Tao mới chém thằng ấy cách đây nửa ngày...

— Vâng. Bị anh chém xong nó chạy ngay sang hương cảng. Thằng ấy cũng là một tay anh chị gộc.

— Tao biết.

Phát ngồi xuống ghế, châm điếu thuốc lá, kéo từng hơi dài.

Gã thanh niên lo ngại nói :

Anh định thế nào anh Hai!

— Chưa biết nữa.

Tư Ba Đào bắn khoăn :

— Từ trước tới nay chưa bay giờ xảy ra chuyện nh em cùng làng lại nở tìm nhau, chém giết nhau vì iền thiên hạ. Thằng Sáu phá luật giang hồ...

Phát càu nhàu :

— Tao cũng ngạc nhiên vì thế... Đám ra khó nghĩ. Chém nó cũng dở mà không thì cũng lồi thôi...

Gã thanh niên hăng hái :

— Sợ gì nó anh Hai. Anh hạ được nó đương nhiên làm xếp sòng bên Thương cảng. Thơm lắm anh Hai ạ.. Mỗi tháng chúng nó thâu vào cả trăm ngàn...

— Mình đã có đất bên này rồi.

— Nhưng chúng nó gây chiến trước...

Tư Ba Đào bàn góp :

— Hay thế này... Chú Hiến đi tìm bọn mình về cả đây đi. Mình đánh một trận lớn cho đỡ buồn.

Nói xong gã quay nhìn Phát :

— Bằng lòng nhé anh Hai ? Đề em ngả cha nó bàn tính ra đây, anh em mình vừa đông vừa tình kể...

Phát gật đầu, chàng thở dài thật nhẹ :

— Cũng đến phải đánh lớn một chầu. Nản thật !

Tư Ba Đào bảo gã thanh niên tên Hiến :

— Chú lĩnh đi gọi tụi nó đến đây. Bảo chúng nó đến gấp nghe không ! Có thể chiều nay mình chạm với bọn kia...

Hiến nhìn Phát chờ ý kiến. Phát suy nghĩ một lát rồi nói :

— Chú gọi cho tụi ba đứa thôi. Thăng Kinh, thăng Thành, với thăng Hưng.

Hiến ngần ngại :

— Em sợ mình ít người quá...

Phát cời giầy :

— Thế đủ rồi. Bảo chúng nó đến đây ngay, tao nằm đây với thăng Tư chờ chúng nó.

4 • NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

— Vâng.

Hiền vội vàng lao ra cửa, Phát gọi giật hấn lại :

— Hiền...

Chàng móc túi lấy cọc, tiền, xẻ ra một nửa quăng cho Hiền :

— “Gho chú ba ngàn, còn bao nhiêu chia đều ra cho ta đưa bảo chúng nó đưa cả cho vợ con rồi hãy đi.

— Vâng.

Tư Ba Đào nhìn theo hút gã thanh niên tên Hiền, gã lo ngại nói với Phát, giọng lo ngại, khẩn khoản :

— Thằng này hề có tiền là lao ngay vào sòng bạc, không biết lần này nó có chịu bỏ cái tật ma bùn ấy đi không... Lỡ nó vào bệ, đánh đấm, gỡ gạc tới chiều thì hỏng hết...

Phát ngả mình nằm xuống chiếc đi văng, giọng trầm xuống đầy mỏi mệt, chán chường :

— Con người ta ăn nhau cái số... Nếu tao có phải chết thì chạy lên trời cũng chết! Đã sống với cái nghề này, cái sống cái chết cách nhau chỉ bằng sợi tóc... Mẹ kiếp! Bởi thế mày thấy đó, có bao giờ tao tính tới chuyện vợ con đâu. Mình chết là mất cái thân mình, nhưng còn bầu đàn thê tử thằng chó nào nó gánh cho mình đến mãn đời...

Tư Ba Đào nhăn mặt :

— Anh chỉ nói gở... Cứ như cái tướng của anh đâu phải tướng chết non... Và lại bọn thằng Sáu Poa nha là tở sư già để non hột. Chúng nó hòa lên cho oai chứ đã chắc gì.

Phát thở ra một hơi dài :

— Từ khi vào cái nghề này, tao chém hơn ba mươi mạng, thằng nào bị tao chém cũng ngạc nhiên đến ngẩn người, mà kẻ ra cũng tức cười. Chúng nó với mình có thù oán điu gì đâu...

Tư Ba Đào gật gù theo lời Phát, gã vuốt ngược mái tóc dài, rậm bù xù sau ót mỉm cười :

— Trời sinh ra mỗi người một nghề mà anh !

— Hồi đi học không bao giờ tưởng tượng được rằng lớn lên mình làm cái nghề này... Có lẽ mã tổ nhà tao nó phát về đường đao búa thành ra con cháu phát đạt nhờ cái nghề chém thuê ; chém mướn ăn tiền...

Phát cười lớn sau câu nói, giọng cười đầy cay đắng mỉa mai :

— Ngày mẹ tao còn sống, bà cụ lúc nào cũng khuyên tao tu thân tích đức để phúc lại cho con cháu sau này...

Phát lắc đầu, bỏ dở câu nói. Im lặng nhìn băng quơ lên nóc nhà rồi vụt búng hai ngón tay vào nhau dục đã :

— Bày tính ra đi chứ ! Ngồi nhìn nhau mà nghe chuyện cổ tích hay sao ! Dạo này mày đâm ra dở hơi nổi máu mơ mộng hão hơi nhiều đấy nhỉ ?

Tư Ba Đào bẽn lẽn cười :

— Đâu có anh... Thỉnh thoảng em ngẩn người ra là là... lo đấy chứ...

— Lo gì ?

Ồi dào... Trăm thứ lo anh ơi ! Lo cơm trắng cơm đen, lo cả cho con vợ em năm tháng nữa nó bẽ bầu tâm sự...

— Ủa... Vợ mày có bầu đấy hả ?

— Vâng... Mấy tháng nay nó ở bên bè thành ra anh không gặp... bụng nó đã bắt đầu trông thấy rồi đó anh ạ...

— À. Vợ mày làm nghề hàng sáo sông Tư Thống phải không ?

Tư Ba Đào đứng lên, lom khom cúi xuống gầm giường :

— Vâng. Nhờ trời cũng đỡ anh ạ. Nhưng được lãi đồng nào nó nường cả sông thành ra cũng như không. Mang tiếng là nó đi buôn đi bán mà em cứ vẫn chạy tiền đến bờ hơi tai. Cái số em thầy tướng gọi là thân cư thể vậy mà cực còn hơn con chó.

Gã thờ dài, chép miệng, từ từ kéo từ trong gầm giường ra một bộ bàn đèn.

Phát ngóc cổ lên nhìn, hỏi :

Cái tầu Trúc phong còn đó hay phát mại rồi ?

— Còn chờ anh. Đời nào em bán. Còn đủ bộ đây. Dọc mía, tàu Tàu thuốc vụn Tượng đề vừa chua. Anh thử hút mà xem, ngon không chê vào đâu được.

Phát cười nhẹ :

— Lại tán ! Tao mà nghe cái mồm mày thì đã nghiệm lỗ đích ra rồi.

Tư Ba Đào vừa lau chùi bộ bàn đèn vừa cao giọng nói :

— Anh nghiện làm sao được. Thuốc phiện đời nào nó chỉ huy được nổi anh.

— Thôi đừng có bốc nhăng ! Sửa soạn mau lên bố.

Tư Ba Đào loay hoay một lát rồi bưng bộ bàn đèn đặt vào giữa chiếc đi văng củ, gã ngồi xồm chằm đèn, kê gối, lấp tàu, rót nước.

Phát mỗi điều thuốc lá kéo từng hơi mơ màng, chàng gác cánh tay lên trán, nhắm mắt lại, bắt tréo chân nằm ngửa, Óc Phát trắng bệch không vương víu một ý tưởng nào. Chàng cảm thấy mơ hồ như mình đang ngủ say nhưng vẫn nghe rõ mồn một tiếng động xung quanh cùng với tiếng thở khò khè mệt nhọc của Tư

Ba Đào. Rồi căn nhà tối lại. Tư Ba Đào lê đôi dép lẹp xẹp từ cửa trở vào, leo lên nằm trước mặt Phát :

— Đóng cửa thì hơi nóng anh ạ. Nhưng thế cho nó kín đáo, ung dung.

Phát im lặng đắm chìm trong trạng thái nửa thức, nửa ngủ. Chàng thoảng nghe tiếng cây tiem chạm vào ngao thuốc, tiếng nhựa nha phiến reo sủi trên đèn, tiếng thở mạnh của Tư Ba Đào khi dùng sức phóng điều thuốc đã nhồi chín vào nhĩ tàu.

Tư Ba Đào gõ cán tiem vào dọc lách cách . . . lách cách . . .

— Anh Hai.

Phát mở mắt, xoay mình nằm nghiêng, đón lấy dục, ngậm vào giữa cặp môi khô chàng kéo từng hơi ngắn, thông thả, thưởng thức hương vị thơm ngon kỳ diệu của á phiện.

Khi buông dục, Phát nghe Tư Ba Đào hỏi nhỏ với giọng tự đắc :

— Nhất phải không anh ? ngon quá đi chứ lý, anh nhỉ ?

— Tao thấy cũng... Đối với tao thì thuốc nào cũng na ná như nhau...

— À... Tại anh còn hút chơi hút bời, chứ như bọn em chỉ cần ngủi khói là đã biết thuốc ngon hay dở, hàng rỏm, hàng phách hay là hàng nguyên chất...!

Phát diều cợt :

— Thì cũng nhờ cái tài ấy mà cả đời này quanh quẩn giao du toàn với bà cả đội... Đụng phải làm đến việc gì thì lòi chảy mớ ra, thờ hồng học như bò...

Tư Ba Đào cười theo :

— Thì bời vậy em mới xin anh cái chân chạy vật giữ đồ nghề. May nhờ anh còn thương đến chứ không thì thật bỏ xừ...

— Ông chú nuôi tôi sáu tháng trong «ép» đời nào tôi quên !

Tư Ba Đào phẩn khởi :

— Anh cứ nói vậy. Tình nghĩa gang hồ em cũng có bao giờ quên được cái ơn anh cứu em khỏi tay bà thằng côm.

Phát gạt đi :

— Thôi đừng nhắc chuyện đàn bà ấy nữa. Chú làm cho tôi một bi nữa thôi, rồi chú hút đi. Chiều nay còn nhiều việc phải làm.

Tư Ba Đào im lặng nhồi điếu thuốc thứ hai, gã suy nghĩ một lát rồi nói khẽ :

— Chiều nay sáu giờ anh còn món hàng nữa . . . Em phải nhắc không sợ anh quên . . . Thưa anh nhớ vụ đánh ghen không ạ ? Vụ của con mẹ chủ hãng xuất nhập cảng vỏ ruột xe hơi đó anh . . .

Phát ừ hử. Tư Ba Đào tiếp :

— Hôm nọ anh hứa với nó, rồi anh nhận một nửa tiền rồi . . . Rồi anh dặn em rằng hôm nào tới đúng ngày thì nhớ nhắc anh . . . Thưa anh hôm nay là ngày hai mươi tám, đúng ngày đó rồi ạ . . . Anh có cần em tả lại hình dáng thẳng cha anh phải «bán đoàn» cho nó hay không à ?

— Ừ nhỉ . . . Tao quên bằng mất hình dáng thẳng hủi ấy rồi . . .

— Thưa anh nó mập, lùn, hay đội cái nón cầm một cái vàng nhạt, nó hút píp, tay đeo nhẫn hột soàn ở ngón út, xe hơi hơi của nó mang số . .

Tư Ba Đào ngừng tay tiêm, ngồi dậy, nhảy xuống đất, chạy tới luồn tay trong áo gối lấy ra một cuốn sổ tay rồi trở về nằm chỗ cũ, Gã kê nghiêng cuốn sổ bên đèn, lật từng trang rồi nói tiếp :

— Thưa đây rồi ạ . . . Thằng cha ấy nó đi xe số EM. 9998763, màu xanh đậm . . . Thưa anh nhớ rồi chứ ạ . . .

Sáu giờ chiều nay nó sẽ tới nhà con mẹ xuất nhập cảng, anh chờ nó ra ngoài, lúc mở cửa xe thì anh tới bán cho nó một đoàn « dao ».

Phát gật gù :

— Nhớ... nhớ... Nhưng không hiểu chiều nay có rảnh đi làm vụ đó hay không... Mà có bận cũng đi. Mình làm ăn đứng đắn bao nhiêu năm nay rồi... Chán thật !

Phát bắt dọc, kéo điều thứ hai, thở khói vôi vàng ra khỏi miệng :

— Chú mày làm điều to quá trời... Thôi ! Thế đủ rồi !

Phát ngồi dậy, thả hai chân xuống đất. Tư Ba Đào vồn vả hỏi :

Anh cần gì để em đi lấy...

— Tao đi tiêu... Chú hút đi !

Phát lê đôi dép lẹp xẹp đi ra nhà sau, Tư Ba Đào nói :

— Anh chịu khó đi ra sát hàng rào dùm em tý ! Cổng nó tắc em chưa thông được ạ...

Phát ra khỏi căn nhà chật hẹp, ẩm thấp của gã đàn em. Chàng uốn ngực hít một hơi đầy không khí vào buồng phổi, nhưng ngay sau đó Phát vôi vàng thở hắt ra, chàng nhò nước bọt liên tiếp vì mùi cổng rãnh bay theo con gió đúng lúc Phát hít vào một hơi đầy ngực.

Phát bỗng dựng bực tức vu vơ. Chàng đá mạnh chiếc lon sữa bỏ cho rơi xuống cổng, nước cổng đen

ngòm, sền sệt chất bùn non, đặc đến nỗi chiếc lon nằm tênh hênh không chìm, không trôi đi nổi.

Hình ảnh chiếc lon nằm trên vũng lầy khiến Phát liên tưởng đến cuộc đời mình... Cũng đứng chênh vênh trên những hiểm nguy, tù tội, chưa biết ngày nào sẽ vĩnh viễn ngã xuống vì những nhát dao oan nghiệt, hoặc tra tay vào còng thép, ra trước tòa thượng thẩm, nhận án lưu đầy.

Phát thở dài nhè nhẹ. Chàng đứng tần ngần trước vạt sân sau, một lúc khá lâu Phát mới nhớ ra rằng chàng cần đi tiêu.

Chàng cẩn thận bước những bước chân chắc chắn trên nền đất đầy rêu trơn trượt, cho tới lúc phóng tia nước xuống cống. Phát thích thú nhìn những mảng bọt những bong bóng nước sủi lên dưới chân mình...

Chợt chàng nghe tiếng chân bước lẹp xẹp phía ngoài hàng rào, nỗi lo lắng về bọn Sáu Poa nha làm Phát vội vàng tiêu thật nhanh, rón rén tới sát rào, vạch đám lá cây dâm bụt nhìn ra.

Chàng vụt kêu lớn mừng rỡ :

— Khanh !

Gã thanh niên đang đặt từng bước chân tránh từng vũng nước bùn trong con hẻm nhỏ giạt mình ngơ ngác tìm kẻ gọi tên mình,

Phát ngăm nghiêng khuôn mặt bạn, lòng chàng nao nao buồn. Khanh già đi nhiều, ốm hơn trước, bộ áo quần nhàu, cũ lộ rõ vẻ túng thiếu, đói ăn...

Chàng gọi lớn, vạch tung đám lá cây dâm bụt thò mặt ra cười :

— Thằng khi ! Tao đây này !

Khanh nhận ra Phát, anh chàng nhăn nhăn ra cười ; nụ cười gượng gạo, mỗi một rồi ngượng ngừng đi tới cạnh hàng rào :

— Ở đây hả mày ?

— Không... Mày đi đâu đây Khanh ?

— À...

Khanh lúng túng một lát rồi nói nhanh :

— Có tý việc cần...

— Cần gì ở trong cái xóm toàn là cờ bạc với lý đi điểm này... Đi giải quyết cơn nhức đầu nóng lạnh ái tình phải không ? Vào đây... Lát nữa đi với tao, có mấy chỗ chơi bởi trừ danh số một... Vào đây...

Khanh ngần ngừ ra mặt :

— Thôi đề lúc khác nhé... Tao bận ghê lắm.

Phát lắc đầu, nhìn bạn thương hại nói :

— Bận gì cũng bỏ. Vào đây đã... Tao muốn hỏi mày một chuyện cần.

— Chuyện gì ?

— Thì vào đây đã nào. Làm gì mà cứ như con gái sợ Tây đen nó đè ra thế khi ?

Khanh bắn khoăn, Phát nắm tay bạn xiết thật mạnh, thật chặt :

— Không được quyền khiêu nại. Lần trước mày đã phú linh tao rồi. Lần này ông bắt được rồi đừng có hy vọng trốn.

Cặp mắt Khanh ánh lên tia nhìn xúc động, ngẫm chứa niềm vui nhưng rồi tối ngay lại nỗi buồn.

Phát nheo nheo mắt suy nghĩ rồi nói thẳng băng :

— Vào đây... Cần gì đã có tao lo. Nếu tao đoán không lầm thì mày đang lên cơn sốt áo cơm ? Phải anh hùng nhận mình đói rách mới nên người...

Nói xong Phát ha hả cười lớn, vạch hàng cây dâm bụt cho Khanh lách vào khoảng sân rêu ẩm.

Phát nắm tay bạn :

— Lên nhà với tao, cần thận đấy. Nhà này có cái sân này vợ chồng chúng nó trồng... rêu !

Khanh tủm tỉm cười gượng, chàng theo Phát lên nhà.

Tư Ba Đào nhóm phắt ngay dậy nhưng khi thấy Phát gã nằm xuống, thở ra một hơi nhẹ nhõm. Phát cười cười !

— Sợ hả ?

Tư Ba Đào lắc đầu :

— Dạ không... Em tưởng anh bạn của anh là cơm.

Phát lắc đầu :

— Mày dạo này đâm ra hèn vì thuốc sai quá trời.

Tư Ba Đào im lặng cười trừ. Phát kéo Khanh nằm xuống cạnh mâm đèn :

— Nằm đây... Hít với tao một bần cho say ! Rồi cần gì đã có tao.

Quay sang Tư Ba Đào, Phát nói :

— Đây là Khanh bạn tao, còn đây là chú Tư Ba Đào, anh em trong làng giang hồ cả. Mày biết không Tư ? Ngày trước tao với Khanh cùng học chữ một trường, học võ một lò ra đấy... Nó thì nên người đứng đắn, đàng hoàng còn tao thì ma cà-bông... Hê hê... Năm ngoái tao bị cóm chúng nó rờ mạt kê sát quá, tao phải về nằm kênh ở nhà vợ chồng thằng này, bắt chúng nó phụng dưỡng mình kỹ quá...

Khanh cười nhẹ, Phát liền thoảng tiếp :

— Chưa kể tới những ngày đi học, thằng nào bắt nạt tao là đã có thằng này đứng mũi chịu sào, nó đánh đẹp, đánh nhanh không chịu được. Chỉ tiếc rằng sau này, không chịu làm du đãng.

Ngừng lại tợp một ngụm nước, Phát hân hoan tiếp :

— Gặp mày rao mừng ghê. Mấy lần trước tao trở lại thăm vợ chồng mày, nhưng chúng mày dọn dẹp mẹ nó đi rồi. Hỏi thăm mãi không ai biết chúng mày dọn đi đâu..

Phát im lặng, bỏ dở câu nói, giọng chuyển sang thứ âm thanh đầy ngậm ngùi :

— Gần đây nghe bọn bạn cũ chúng nó kể về chuyện gia đình mày, tao buồn đíu chịu được. Thế nào ? Mày có việc làm chưa ?

Khanh đỏ mặt nhưng gượng cười, lắc đầu :

— Chưa... Vẫn đang tìm...

— Thế vợ con mày ? Nó bế con đi đã chịu về chưa ?

— Chưa... Thôi ! Nhắc tới chuyện đó làm quái gì.

Phát búng tay :

— Đàn bà ! Mẹ kiếp ! Đàn bà bạc không chịu được...

Khanh lắc đầu, giọng buồn buồn :

— Tao không ngờ mày biết chuyện của tụi tao. Thực ra vợ tao nó không đáng trách đâu. Minh lấy nó, không nuôi nổi vợ, nổi con, nó chịu nhịn với mình cả năm trời cũng là chung thủy lắm rồi.

Khanh thở dài, lặng lẽ bắt đầu đọc Tư Ba Đào đưa sang. Anh chùng kéo liền bốn điệu, thở khói lên mái nhà vắt tay lên trán suy nghĩ rồi trầm trầm nói khẽ :

— Nó đi tao chẳng oán hận gì. Lỗi là lỗi ở mình. Minh thất nghiệp quá lâu... Minh hèn yếu không đủ can đảm làm những việc làm lương thiện nhưng thấp kém, mình cứ ngoan cố chờ đợi cho bằng được loại công việc hợp và xứng với mình.... vợ đói rồi con đói. Đàn bà chúng nó thương con, đàn bà đũa nào mà chịu nổi cảnh con khát sữa, thiếu cơm... Dĩ nhiên nó phải bỏ đi tìm miếng cơm, manh áo cho con... Tao nhớ trước khi đi nó bảo tao rằng : Em yêu anh. Em yêu anh nhiều. Em lấy anh chỉ mong được ở với anh mãi mãi, dù mỗi ngày được ăn một bữa cháo cũng vui rồi... Nhưng tình cảnh đã thế này. Anh phải đề em ra ngoài đó tìm việc nuôi con.

Phát kêu lên uất-ức :

— Thì dĩ nhiên nó phải nói thế rồi. Mà đề cho nó đi ?

Khanh cười lớn đầy đắng cay :

— Dĩ nhiên. Mà giữ nó lại đề nuôi nó bằng gì ?

— Tại sao mà không chịu tìm tao, tìm đến những thằng mà mà đã giúp đỡ chúng nó hết lòng ?

Khanh nhún vai :

— Tao không thích !

— Mẹ !

Phát chửi xong ngấn người, đăm đăm nhìn vào một xó tối ở góc nhà. Căn nhà lặng lẽ im vắng buồn bã. Chỉ còn tiếng dục tàu kéo ro ro trên ngọn dầu lạc.

Cuối cùng Phát xì một tiếng :

— Mà thì cứ anh hùng rơm ! Tao phục mà cái tính tự lập, quật cường... Nhưng cũng phải tùy cơ ứng biến. Mà đã thi ơn thì mà có quyền bắt người ta phải trả lại cho mà. Đời thằng nào mà chẳng có lúc túng thiếu, khờ sò. Không chịu tìm đến những người xung quanh là tự mình cô lập, tự mình hại mình.

Khanh dịu dàng cắt ngang giọng nói hằn học, tức bực của Phát :

— Tao biết chúng mà sẽ không bỏ tao đói. Nhưng trời sinh ra cái tính tao nó đã thế rồi. Bây giờ tao mới hiểu thế là lắm cảm thì đã trễ rồi.

Phát gật gù thở dài rồi búi người nói :

— Tao tiếc trong lúc đó chẳng gặp mày... Bây giờ gặp mày thì thực là vô hy vọng cứu gỡ nỗi hạnh phúc gia đình cho mày... Tuy vậy tao hỏi thật mày, mày có muốn đi tìm vợ mày về không ?

Khanh lắc đầu :

— Không. Nó lấy chồng rồi.

— Đã lấy chồng rồi ? Nhanh thế ?

— Vì đói. Vì cần có cơm áo nuôi con.

Mày vẫn cứ tin người ngó ngàng...

Giọng Khanh hơi run :

— Nó lấy một thằng Thiếu Tá Mỹ ngoài Nha-Trang... Con tao ở ngoài đó... Người ta về đây nói cho tao biết thằng bé nhớ tao, khóc cả ngày...

Phát đập mạnh tay xuống đùi :

Đ.m. Tao có ngờ đâu mày bị đến thế... Đ.m. thế mà nhất định cần rằng chịu đựng không chịu hé môi cầu cứu đứa nào. Đ.m. tao nói thật, mày nhiều lúc dờ hơi, ngốc nghếch, anh hùng tàu quỳnh không chịu được... Thế là cái gì !

Trút bót hậm hực, buồn khổ vào câu nói xong Phát hỏi Khanh.

— Tao sẽ đi với mày... Mà không được... Thế này vậy ! Mày về ở với tao. Phải về. Không cần đi làm gì hết...

— Tao cần làm một việc...

— Gì ?

— Ra đón thằng con tao từ Nha-Trang về với tao. Mẹ nó chắc hẳn phải bằng lòng.

— Được rồi... Tao sẽ lo cho mày đi tới nơi về đến chốn. Bố con mày bắt buộc phải ở với tao cho tao dịp tốt với mày cũng như mày đã quá tốt với tao. Thằng con mày sẽ được gửi vào trường nội trú nào hách nhất, lớn nhất, sang trọng nhất Saigon. Còn mày, mày ở với tao...

Giọng Phát nghẹn lại xúc động và thương cho bạn:

— Tao xin mày đừng khí khái xằng... Đừng từ chối nữa. Tao đối với mày thật lòng... Thằng nào giả dối cho trời hại cả giòng họ, cả gia đình tao đi ! Nhé ? Khanh nhé ? Mày đừng từ chối nhé ?

Phát nắm vai bạn, lắc mạnh, lập lại câu hỏi :

— Nhé ? Đừng từ chối nhé ? Khanh nhé ? Mày nhận lời đi !

Tư Ba Đào góp chuyện :

— Anh nhận lời đi anh, Anh Phát đây là người chí tình với bạn, với đàn em...

Khanh thờ ra một hơi dài, chàng ứa nước mắt xuống hai gò má. Một lát sau Khanh nhè nhẹ gật đầu nói như mếu :

— Cám ơn anh mày. Bây giờ tao mới biết ở đời vẫn có những kẻ có lòng...

— Sur mày ! Chùi nước mắt đi ! Tư Ba Đào !

— Dạ.

Gã đàn em nhồm ngay dậy chờ đợi. Phát ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

— Chúng mình đi ăn rồi kéo nhau tới vòm Chín Mập.

— Thưa anh còn vụ thắng Sáu Poa nha?

— Mặc nó !

— Em sợ nó vây kín vòm Chín Mập mất rồi...

Phát cười khẩy :

— Đã chắc thắng nào ăn thắng nào... Cứ đi !

Khanh nhăn mặt :

— Đừng bốc đồng lão ! Cái nghề của mày chỉ tính làm một ly là đời đủ tàn... Cảm ơn mày quý tao muốn dắt tao đi du hí, nhưng sinh mạng mày bao giờ cũng quý, cũng cần hơn... Tụi mình chơi ngay ở đây cũng thú lắm rồi.

— Sợ mày không thích...

Khanh cảm động nhìn bạn mỉm cười :

— Tao thích ! Chơi ở nhà tỉnh hơn ở tiệm, nói chuyện cũng cởi mở hơn... Thế nào ? Dạo này mày vẫn tập đều đều đấy chứ ?

Phát thở dài, bắt dọc, kéo diều thuốc phiện, trầm ngâm nhìn từng cụm khói tàn lên cao, giọng Phát buồn rầu :

— Tao bỏ dượt lâu rồi ! Làm cái nghề chém mươn như tao coi bộ võ nghệ ít khi phải dùng tới, chỉ cần hạ một dao đúng chỗ là địch thủ gục rồi... Bởi thế thành ra võ nghệ bỏ đến thiu thối, mớ meo ra, hể có lời thôi là mình đã vớ lấy con đao phang luôn cho mấy nhát...

Khanh nghiêm trang :

— Thế là bậy !

— Tao biết bỏ dượt là bậy... Nhưng mày nên nhớ với địa vị xếp song du đảng của tao bây giờ, ít khi mình phải dùng tới tay chân để đấm đá ai... Nghe tới tên mình là bọn nhóc con hoảng lên rồi. Còn thiên hạ chúng nó mượn mình để chém chứ không để đấm...

Phát cười chua xót :

— Còn mày ? Nghe chúng nó nói có một dạo mày đánh đài ăn tiền phải không ?

Khanh gật :

— Dạo đó rách quá tao phải ghi tên đánh, nhưng đánh được hai độ thì hết mùa võ đài. Cả hai độ tao đều thua...

Phát ngẩn mặt ngạc nhiên :

— Cái gì ? Mày thua ? Trường tràng của võ sư Mao Tôn Cương mà thua bọn võ sĩ nhái con bây giờ ?

Khanh thở dài, mặt bừng lên vì ngượng ngùng và khờ sở.

— Tao bắt buộc phải thua để lãnh thêm tiền... Tụi nó «com bin» với nhau sao đó nên bắt buộc tao phải chịu thua. Một trận thì giả vờ ngất ngư để chúng nó tung khăn lên xin hàng, một trận thì giờ mộng đít cho địch thủ đá bay xuống đài...

Phát nhăn mặt lại đầy cău kinh :

— Mày làm thế anh em đồng môn với tụi mình ngày xưa chắc họ chửi mày ung mã ? Cũng may là thầy Cương

đã nghèo rồi... Nếu thầy còn sống, thầy phải thấy học trò mình thắng thì vác dao chém mướn, thắng thì đánh võ chỉ cầu thua để lãnh hêm tiền, chắc thầy Cương phải ném cho tao với mày một trận nên thân rồi tổng cò ra khỏi lò võ Thiếu Lâm...

Khanh cười buồn, Phát ngậm ngùi nói tiếp :

— Nhớ hồi đó không mày ? Thầy Cương dạy mày tập bài Mai hoa Quyền đến nỗi thầy phát ốm vì gắng sức dạy mày những tuyệt kỹ công phu... Cả trường chỉ có mày là học được bài đó đúng mê tốt, hợp ý thầy Cương nhất... Hồi thầy mất mày không có ở nhà, mày không biết đến cái cảnh thầy ngoắc ngoài chờ mày về để trời trần. Cũng bởi thế mà mày mất mẹ nó cái chức chưởng môn, để cái chức đó rơi vào tay đứa con gái thầy Cương, sau này con bé lấy chồng, về Hồng Kông thế là lò võ Mao tôn Cương lụn bại, tan hoang, mỗi tháng một ngả.

Khanh ứa nước mắt khi nghe bạn nhắc tới những ngày hai người còn say mê võ học, còn dành tất cả thì giờ và phương tiện sống để mãi mê trau dồi quyền thuật.

Giọng phát thêm bùi ngùi luyện tiếc :

— Nhiều khi nghĩ lại cái thời vàng son ấy, tao vẫn cứ bồi hồi tự trách mình không dụng công học đến nơi đến chốn như mày. Nếu tao được như mày, nhất định tao sẽ mở trường dạy Võ Thiếu Lâm thay cho cái nghề « bán đoàn » khốn nạn này.

Khanh ngạc nhiên nói :

— Nghề bán đoàn ?

Phát cười nhạt :

— Đoàn có nghĩa là con dao. Bán đoàn là bán dao, con đoàn là con dao ! Tao học tiếng đó của bọn anh chị, du côn Hà Nội ngày xưa... Giới dao búa Hà Nội vào đây cũng còn sót được mấy người ngày xưa một thời ngang dọc, bây giờ thì các đàn anh hồng hết... Đàn anh nào cũng nghiện oặt người...

Phát chỉ vào Tư Ba Đào, hạ giọng nói :

— Ông này là con ruột của đàn anh Tám Tạ ngày xưa làm vua trên bến Nứa Hà-thành. Vào đây anh Tám Tạ chết vì hư bao tử, giao ông này lại cho tao cùng với con dao của anh ấy... Ông con quý tử cũng bắt chước ông bố, cũng hít như điên... Hít đến nỗi người ngòm chỉ còn bộ xương cách trí, phải giải nghệ đánh đấm để ở nhà giữ cái nhiệm vụ cao quý là cắt đồ nghề và tay hòm chia khóa cho tao...

Tư Ba Đào cười cười, giọng gã buồn buồn :

— Vâng... Em hông thật hai anh ạ... Nhiều lúc nghĩ buồn ghê, nhưng trót lỡ ngập vào cái này rồi... Hông quá... Cũng may là anh Phát còn thương đến, còn có đồng ra đồng vào chứ không thì thật là bỏ bố !

Khanh bắt dọc, kéo thêm điều thuốc thơm ngát, cháng nhắm mắt lại nói khẽ :

— Quả thực tao không ngờ mày lại sống thế này Phát ạ !

Giọng Phát thêm bí phần :

— Làm vua du đấng mày nữ chê sao ? Anh hùng một cõi, một dao là ngang dọc tung hoành, bọn đầu trâu mặt ngựa nghe tên là rét, là buồn, né mình ngay... Như thế không bảnh hơn đời sao chứ ?

— Không hiểu trường hợp nào dẫn dắt mày tới cái chức vị bây giờ hả Phát ?

Phát im lặng trầm tư rồi kể :

— Đói quá... Dạo đó tao đói quá cóc biết làm gì bèn mò sang Khánh Hội. Tao ghé vào một quán nước, kêu một ly nước đá chanh, tính uống xong bò sang khu Thương Cảng xin làm phu khuân vác qua ngày... Ai ngờ lúc tao gọi chiêu đãi để trả tiền thì một thằng đàn ông to lớn nhào tới, nó chửi tao rồi hỏi tao định tán em chiêu đãi viện bỏ nó phải không ? Tao chưa kịp phản trả, nó đã phang ngay cho tao một cái tát ! Tao cúi tiết vớ ngay võ chai bàn bên cạnh, phang luôn cho đàn anh một quả v o đầu. Nó gục ngay, nhưng bọn đàn em của nó ủa đến đông hăng hai ba chục đứa, chúng nó trối nghiến ngay tao lại, đem vào trong hẻm, dẫn thẳng vào nhà ông Xếp Chúa của chúng nó là anh Ba Rừng Sắt ! Ông ấy vốn là cựu đàn em đặc lực nhất của ngài Năm Lửa, bây giờ hết thời, về Khánh Hội, tụ tập du đấng Bình Xuyên làm vua bên đó... Lúc trông thấy tao, nghe bọn em kể chuyện tao hạ thằng cha ngoài quán, anh Ba Rừng Sắt bèn gật gù khen tao. Mày bảo có bỏ mẹ không ? !

Phát ngừng kẻ đề kéo điều thuốc phiện, rồi gã lim dim tiếp :

— Anh Ba Rừng Sát bảo tao rằng chắc chú mày phải giỏi võ lắm mới đánh đồ được thằng Hai nhà tao, chắc chú mày phải ngon cùng mình mới dám đơn thương độc mã sang vùng này gây sự, hạ nhục tao. Thế rồi anh Ba Rừng Sát ra một điều kiện là tao phải đấu võ với thằng con trai thứ hai của anh... Tao run quá... Võ nghệ của mình là thứ võ học lỏm hỏm, lại đói rách liền mấy năm, có tập tành cái đếch gì mà đấu! Nhưng nếu không đấu thì anh Ba đem tao ra cho đi «mò tôm» ngay... Tao đành liều, đành gật đầu nhận đấu... Ai ngờ thằng con thứ hai của anh Ba Rừng Sát lại đâm ra sợ cái phong thái ngang tàng, liều lĩnh của mình? Nó xin bỏ cuộc vì tin rằng tao phải giỏi võ ghê gớm lắm mới đánh đồ được thằng anh của nó trong một phút đồng hồ... Ấy thế là anh Ba Rừng Sát trọng dụng tao, giao cho tao trông nom đàn em khu Cầu Hàng. Từ đó tao đương nhiên sung sướng quá trời. Cho đến khi anh Ba Rừng Sát chết vì bệnh tật thì anh em tan tác mỗi đứa một phương, tao đem thằng Tư Ba Đào với bốn năm thằng nữa qua bên Saigon, chinh phục ngay được thằng xếp du đặng khu này, ấy thế là tụi tao xưng hùng xưng bá, thiên hạ đồ xô tới ầm ầm thuê tao đi chém đồng loại, tiếng tăm tao nhờ đó càng lẫy lừng, khách hàng càng kéo đến đuôi đi không hết. Hê hê! Thế có phải rằng đời người ta ăn nhau cái số, phải không mày ?

Kề xong Phát nằm ngửa, tùm tùm cười :

— Chắc mày không ngờ, không đao giờ ngờ tao thế này Khanh nhỉ ?

Khanh gật đầu. Chàng im lặng nhìn theo những làn khói thơm ngát tỏa lên cao, nhẹ nhàng tan loãng vào không khí ẩm mục của căn nhà tồi tàn, xơ xác.

Khanh mồi điếu thuốc lá, chàng tận hưởng cảm giác thích thú của cơn say nha phiến... Nhưng giữa những đê mê, ngây ngất, nỗi buồn dịu dàng hiện đến khắc đậm nét nhớ thương trong tận hồn chàng...

Khanh vụt nhớ đến con. Thằng bé trai kháu khỉnh bị bắt giờ đang theo mẹ ở tại miền Trung với người bố ngoại nhân xa lạ. Chắc hẳn thằng bé thương nhớ Khanh nhiều...

Phát cắt ngang giọng suy tưởng của Khanh :

— Mày nghĩ ngợi gì mà long lanh nước mắt thế này ?

— Tao nhớ con tao.

— Nó đâu ?

— Mẹ nó bế nó theo... Tao không biết nói thế nào để diễn tả nỗi lòng tao thương nó... Tao vẫn chỉ ước ao có một điều là tìm được việc làm rồi ra Trung đón nó về ở với tao...

— Còn con mẹ nó ?

— Kề như chúng tao chưa gặp, chưa quen nhau một lần nào ! Nó đã có chồng mới, cuộc đời mới... Có lẽ

nó cũng chẳng muốn giữ lại chứng tích của những kỷ niệm cũ làm gì...

Phát thở dài :

— Được rồi... Tao sẽ lo đề mày ra đón cháu về...

Tư Ba Đào gác dọc tàu lên khay đèn, lơ mơ hưởng lạc thú của cơn say mé rồi nói :

— Em đề nghị với anh một điều anh Phát ạ.

— Gì ?

— Anh mời anh Khanh ở lại dạy võ cho bọn chúng em. Em vẫn mơ rằng tất cả anh em trong băng mình đều giỏi võ, đều trở nên chúa trùm du đảng ở các khu và như thế anh sẽ đương nhiên thành một ông vua không ngai, một Tổng Thống đầy uy quyền trong giới giang hồ...

Tư Ba Đào vung tay lên đầy hứng khởi :

— Mộng của em là mộng lớn, em phò tá anh Phát được như thế mới thỏa lòng em... Anh Phát phải có địa vị khác hơn ngày nay... Anh sẽ vượt lên nữa, em tin rằng anh sẽ thành công vượt bậc...

Phát cười, giọng điệu cợt :

— Trong cơn say thuốc thì mộng của mày lớn lắm to lắm ! Lúc say thuốc phiện thì cái gì mày cũng làm được tuốt, kể cả việc thề rằng từ ngày mai này sẽ cai luôn... Nhưng lúc tỉnh thuốc, lúc ngáp học lên thì mộng lớn, mộng bé của mày xiu như gà mắc dây thung...

Phát lắc đầu cười ròn rã, vui vẻ tiếp :

-- Tuy nhiên tao cũng nghe mày, tao sẽ cố mời Khanh ở lại đây dạy võ cho bọn thằng Kinh, Thành, Hưng

Hiển với một lũ tiểu yêu lão tấu. Quả thật tao cũng muốn giúp cho sau này chúng nó thành người lỗi lạc trong giới anh chị, giang hồ hơn là đâm ầu, chém hoảng, anh hùng rơm để rồi ngồi tù rạc người ra không hết án...

Phát quay nhìn Khanh đầy hứng khởi :

— Mày nhận lời nhé... Ở lại với tụi tao nghe. Việc của mày đảng hoàng, lương thiện như thế đó... Muốn bao nhiêu tụi tao cũng bằng lòng chia đủ, kể cả việc có phải chết để cho mày sống... Khanh O.K. dùm tao nhé !

Khanh nghĩ ngợi, phân vân. Chàng không muốn dính líu tới bọn du đảng ác ôn này, cho dù trong số đó có Phát. Chàng chỉ ước ao kiếm được một chỗ làm dừng tẻ quá, thu hoạch được số lương đủ cho chàng nuôi con đi học đến lúc thành người...

Phát nắm tay Khanh lắc lắc :

— Nhận lời đi, không có lý do nào nữa hết. Tụi mình là bạn. Bạn đúng với chữ bạn. Tao lạy mày xin đừng khách sáo, đừng phân vân, e dè gì hết .. Nói thẳng ra là tụi tao làm ăn phi pháp, tàn nhẫn thật đó, nhưng dù thế nào thì cũng chẳng bao giờ để hệ lụy tới mày...

— Tao không ngại những hệ lụy với chúng mày. Nhưng...

— Không nhưng gì hết !

2

LÚC KHANH TỈNH DẬY BÓNG TỐI đã tràn đầy căn nhà. Chàng vươn vai, cảm thấy cảm giác mỗi mệt đã bớt đi nhiều, tuy nhiên đầu Khanh vẫn văng vất khó chịu, chân tay vẫn bải oải như một người vừa ốm dậy...

Chàng gắng bước xuống đất ra khoảng sân sau rửa mặt. Nước lạnh giúp Khanh dễ chịu hơn. Nhưng chân tay vẫn không hết rã rời, có thể như kiệt lực và Khanh phải nằm vật xuống giường.

Lần này chàng không ngủ được nữa, chàng nằm im, mở mắt nhìn lên mái nhà, bóng tối đã lùa vào làm nhòe mọi vật, căn nhà vắng, im lặng buồn tẻ như một căn nhà hoang.

Khanh mò túi áo, lấy ra bao thuốc đã bẹp dúm. Chàng chậm rãi vuốt điếu thuốc cho thẳng, lăn cho tròn trong tay, mỗi lữa, kéo từng hơi dài.

Nhưng hơi thuốc lá lại làm nổi nổi thêm cơn say thuốc phiện. Cảm giác rã rời lại ủa tới làm Khanh vội vàng vứt điếu thuốc lá xuống nền nhà.

Ánh lửa đỏ lóe lên như một ngọn pháo bông rồi phụt tắt, Khanh nhắm mắt lại, cố dỗ giấc ngủ nhưng đành chịu. Chàng tự hỏi bọn Phát bỏ đi đâu, hồi nào ? Có lẽ chúng nó kéo nhau đi hồi chiều này, trong lúc chàng còn say thuốc nằm rũ trên giường như một xác chết.

Khanh bỗng đứng buồn khi nghĩ tới bạn rồi nghĩ đến mình. Chàng có còn gì ! Vợ đã bỏ đi lấy chồng đem cả đứa con chàng thương yêu nhứt. Khanh đã nhiều lần muốn ra Trung để đón con về, nhưng nợ áo cơm cho một mình chàng tính chưa xong, nói gì đến chuyện chạy cho có nổi một món tiền làm lộ phí tìm con.

Bỗng nhiên Khanh nghe tiếng động ở cửa, chàng nhòe dậy nghe ngóng. Tiếng động rõ ràng hơn, nghe như có người cố gắng mở cửa vào nhà.

Khanh hỏi :

— Ai đó ?

Tiếng đàn ông trả lời :

— Tôi, anh Khanh phải không ?

Khanh lo ngại :

— Ông hỏi gì ?

— Em đây anh Khanh. Em là Tư Ba Đào đây...

Khanh ra mở cửa. Tư Ba Đào chậm chạp bước vào, gã ngồi vệt trên ghế đề thờ rồi nhìn quanh căn nhà tối đen :

— Anh không đốt đèn lên cho sáng.

— Tôi thích nằm trong tối.

— Anh Khanh...

Khanh ngừng lên, chàng hiểu rằng đàn em muốn nói với chàng chuyện quan trọng. Khanh dịu dàng hỏi :

— Gì chú ?

Tư Ba Đào nói nhanh, giọng đầy sợ hãi :

— Anh Phát bị kẹt... Tụi em phải nhờ anh.

— Máy chú kia đâu ?

— Dạ đang kẹt với anh Phát trong rạp H.Đ.

— Chú kể rõ ràng...

— Vâng... thế này ạ... Buổi chiều nay em nhắc anh Phát vụ chémmurôn thằng cha đội mũ có lông vàng... Anh Phát đi và dặn tụi em đợi ở nhà. Thằng Hiến đi theo anh Phát. Khoảng hai giờ sau thằng Hiến chạy về nói cho tụi em biết rằng anh Phát đã chém xong thằng cha đội mũ lông vàng, nhưng ngay lúc đó bọn Sáu Poa Nha bồ đến vây chém anh Phát, anh ấy chạy vào rạp H.Đ. thằng Hiến chạy lọt được về gọi tụi em. Tụi em liền dẹp đèn đi ngay, lên tới nơi mới biết rằng bọn thằng Sáu Poa Nha có cả bọn Cảnh sát tăng cường đề cổ bắt bằng được anh Phát. Chúng em nhào vào đánh giải vây nhưng tụi Cảnh sát bắn gục thằng Hiến nên anh em phải chạy vào rạp H.Đ. cho em về gọi anh đến.

— Gọi tôi đến làm gì ? Làm sao bọn mình đánh lại nổi với cả một đại đội Cảnh sát dã chiến có súng đạn trong tay ?

Tư Ba Đào thở dài dài :

— Em hiểu thế. Nhưng anh Phát bảo gọi anh tới để dặn dò gì đó.

Khanh đứng lên :

— Mình đi...

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói :

— Không thể dùng sức được... Muốn thoát ra phải dùng mưu...

Tư Ba Đào phóng ra đầu ngõ, gã cưỡi Honda đón Khanh rồi rú ga chạy ào ào về phía Saigon.

Tư Ba Đào ngừng xe ở đường THĐ. Gã dựng xe vào cột đèn nói nhanh :

— Xe em vừa thôi xong đề làm chân đi. Bỏ mặc đó anh ạ.

Khanh lặng lẽ theo Tư Ba Đào. Gã nói tiếp :

— Đang xuất hát cải lương nên bọn Cảnh sát không vào xét rạp vì nề bà bầu. Nhưng tan xuất hát sợ rằng chúng nó...

Khanh gật đầu :

— Chắc chắn chúng nó sẽ chặn các cửa xét cho ra thằng Phát. Thế còn bọn các chú ?

— Thằng Hiến không biết sống hay chết, bọn em thì chắc không sao. Chúng nó nhằm bắt anh Phát hơn là bắt tụi em.

Tư Ba Đào đám gió, càu nhàu :

— Sư chúng nó... Chúng nó không trọng luật giang hồ, chỉ điềm cho Cảnh sát hại anh em... Sau chuyện này thì thằng Sáu Poa Nha biết tay nhau... Em mà không giết được nó em cứ là con chó ăn cứt !

Khanh nhìn về phía cửa rạp H.Đ. Từ bên này đại lộ chàng nhận thấy nhiều xe Cảnh sát đậu thành một hàng dài, từng toán xung kích chia nhau chặn các ngã đường từ rạp hát ra, bọn Cảnh sát chìm lảng vắng đầy trước rạp hát và chắc chắn đã lần lộn cả vào phía trong.

Cảnh tượng đó khiến Khanh kinh ngạc, chàng hỏi Tư Ba Đào :

— Phát nó đã làm những gì để đến nỗi họ huy động cả một lực lượng ghê gớm thế kia vây bắt nó ?

Tư Ba Đào uất ức nói :

— Bọn thằng Sáu Poa Nha tố với Cảnh sát rằng anh Phát là trùm đặc công VC, rằng anh Phát lợi dụng du đảng vào những công tác phá hoại... Và lại Cảnh sát cũng không ưa gì anh Phát, họ bị anh ấy thanh toán nhiều lần... Anh Phát thích chém cảnh cáo những gã Cảnh sát xử tệ với du đảng bị bắt, bởi thế...

Khanh ngắt ngang lời Tư Ba Đào :

— Chú lảng vảng ở ngoài này chờ.

— Anh vào rạp gặp anh Phát ?

— Nó núp ở khoảng nào ?

— Trên hàng ghế danh dự..

— Còn anh em ?

— Anh em chia nhau đứng ngồi gần đó để có thể tiếp cho anh Phát chạy thoát...

Khanh mỉm cười vì câu nói hăm dọa, nhiều tin tưởng của Tư Ba Đào. Chàng nghĩ thầm : Chạy thoát thể nào được. Chỉ cần bước ra khỏi rạp, tỏ ra một cử chỉ phản kháng nhỏ là Phát sẽ bị bắn ngã ngay. Thời này, sinh mạng con người — nhất là mạng của một du đảng — nào có hệ trọng, quý báu gì !

Tư Ba Đào nói :

— Anh... Anh liệu có thoát không anh ?

— Hiện giờ tôi chưa thể trả lời chú được.

Tư Ba Đào mỉm môi lại suy nghĩ rồi nói nhanh :

— Thế này... Hay là thế này... Em sẽ làm nhộn lên đề bọn Cảnh sát phải vây bắt em, thừa dịp đó anh Phát lẩn trốn dễ dàng hơn...

— Làm nhộn lên bằng cách nào ?

— Em sẽ chém một thằng xếp Cơm rồi dụ chúng nó đuổi theo.

Khanh lắc đầu :

— Đừng dại ! Ngay lúc chú hạ dao xuống vai nó là chú bị bắn chết liền !

Khanh vỗ vai Tư Ba Đào :

— Tốt hơn hết chú ở ngoài này bao hẵn một chiếc xe taxi đợi ở đây. Lát nữa tôi sẽ đưa Phát ra.

— Anh đưa anh Phát ra ? Trời đất ! Làm cách nào...

— Hiện giờ tôi cũng chưa biết sẽ làm cách nào... Tôi đâu hay tới đó vậy...

Khanh bước qua đường, dặn lại :

— Chú nhớ những gì tôi bảo chứ ?

— Vâng... Vâng. Em sẽ làm ngay .

Khanh băng qua đại lộ, vào cửa rạp Chàng nhận thấy nhiều gã cảnh sát mặc sắc phục và thường phục chia nhau lảng vảng một cách khoa học, chắc chẽ vây kín các lối ra vào của rạp cải lương.

Chàng bình thần đưa một trăm cho gã giữ cửa bước vào. Đứng trong ánh sáng mờ mờ của những ngọn đèn trên sân khấu hắt xuống. Khanh nhìn những đầu người lố nhố trong rạp hát, cảm thấy lòng bỗng dưng nao nao lo lắng Khanh tự hỏi không hiểu có tìm được cách đưa Phát ra khỏi vòng vây của Cảnh sát không ? Nếu không chắc chắn lần này Phát sẽ bị truy tố ra tòa, với những tiền án mà hầu hết những du đảng đều sẵn có. Phát sẽ bị đưa đi đày, và hy vọng ngày về của Phát sẽ quá mong manh...

Khanh thở dài. Chàng len qua hàng rào người đứng lố nhố theo dõi vở tuồng, lách vào sát bức tường nhảm, men theo đó: đi lần lên hàng ghế đầu.

Rồi Khanh đứng ở trước cánh cửa dẫn ra hậu trường. Chàng đảo mắt tìm, chợt nhận ra Phát đang ngồi với một chú bé con và đang đưa mắt nhìn chàng.

Khanh gật đầu nhẹ nhẹ. Chàng ra hiệu cho Phát cứ ngồi yên chỗ đó. Chàng nhẹ nhẹ mở cửa vào hậu trường. Lợi dụng cảnh nhộn nhịp, lố nhố của mọi người

xung quanh, Khanh rút bút, viết vội vàng lên tờ giấy bạc hai mươi đồng hàng chữ :

«Ngay lúc tắc đèn, chạy ngay vào hậu trường cần thận».

Rồi Khanh trở ra. Chàng vo tròn tấm giấy bạc trong tay, vờ cúi xuống buộc dây giày, búng mạnh và nhanh viên giấy rơi sát với mũi giày của Phát.

Phát kín đáo nhặt lên, đọc vội mỉm cười gật đầu

Khanh trở vào hậu trường lần thứ hai chàng đi một vòng nhận định từng khoảng trống, từng chỗ thay quần áo, dựng phong cảnh và nhất là đường dây điện...

Năm phút sau Khanh đứng cạnh người đàn ông phụ trách ánh sáng cho đoàn hát. Ông ta bận rộn ra lệnh cho hai gã thanh niên phụ việc thay đồ nhà đèn, tháo ráp những cục dẫn và ngắt điện cho phù hợp từng cảnh, từng động tác của diễn viên trong vở tuồng đang đến hồi sôi động...

Chàng nhìn xuống hàng ghế đầu, bắt gặp đôi mắt Phát chăm chú nhìn mình, Khanh mỉm cười vờ dẩu cho Phát biết chàng sắp sửa hành động.

Và rồi giữa lúc bất ngờ nhất, Khanh phóng tay chặt mạnh vào gáy người đàn ông phụ trách ánh sáng sân khấu, gã vừa gục xuống là Khanh nhảy ngay vào choán chỗ và cúp được công tơ điện.

Cả rạp vụt tối om. Khanh hét lớn :

— Plastic ! Plastic sắp nổ !

Tiếng hét của chàng làm mọi người nhào lên, Đám đông bắt có nhiều tiếng rú, rồi tiếng đẩy nhau cố chạy thoát ra ngoài rạp.

Chỉ trong khoảnh khắc cả rạp nhào lên cảnh hỗn loạn, kinh hoàng. Hai gã phụ việc lần lượt cố gắng bật công tơ, cố trả lại ánh sáng cho rạp hát, nhưng cả hai đều bị Khanh đánh gục đề cò kéo dài cảnh tối tăm trong rạp.

Chợt Khanh nghe tiếng Phát cạnh chàng :

— Tao đây Khanh...

— Đọc !

Khanh cúi xuống, lột vôi chiếc áo rằn ri của người đàn ông phụ trách ánh sáng bị chàng đánh ngất nằm đó, đưa cho Phát.

— Thay áo nhanh lên !

Khanh giật chiếc mũ du kê của gã thanh niên phụ việc, đưa cho Phát..

— Đội vào... Nhanh !

Phát nhanh nhẹn làm theo lời Khanh :

— Xong rồi...

Khanh nối vôi hai dây nóng và nguội cho chạm vào nhau ánh điện xẹt lên, bén vào lớp dây bọc ngoài, bốc mùi khét cháy cùng với những cụm khói cay xè tỏa ra khắp rạp...

Khanh hét lớn:

— Cháy... Cháy... Plastic nổ !!!

Phát gào theo Khanh. Nhiều tiếng hét, tiếng gào từ

trong đám đông hỗn độn, cũng hòa theo kinh hoàng cùng với cảnh chen lấn mỗi lúc một thêm tàn bạo...

Phát và Khanh len theo mọi người, túa ra khỏi rạp. Đám đông ủa ra như nước vỡ bờ, đầy dạt tất cả mọi chướng ngại ngăn cản họ, làm tan vỡ cả vòng vây chặt chẽ của cơ quan Cảnh Sát và làm nghẹt hẳn một con đường rộng bên ngoài...

Phát theo Khanh lên giữa đám đông, băng qua đường. Khanh đẩy Phát lên chiếc ta xi có Tư Ba Đào ngồi đợi sẵn. Chiếc xe vọt đi, rẽ vào con hẻm nhỏ dẫn sang chợ T.B. tránh hẳn được khúc đường kẹt xe và đám đông hiếu kỳ mỗi lúc một bu trước rạp đông hơn...

3

PHÁT DẦN MẠNH CHIẾC LY XUỐNG
bàn khà một tiếng ngon lành, mặt gã đỏ gay hơi rượu,
những ngón tay nắm cứng chiếc ly rồi run giọng nói :

— Thăng Hiến chết thật rồi à ?

Tư Ba Đào gật đầu, giọng bùi ngùi :

— Đưa tới bệnh viện thì nó ngoắc ngoài. Bọn Cảnh Sát cố dỗ dành nó cho địa chỉ của anh nhưng nó im lặng, nghiêng răng chửi lung tung. Một lát sau nó kiệt lực ngất đi. Người ta vào nước biển cho nó nhưng đến đêm thì nó đi luôn.

Bàn tiệc im phăng phắc, Khanh chậm rãi hút từng hơi thuốc lá, nhìn ngắm vãn vợ lên mái nhà tôn rỉ sét.

Kinh lăm li rót rượu vào ly nốc một hơi cạn rồi lè nhè :

— Các anh nghĩ thế nào chứ thằng Kinh này nhất định phải trả thù cho thằng Hiến. Thằng Cảnh sát nào bắn nó ? Có ai biết thằng Cảnh sát nào bắn nó không ?

Hưng lắc đầu :

— Hằng chục gã Cảnh sát cùng nổ súng thành ra không biết chắc gã nào... Nhưng anh em hãy tự hỏi vì sao, tại làm sao lại xảy ra vụ vây bắt đó ? Có phải rằng vì thằng Sáu Poa Nha khốn nạn hay không ?

Phát cười nhạt :

— Trước hay sau thì nó cũng phải chết !

Kính hăng hái :

— Nó phải chết ! Chúng mình phải tìm cho ra nó.

Tư Ba Đào nói :

— Sau khi anh Phát trốn thoát được thì thằng Sáu Poa Nha trốn biệt đi rồi. Nó biết rằng anh Phát sẽ trả thù, nó sợ...

Thành cau có :

— Không thể để cho nó trốn đi dễ dàng như thế được...

Thành cười gằn :

— Các anh em cứ yên tâm... Nó không thoát được đâu. Thằng đàn em tôi đã bám theo nó rồi...

Tư Ba Đào hào hứng hỏi :

— Vậy nó ở đâu ?

Thủ Đức ! Nó trốn lên nhà con bồ nó trên Thủ Đức.

Phát rót rượu đầy tràn một dãy ly không, gõ tay xuống bàn :

— Tất cả anh em hãy uống một ly này rồi mình tính đến thẳng chỗ ấy.

Cả bọn cùng nâng uống một hơi dài. Khanh cảm thấy nôn nao muốn mửa. Chàng vốn không quen uống rượu nhưng nể anh em nên đã phải ráng nốc cạn năm sáu ly đầy. Giờ này men rượu bốc lên phừng phừng trên mặt, nóng hực cả từng phân da thịt trên người...

Phát cười, giọng hào sảng, liều lĩnh :

— Khanh ! Tào phọc mày lắm... Mày đáng được gọi là văn võ kim toàn... Võ giỏi mà mưu cũng cao .. Hà hà.., Tội tao phải mời mày dính vào cái vụ trả thù thằng Sáu Poa Nha, đừng từ chối nhé ?

Khanh ngà ngà say, chàng cười tủm tỉm :

— Dĩ nhiên... Đã cắt máu ăn thề, đời nào mình lại bỏ nhau...

Phát đập tay xuống bàn thích thú :

— Nhất mày rồi ! Anh em... dô ! Tội nghiệp cho thằng Hiến...

Tư Ba Đào nói :

— Em đề nghị sau bữa này, tất cả anh em kéo nhau ra nghĩa địa thăm mộ thằng Hiến

Kinh bông bột :

— Phải tìm cho được thằng Sáu Poa Nha, lôi cổ nó ra nghĩa địa tế thằng Hiến. Đồng ý chứ ?

Cả bọn tiệc ồn lên những lời ưng thuận. Phát hỏi Khanh :

— Mày theo bọn tao chứ ?

— Đi đâu ?

— Lên Thủ Đức tóm cò thằng khốn nạn.

— Chúng mày định làm gì nó ? Giết nó sao ?

Giọng Phát đánh lại đầy hận thù :

— Những thằng chó mà ấy đề sống làm gì cho bản xã hội !

Thành dục đã :

— Các cụ ăn uống đại đi. Ngay lát nữa mình mò lên Thủ Đức, ăn nhậu một tua nữa ở chợ, xầm tối ập vào nhà thằng Sáu Poa Nha là vừa... Nửa đêm dong nó đến trước mồ thằng Hiến là đẹp nhứt...

Phát rót rượu ông ộc ra một hàng ly :

— Đồng ý ! Uống đi đã...

Khanh nói :

— Các ông làm việc liều và hấp tấp quá. Sao không ai nghĩ tới mục Cảnh sát gài bẫy bọn mình trên Thủ Đức đề tóm không sót một thằng nào ! Đã chắc gì thằng Sáu Poa Nha sợ mình đến nỗi phải trốn đi ? Nó đâu phải thằng hèn, lực lượng của nó còn mạnh hơn lực lượng của mình mà

Phát gật gù rồi vỗ vai Khanh :

— Đúng... Mày xứng đáng là quân sư của tụi tao lắm. Ủ ! Biết đâu vụ thằng Sáu trốn lên Thủ Đức lại chả là cái bẫy của bọn chúng nó giương ra đề chộp cả bọn mình...

Kinh sốt ruột :

— Nếu vậy mình chịu đề yên cho nó sao ?

Khanh trả lời :

— Hành động gì cũng nên thận trọng là hơn... Trước khi mình quyết định việc này, chú Tư chịu khó lên Thủ Đức đã. Chú quan sát tình hình ra sao, liệu có cái bẫy nào giăng sẵn ra không ..

Tư Ba Đào nhanh nhẹn :

— Vâng...

Gã nhìn đồng hồ tay :

— Em đi độ sáu giờ chiều sẽ về. Bảy giờ anh em sẽ lên trên đó và nửa đêm nay có thể đem thẳng Sáu Poa Nha ra tế thẳng Hiến được rồi...

Phát gật đầu :

— Đồng ý ! Chú đi đi ! Nhớ quan sát cho kỹ đấy.

— Yên trí mà anh.... Bao nhiêu cóm lớn cóm nhỏ em đều thuộc từng mặt, nhớ từng tên...

Phát quay sang bảo Kinh, Thành và Hưng :

— Tụi mình kết thúc buổi nhậu này đi. Tất cả anh em lo nghỉ ngơi lấy sức đề nếu cần tối nay mình hành động.

Cả bọn lục, đục ăn uống qua loa rồi chia nhau nằm rải rác trong nhà. Phát và Khanh ngồi lại cạnh bàn nước, Phát hỏi nhỏ :

— Tao thấy hình như mày hơi buồn chuyện chúng tao làm ?

Khanh gật đầu :

— Gây thêm oán thù vô ích...

Phát lắc đầu, giọng buồn và uất ức :

— Mày không hiểu... Tao đã không muốn trả thù thằng Sáu, không muốn gây chuyện với nó nữa... Nhưng cây muốn lặng gió chẳng muốn ngừng... Nó cố tìm cách hại tao, nó làm chẳng Hiền bị bắn chết...

Phát thở dài, ngã mình vào ghế giọng trầm xuống :

— Chỉ vì nó ghen con Phương...

Rồi Phát vươn vai, đứng lên, hất đầu hỏi Khanh :

— Ở nhà chán quá. Mày theo tao đi phất phơ không ?

— Còn vụ thằng Sáu Poa Nha ?

— Đợi thằng dọ thám nó về xem sao... Nhưng thế nào thì tao cũng phải làm thật nó...

Phát với bộ quần áo trên mặc, mặc vào người dục dã Khanh :

— Mày đi với tao gần đây thôi...

— Làm gì ?

— Đong thoóc !

— Mày nghiện đấy à ?

— Có gọi như thế cũng không sao !

Phát nói xong cười chán ngán, giọng hần vụt trầm xuống với nỗi buồn :

— Tao không biết giải trí gì hơn... Rượu uống mãi đâm chán, đàn bà ngủ mãi thành ra ngấy, đánh bạc cũng không còn hấp dẫn nổi tao... Chỉ còn á phiện...

Khanh nghiêm giọng nói :

— Mày đang tự giết mày dần mòn đấy !

— Tao biết, tao biết chứ Khanh...

Phát cười nhạt đau đớn :

— Nhưng đời tao kể như cũng chẳng còn gì để đáng giữ gìn !

— Nói như thế đâu được... Ít nhất mày cũng còn tương lai thật dài trước mặt !

— Thứ tương lai không biết sống, chết lúc nào... Thứ tương lai lúc nào cũng loáng thoáng thấy cửa ngục Chí Hòa...

Phát cười lớn sặc sụa đầy uất ức :

— Nhiều lúc muốn quên đi mà không quên nổi .. Trời ơi ! Thôi ! Mày đừng khuyên can gì tao nữa... Hãy cứ theo tao, được ngày nào hay ngày nấy... Biết đâu đêm nay tao lại bị thằng Sáu Poa Nha phóng lưỡi dao oan nghiệt vào giữa ngực, hay bị tụi Cảnh sát phục kích bắn vỡ đầu... May mắn lắm thì cũng bị còng tay đầy vào khám lớn... Hà hà... Sự thực bao giờ cũng đau lòng phải không Khanh ?

— Mày vẫn còn say !

— Không. Tao tỉnh đấy chứ... Càng tỉnh càng thấy đời mình chó má, buồn phiền. Thà cứ được say suốt đời mà càng đỡ khổ. Đi mày !

Khanh lắc đầu. Phát tới bên bàn, lấy áo quần vát lên vai Khanh :

— Quần áo đây. Bỏ mặc vào đi dùm con. Không có mày tao chán quá... Đi mày.

— Nhưng tao không hít... Bị một bữa say khướt ra rồi.

— Đồng ý. Đi nằm cạnh khay đèn nói chuyện với tao. Sợ đêch gì ! Đã nghiện ngay đầu mà sợ. Hà hà...

Khanh bắt buộc phải mặc áo quần theo sự thúc dục, nài ép của Phát. Chàng theo bạn ra đường với nỗi lo lắng băng quơ.

Phát nhìn mặt Khanh nhún vai nói :

— Hình như mày đang lo bị dính vào vụ rắc rối của tao ?

— Sao mày lại hỏi tao một câu như thế !

— Tao biết mày muốn sống lương thiện, đàng hoàng. Bất mày dính dáng vào những việc làm phi pháp là khổ tâm cho mày lắm...

Khanh ngắt ngang :

— Khi tao hành động vì bạn, tao không nghĩ ngợi tính toán gì hết. Bao giờ tao cũng tin ở tình người, chỉ có tình người đối với nhau mới quý, còn tù tội, chết chóc là những thứ mà mình có thể chịu đựng được một cách dễ dàng...

Phát cảm động nhìn Khanh, giọng Phát lạc đi vì xúc động :

— Tao hiểu... Từ nay tao...

Khanh gạt đi :

— Đừng hứa hẹn gì hết. Tao không muốn trói buộc ai vào lời hứa. Tao muốn hai đứa mình đối xử với nhau thật tự nhiên...

Phát im lặng gật gù. Hai người đi với nhau trên suốt con đường vắng. Rẽ vào một con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo. Phát chỉ tay về cuối ngõ :

— Đằng kia...

Phát bỏ dở câu nói, dừng lại, ngần người nhìn một bọn đông người đang từ các ngõ ngách xô ra, tiến dần tới phía Khanh và Phát :

Phát nói nhanh :

— Không lẽ tụi thằng Sáu Poa Nha...

Khanh đưa mắt ước đoán lực lượng bọn người lạ mặt, chàng vụt nhận ra một khuôn mặt quen, một thằng cóm cọc, Khanh nói :

— Bọn Cảnh Sát chìm...

Phát lui lại hỏi Khanh :

— Tính thế nào mày ?

— Mày phú linh đi.

— Còn mày ?

— Tao cản hậu cho mày thoát. Tao cóc có tội gì hết. Thí dụ bị bắt đi chẳng nữa cũng chỉ bị giam giữ vài ngày...

Phát tần ngần đứng im một chỗ trong khi bọn người lạ mặt dàn thành một hàng ngang tiến từ trong lòng hẻm ra ngoài.

Khanh lùi dần, kéo bạn lùi theo mình. Hai người đứng trước một con hẻm đâm ngang. Khanh nói :

— Mày chạy vào con hẻm này vòng ra đường mà về nhà Tư Ba Đào. Tao chặn chúng nó lại đây. Mau lên...

Phát lắc đầu :

— Tao không bỏ mặc mày được...

Khanh gắt lớn :

— Trong hai đứa phải có một thằng ở ngoài... Nhanh lên :

— Khanh quay lại, đẩy mạnh cho Phát lao đảo lộn vào con hẻm nhỏ. Toán nhân viên công lực bắt đầu thối còi một gã hô lớn :

— Đứng không tụi tao bắn !

Khanh nói :

— Phát... Dọc đi !

Phát nhìn bạn, ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

— Mày ráng cầm cự với chúng nó đi. tao đi gọi anh em giải thoát cho mày...

— Dừng...

Khanh không kịp nói hết câu thì Phát đã phóng vụt đi, mất hút vào cuối con hẻm nhỏ đâm ngang ra đường.

Toán nhân viên công lực rú còi báo động, bắn chỉ thiên từng loạt, xô nhau chạy theo Phát.

Khanh nhảy ra giữa con hẻm nhỏ, chằng dang rộng hai tay, đứng trung bình tấn. Hai nhân viên công lực chạy xô tới, bị Khanh đẩy mạnh ngã ngối xuống đất.

Toán Cảnh sát chìm lập tức bao vây Khanh vào giữa. Tám người cùng cạy cú nhìn Khanh bằng những

cặp mắt đầy oán thù. Người trưởng toán chống hai tay vào cạnh sườn, hất đầu nói với giọng hách dịch cố hữu :

— Thằng kia... Mày muốn ăn kẹo đồng hả ?

Khanh nhìn quanh, chàng hy vọng sẽ kéo dài được thì giờ để cho Phát thoát khỏi đi. Khanh nói :

— Xin lỗi quý ông... Tôi là kẻ đi đường...

— Đứng láo. Mày là bạn thằng Phát phải không ?
Đồ du đảng !

Người trưởng toán móc còng, giơ ra trước mặt nói :

— Chia tay ra đồ khi !

Khanh vờ sợ hãi, chàng hơi lùi lại. cặp mắt Khanh nhắm vào hai người Cảnh sát nhỏ con nhất trong bọn.

Người trưởng toán bước vào trong vòng người, tiến tới gần Khanh, chiếc còng sáng loáng trong tay gã gõ vào nhau lạch cạch :

— Chia tay ra mày...

— Tôi làm gì mà các ông bắt tôi ?

— Du đảng !

— Tôi làm gì mà các ông bảo là du đảng ?

— Mày đi với du đảng !

— Đi với du đảng đâu phải là du đảng !

Khanh lùi dần, cố gắng cãi bướng với gã trưởng toán để kéo dài thì giờ cho Phát trốn. Chàng nói tiếp :

— Tôi đang sống trong một xã hội tự do dân chủ khi bị bắt tôi có quyền đòi hỏi được biết lý do hợp lý

và hợp pháp. Các ông không có quyền phạ tội danh để gán cho những người lương thiện...

Người trưởng toán cười khinh khỉnh nói :

— Mày mà lương thiện... Đ.M. Lương thiện mà đi với thằng tổ sư du đảng, cản đường cho nó chạy... Lương thiện thế à ?

— Khi cản các ông tôi không biết các ông là nhân viên Cảnh Sát, tôi tưởng các ông là du đảng kéo tới đánh giết bạn tôi...

Người trưởng toán chửi thề mặt đỏ gay vì tức, vì cứ đuổi theo Khanh từ nãy giờ trong vòng rào người vây quanh :

— Đ.M. Đứng lại. Chia tay ra mày ! Giỡn mặt với mày hả ?

Khanh tiếp tục lùi quanh, người trưởng toán cau kinh :

— Tao biểu mày đứng lại... Mày bố hủi !

Khanh đứng lại. Chàng liếc mắt nhìn vào khoảng yếu nhứt của vòng vây. Người trưởng toán tiến lại gần Khanh, cái công thép dứ dứ trước mặt chàng :

— Đút tay vô đây.

— Tôi có tội gì đâu ?

— Có tội hay không cứ về Tổng Nha thì biết.

Khanh vờ ngoan ngoãn chia tay ra trước người trưởng toán ung dung tới nắm tay chàng. Gã chưa kịp luồn công vào cổ tay Khanh thì nhanh như chớp Khanh

khóa chéo tay gã, bẻ mạnh làm gã kêu ối một tiếng vì đau, lật hẳn người xoay lưng về phía chàng.

Diễn biến đột ngột đó làm toán Cảnh Sát mặc thường phục ngàn người, họ không còn đủ thì giờ can thiệp nữa, họ đành đứng nhìn người trưởng toán giờ này đang biến thành cái mọt sống che phía trước cho Khanh.

Khanh tiếp tục vặn chéo cánh tay phải của địch thủ, chàng xử dụng kiểu khóa tay của võ Việt Nam làm người bị khóa hoàn toàn bị kiềm chế, mỗi lần muốn vùng vẫy là mỗi lần cánh tay đau tưởng như gãy rời ra từng mảnh...

Cũng vì kiểu khóa tay cay độc đó, gã trưởng toán sau nhiều lần cố gắng gỡ nhưng điều vô hiệu, gã đành cay đắng đứng im, mồ hôi đổ ròng ròng trên trán, trên cổ cùng với hai cặp mắt đỏ au lên vì tức.

Khanh nhanh nhẹn luồn tay trái đổi thế khóa, chàng xử dụng tay mặt để rút súng người trưởng toán, thúc nhẹ vào lưng anh ta, trầm giọng nói :

— Đi !

Khanh đẩy anh ta về phía hai người Cảnh sát gầy yếu nhất, nhưng vòng rào người vẫn vây tròn lấy Khanh.

Khanh cố tạo cho giọng nói thêm vẻ độc ác, tàn nhẫn :

— Anh bảo bọn kia rập đi. Nếu không tôi bắn chết anh rồi chạy.

Gã trưởng toán hừ một tiếng :

— Liệu mày có trốn được suốt đời không ?

— Không cần biết... Nói đi, bảo chúng nó rạt đi. Nhanh lên.

Mũi súng trong tay Khanh đưa lên gáy người trưởng toán, gã bắt đầu sợ, hơi thở của gã dồn dập, mồ hôi loang ướt đầm cả lưng áo, rồi gã cất giọng run run nói với nhân viên :

— Các chú về đi.

Toán nhân viên lục đục lùi lại, nhường cho Khanh một khoảng trống, chàng lạnh lùng nói :

— Phiên ông trưởng toán theo tôi một đoạn đường.

Chàng đẩy gã trưởng toán đi trước, hai người cứ thế ra khỏi lòng con hẻm nhỏ, tới ngoài đường lớn, Khanh nhét súng vào trong lưng quần, chàng xử dụng cái còng của người trưởng toán và lúc bấy giờ, trước mắt những người tò mò Khanh trở thành nhân viên công lực và ông trưởng toán Cảnh sát trở nên một tội nhân...

Gã trưởng toán rít lên căm giận :

— Mày nhớ mặt tao nhé... Mày không thoát được đâu con ạ !

Khanh làm bộ tỉnh bơ :

— Sao lại không ! Tôi đang tự hỏi nên tha cho ông về hay thủ tiêu cho ông mất tích...

Người trưởng toán bắt đầu sợ hãi thực sự sau câu nói tỉnh khô của Khanh. Gã im lặng một lát khá lâu rồi dụi giọng nói :

— Thôi mà... Chỗ anh em cả mà... Giết nhau làm gì bồ tì !

Khanh vờ vĩnh ngây thơ :

— Vậy thì tha cho ông về nhé... Nhưng không được... Tha ông về lỡ ông bắt tội lần nữa thì sao...

— Không mà... Tôi chịu chơi mà...

— Thế hả...

Khanh mỉm cười, chàng bỗng dừng muốn kéo dài trò chơi thích thú này, chàng vốn vẫn không mấy có cảm tình với những chuyên viên bắt du đảng, nhất là loại người hống hách quá đáng như gã trưởng ban này.

Khanh nói :

— Thôi được... Để phiền ông đưa tôi đi thêm một khúc nữa cho nó chắc... Tha ông ở đây vẫn quá gần với bọn nhân viên dao súng đầy người đang hăm hè rình rập, đuổi theo tôi...

— Đâu có... Đâu có... Tôi bảo chúng nó về cả rồi mà...

— Lúc ông ra lệnh cho họ về con mắt bên phải của ông nháy liên mấy phát, cử chỉ đó hình như không được minh bạch lắm phải không ông trưởng ban ?

Người trưởng ban cứng lưỡi không biết nói gì hơn. Khanh tủm tỉm cười :

— Thôi chúng mình đi.

Chàng giơ tay vẫy taxi, đẩy ông trưởng ban lên xe. Gã tài xế yên trí ngay rằng Khanh là nhân viên Nha Tổng đi bắt tội nhân, gã cung kính hỏi :

— Thừa xếp chạy đâu xếp...

— Về xóm Chuồng Dê.

Chiếc xe phóng vun vút trên đường; bỏ toán nhân viên công lực kinh hoàng nhìn theo.

Đến xóm Chuồng Dê, Khanh thúc nhẹ mũi súng vào lưng người trưởng toán nói to đề gã tài xế taxi khỏi nghi ngờ khỏi trình báo cò bót lôi thôi :

— Đi mày ! Liệu hồn đó. Chạy tào bần thấy ỉnẹ mày.

Người trưởng toán cau mặt đẩy cái kính nhưng đành đi trước Khanh. Hai người vào hẻm, đi loanh quanh rồi Khanh dẫn người trưởng toán vào một căn nhà đang xây dở.

Chàng chọn một khoảng trống, vắng, ra hiệu cho người trưởng toán ngồi trước mặt mình. Khanh nói với giọng từ tốn, êm đềm :

— Trước hết tôi xin lỗi ông...

Chàng mở còng tay, mỉm cười nói :

— Nếu không làm cách này thì chắc chắn tôi không thể thoát khỏi tay các ông, tôi nói đề ông rõ tôi là con người lương thiện, tôi không dính dáng với du đảng là gì. Riêng chuyện hôm nay, tôi đi với người bạn là vì tình bạn của chúng tôi không cho phép gặp nhau rồi vội vã chia tay...

Người trưởng toán gật gù, gã ngồi im trước mũi súng của Khanh, cổ đờ nén nổi tức bực đề lặng lẽ nghe Khanh nói :

— Tôi vừa được nghe chuyện bọn Sáu Poa Nha hợp tác; chỉ điềm cho các ông bắt Phát. Đó là quyền, là việc của quý ông, tôi chỉ xin nói rằng Phát là gã đáng thương hơn đáng ghét... Nếu có thể được xin các ông cố tránh đừng gây tử thương cho Phát...

Người trưởng toán gật đầu :

— Anh cứ yên tâm...

Khanh nhận thấy vẻ giả dối, nhịn nhục của người trưởng toán, chàng hiểu rằng lúc này thất thế, gã vờ như tử tế để hy vọng được chàng tha.

Nhưng sau đó, khi đã nắm lại được đủ quyền hành chắc chắn Khanh sẽ là người gã dồn hết hận thù, cố gắng để đi bắt đầu tiên ! Để hành hạ chàng cho thỏa lòng cay cú...

Khanh mỉm cười nói :

— Đây... Tôi xin trả đồ nghề lại cho ông... Chúng ta chia tay nhau là vừa...

Chàng ấn nút, đẩy ổ đạn Ru-lô ra ngoài, đồ tất-cả sáu viên đạn vào trong tay, trả súng không và chiếc còng đã khóa lại cho người trưởng toán.

Gã nhận vũ khí, im lặng nhìn Khanh cố gắng nhận diện bằng được chàng. Khanh nhún vai :

— Thôi... Mình chia tay. Muốn bắt tôi lần nữa xin ông cẩn thận...

Gã trưởng toán đứng lên, dáng điệu gã đầy vẻ kiêu ngạo như cố tỏ ra rằng Khanh bắt buộc phải tha gã về vì sợ.

Khanh gọi gã trưởng toán đứng lại, chàng nói nhanh :

— Tôi cho ông về không phải vì sợ các ông đâu. Tôi chưa giết ông bởi vì ông là thằng không đáng cho tôi giết. Nghe không ?

Cặp mắt dữ dội của Khanh làm gã trưởng toán cúi đầu, nuốt nước bọt ừng ực vào yếm hầu, lí nhí dạ một tiếng sợ hãi.

Khanh phất tay ra hiệu cho gã đi. Chàng nhìn theo người đàn ông bước nhanh như chạy ra khỏi xóm Chuồng Dê mà lòng băng khuâng buồn. Đây là lần thứ nhứt trong đời Khanh có chuyện lôi thôi với Cảnh Sát, công an, lại là chuyện quan trọng sẽ dẫn tới oán thù dai dẳng...
dai dẳng...

Khanh thở dài tự nhủ : Cũng là cái số ! Mẹ kiếp ! Muốn tránh cũng không xong...

4

KHANH VỀ TỚI NHÀ TƯ BA ĐÀO thì trời tối mịt. Đường phố đã lên đèn, ánh sáng hắt vào lòng ngõ hẹp ngả sang màu ủa vàng buồn thảm, nghèo nàn...

Khanh đi trong thứ ánh vàng vọt, thảm đạm ấy chàng cảm thấy lòng nao nao buồn bã khôn cùng...

Chàng nghĩ tới những ngày vui đã qua mau những giờ khắc hạnh phúc tuyệt vời đã chìm lìm vào mặt nước thời gian vô tình đến tàn nhẫn....

Phải rồi... Những năm tháng trước đây, khi chàng vui đùa, âu yếm với vợ con.

Nhưng bây giờ, người vợ đã bế con đi. Người đàn bà mấy ai chịu đựng cảnh túng quần đói nghèo... Tội nghiệp cho nàng. Nàng đâu có muốn phụ bạc Khanh, nàng có thể yêu chàng nhiều lắm có thể khờ tâm vì sự bỏ đi ấy thật lâu... Nhưng nàng vẫn phải bế con đi. Đi để có áo cơm, để có thể nuôi được đứa con cho khôn lớn thành người...

Khanh rơm rớm nước mắt vì ý tưởng chua chát đó. Chàng cảm cúi bước những bước âm thầm trong con hẻm nhỏ nhưng chợt bị kêu giật lại.

Khanh quay đầu, nhìn thấy Phát và tất cả anh em đều đổ xô ra cửa, đứng trong vùng ánh sáng chói mắt của ngọn đèn măng sông nhìn mình.

Chàng ngượng ngừng quay lại. Phát cười ròn vui về :

— Mày suy nghĩ gì mà cứ thế bước thẳng về cuối ngõ thế mày ?

Khanh lắc đầu, chàng cố gắng cười :

— Không... Có nghĩ gì đâu...

— Vào đây Khanh... Tụi tao chia nhau đi tìm mày gần chết... Ai cũng tưởng mày bị chúng nó bế đi cất vào trong khám tạm chờ giải ra tòa...

Khanh lắc đầu, chàng cố tạo cho giọng nói có nhiều vui thích :

— Sức mấy... Suốt chiều nay tao lang thang đi uống rượu giải buồn... Tao cũng quên bém cả chuyện anh em đổ đi tìm kiếm tao... Xin lỗi anh em nhé...

Phát khoát tay :

— Thôi khỏi khách'sáo... Này ! Vụ hồi chiều nay mày chơi đẹp lắm... Cả làng đang bàn tán um lên, đứa nào cũng thích.

— Thích gì ?

— Vụ mày uy hiếp thằng thượng sĩ Ba Dùi Cui; tước súng, còng nó dẫn đi đó... Mày chắc không biết thằng đó đâu. Nó là thằng cóm ác nhất trong làng cóm đó... Du đang mà gặp phải nó là có nước mềm xương... Thằng nào cũng oán nó ghê lắm nhưng chưa có dịp trả thù... Chiều nay mày chơi nó một võ mê ly quá... Cả nước này đang xúm nhau lại ca tụng « công đức » của mày đó Khanh ơi!

Khanh cười gượng:

— Cả nước du đang phải không? Tao không ham... Thế nào nó cũng cố tìm bắt tao cho đặng được... Thù nhau nặng ký quá rồi mà... Đồng ý không nào?

Phát gật:

— Đồng ý nhưng mày khỏi lo... Tụi tao tính xong hết cả rồi...

— Tính gì?

Phát tùm tùm cười:

— Từ từ... Đề tao kể từ đầu cho mày nghe đã... Thế này nhé!

Phát hất tay ra hiệu cho bọn đàn em bày rượu và đồ nhắm lên bàn. Cả bọn quay quần bên mâm nhậu. Phát tợp một ngụm rượu, hào hứng nói:

— Ngay sau lúc mày chặn bọn cóm cho tao đọc, tao về ngay đây gọi anh em. Nửa giờ sau tụi tao kéo cả lực lượng lên thì mày đã còng đầu thằng xếp tụi nó phú lính rồi Tụi tao nghe người ta kể lại bên phục mày

quá... Nhưng tao vẫn chia anh em đi tìm mây, đề phòng trường hợp trục trặc gì đó thì đã có ngay người tiếp vion cho mây...

Phát ngừng kể, uống cạn ly, gấp miếng thịt gà vừa nhai, vừa cau mặt nói:

— Lạ nhỉ! Thằng Tư Ba Đào đi Thủ Đức giờ này vẫn chưa thấy vác xác về... Nó lại dám ghé động nào đoong no say rồi mới về cũng nên...

Sau câu nói về Tư Ba Đào, Phát búng hai ngón tay vào nhau nói:

— Nhưng anh em đi khắp nơi cóc tìm được mây! Chúng nó chỉ gặp thằng xếp bộn truy tầm trong buồn và tức rữ người như con gái nhà lành lần đầu tiên bị Tây đen nó hiếp! Ha ha...

Phát cười xong, rót đầy ly rượu, cụng với mọi người uống cạn rồi nói tiếp:

— Tụi tao càng lo... Nhưng cứ phải đợi mây ở đây. Anh em định rằng nếu quá tám giờ không thấy mây về thì kéo nhau đi tìm xác mây đem về chôn cất... Nhưng có hai thằng đến hẻm Chuồng Dê... Chúng nó vừa ghé qua đây kể cho tụi tao nghe chiến công hiển hách của mây... Tụi tao yên chí lớn, bèn ra lệnh cho lũ tiểu yêu đi mua rượu và đồ nhậu để chờ mây... Ha ha...mây hách thật!

Khanh gật gù... Chàng thoáng nổi lo âu nhưng cố giấu Phát và lũ du đảng đàn em. Chàng nâng ly uống như một gã cả đời chỉ mê có rượu.

Anh em có mặt trong bữa nhậu nhao nhao bàn bạc, ca tụng Khanh. Phát hứng chí uống đều đều với Khanh. Hai chàng mặt cùng đỏ au, mồ hôi vã ra ướt đầm đìa lưng và ngực áo...

Một lát sau Phát nói :

— Công đức của mày nhất định là đáng ghi vào sử sách của làng du đảng xứ này rồi. Tương lai của mày có thể nổi nghiệp Đại Đakao, Huỳnh Tiền, Tư Dao Cạo... Nhưng cũng từ đây mày bắt đầu vất vả rồi...

Khanh uống cạn chén rượu cay. Chàng có cảm tưởng như nuốt cạn cuộc đời lương thiện của mình để bắt đầu một đời sống mới. Đời sống tàn nhẫn, bị khinh rẻ nhưng chắc chắn thoát được cảnh nghèo, chắc chắn nuôi nổi vợ, nuôi nổi con...

Ý tưởng ấy khiến Khanh cười cay đắng rồi nói :

— Mày nói đúng. Kể từ chiều nay tao thực thụ có tên trong sổ đen của cảnh sát rồi. Tao sẽ là một cái đinh cho bọn nó chụp bắt, đánh đấm để rửa nhục cho nhau. Nhưng tao cóc cần. Tao đã có cách... Tuy nhiên trước khi tố cáo láng cuộc đời, tao cần phải làm một việc. Không làm không được...

— Việc gì mà quan trọng thế mày ?

Khanh rót đầy ly rượu. Chàng uống một hơi dài. Rượu — trong phút giây này — giúp chàng thêm can đảm để nói về mình, về nỗi đau đớn vẫn ngày đêm dằn vặt chàng.

Phát nhắc lại câu hỏi :

— Việc gì mà ? Có cần tụi tao giúp một tay cho mà không ?

Khanh lắc đầu :

— Không ! Việc này là việc riêng của gia đình tao !

Phát đùa cợt :

— Thanh toán vợ mà ? Hay gã tình nhân ?

Khanh lắc đầu cười mỉm.

Phát nheo mắt :

— Mà có vẻ «sú» rồi đấy !

Khanh gật gù. Chẳng biết men rượu đã bốc bừng bừng trong huyết quản, đang hun nóng bỏng từng tấc thịt da. Nhưng cảm giác mê mẩn, choáng váng ấy giúp Khanh nói tới chuyện của mình một cách mạnh dạn, thản nhiên hơn hẳn lúc bình thường :

— Con tao !

— Con mà ?

Phát ngạc nhiên hỏi tiếp :

— Con mà nó làm sao ?

— Mà quên những gì tao kể với mà ư ?

— Mà nói rằng đứa con trai đã theo vợ mà đi...

— Đúng. Mẹ nó đã bế nó đi vì nếu nó ở lại với tao thì chết đói... Nhưng tao đã nói cho vợ tao biết rằng khi nào tao kiếm được đủ ăn, việc đầu tiên tao làm là xin lại thằng con.

— Vợ mà bằng lòng chứ ?

— Cô ả bằng lòng...

Khanh cười gằn đau đón tiếp :

— Đàn bà lấy chồng, có thêm con không khó... Nhưng tao, tao không thể nào lấy thêm một người nào nữa. Tao đã chán đàn bà và hôn nhân quá xá rồi...

Khanh ngả lưng vào ghế, giọng trầm xuống buồn phiền :

— Bởi vậy tao bằng lòng nhập bọn với mày, bằng lòng bỏ rơi cuộc sống lương thiện vẫn gìn giữ từ lâu để có thể kiếm đủ cho con tao một đời sống sung túc... Và khi đã làm những việc bất lương vì con và cho con thì việc thứ nhứt tao làm là đi kiếm nó về...

— Nhưng mày có biết nó ở đâu không ?

— Cách đây ít lâu, một người quen từ miền Trung về cho tao biết bà ấy gặp vợ và thằng con tao ở Qui Nhơn. Vợ tao dạo này thành vợ một thằng thiếu tá Cổ Ván Mỹ, dĩ nhiên là thằng con tao ở đó...

Khanh bùi ngùi rưng rưng nước mắt khi nhắc đến con. Đứa con kết tinh của một mối tình đầu, của khoảng tháng ngày đẹp đẻ...

Chàng không dám chớp mắt. Chàng biết rằng nếu chớp mắt lúc này, hai giọng lệ sẽ tuôn xuống má.

Và Khanh « kị » nhất chuyện để rơi nước mắt trước mặt mọi người.

Phát nhìn bạn với cặp mắt xót xa, thông cảm. Gã rót đầy ly rượu, đưa vào tay Khanh :

— Uống đi mày...

Quay sang bọn đàn em, Phát hất đầu :

— Ờ ! Chúng mày ngồi đực mặt ra nghe chuyện ái tình, sự nghiệp của Khanh đấy à ? Ăn nhậu hung hăng lên tý chứ... Hừ !

Khanh đưa mắt nhìn bọn đàn em đang nhìn mình bằng những cặp mắt muốn chia xẻ với chàng nỗi đau đớn trong lòng.

Khanh gượng cười. Chàng ngược mắt nhìn lên trần nhà, cố giữ những giọt lệ nhớ thương nằm yên trong lòng mắt.

Chàng giơ ly rượu lên cao, tay Khanh hơi run, làm rõ vài giọt rượu xuống bàn. Chàng nói lớn :

— Uống với tôi đi các bạn ! Uống đi ! Uống nữa đi !

Những người quanh bàn rượu nhìn Khanh thương cảm Khanh khó chịu hơn, chàng giơ cao ly rượu, gần giọng xuống :

— Đô ! Đô đi ! Các bạn hãy mừng tôi bắt đầu chấm dứt cuộc đời ngoan ngoãn, bước chân vào tội lỗi và máu người...

Phát hứng chí cười sảng sặc :

— Đô đi các chú. Từ lúc gặp Khanh cho tới lúc này tụi mình mới được nghe Khanh nói một câu... hiền hách. Ha ha...

Khanh dốc ngược ly rượu đầy, chàng uống ừng ực chất lỏng đắng cay vào cơ thể, làm sếch cả ra ngoài, ướt đầm đìa cổ và vai áo.

Khi đặt ly xuống bàn, Khanh cảm thấy buồn thấm thía hơn bao giờ hết. Chàng đắm đắm nhìn vào đáy ly, thấy cặp mắt đen nhánh của mình trong đó như mắt của người lạ.

Chàng nghĩ tới đứa con. Đôi mắt con chàng hẳn cũng đắm đắm chờ tin bố. Chắc hẳn nó phải hỏi mẹ nó rằng bố nó đâu.. Chắc hẳn nó không thể tin rằng gã đàn ông ngoại quốc đang sống chung với mẹ nó là người mà nó phải gọi bằng cha...

Khanh tin rằng con chàng phải hiểu, phải biết như vậy và phải nhớ thương chàng. Chàng chủ quan nghĩ rằng cho dù nó nhỏ, nó ngây thơ thì ít nhất nó vẫn không quên không bao giờ quên những ngày còn đủ mẹ đủ cha yêu thương chiều nó bằng tất cả tấm lòng chân thành ruột thịt...

Phát chợt nói :

— Say chưa Khanh ?

Khanh lắc đầu :

— Chưa... Tao còn uống nữa, uống thật say để mừng ngày tao đón con tao về...

— Bao giờ đi ?

— Mai !

— Ngày mai ? Sạo gấp thế ?

Khanh khật khưỡng nhếch mép cười :

— Tao nhớ nó chịu không nổi nữa rồi... Từ trước tới nay, giờ phút nào tao cũng nhủ lòng rằng phải cố

gắng, phải tìm cho được chỗ làm để đón nó về... Về sớm phút nào hay phút đó... Bây giờ gấp máy, gấp anh em đây... Kề như tao đã có việc làm đủ nuôi con và nuôi tao. Tao không thể để nó sống thêm với thằng cha dượng mắt xanh, mũi lõ...

Khanh lắc đầu đầy vẻ buồn rầu thỉnh thoảng đầu chàng nặng trĩu, ngã hẳn trên mâm rượu nhưng chàng gượng lại, ngã được về phía sau. Rồi Khanh phá lên cười. Bây giờ thì chàng không giữ nổi những giọt nước mắt trong bờ mi, chàng mặc cho nó chảy dài xuống má :

— Tao muốn con tao nên người, tao muốn nó đừng có một chút dĩ vãng nào tối tăm, buồn tẻ. Tao không bao giờ để nó phải băn khoăn, phải đợi chờ tao thêm một phút, một giây nào nữa...

Chàng gơ tay gạt ngang giòng lệ, đưa mắt nhìn vào mặt từng người :

— Đón được nó về tao sẽ có một kế hoạch làm ăn. Tao không muốn chúng mình sống lên trốn tối tăm, đăm bạc như thế này ! Tao muốn tất cả anh em có mặt ở đây phải trở thành những ông hoàng, cho dù là thứ ông hoàng tội lỗi... Hà hà... Tất cả chúng mình sẽ giàu xụ, sẽ ném tiền vào mặt cuộc đời để chúng nó nể sợ, kính mến mình ... Chúng mình sẽ làm đám ba vố lớn, khi có vốn sẽ xoay sang làm ăn lương thiện một cách vừa phải, và lúc đấy giờ... Hà hà... Có đứa nào dám còng tay một vị chủ nhân của một xí nghiệp hợp pháp hay không ?

Chàng rót đầy ly rượu. Rượu tràn cả ra bàn. Khanh dần mạnh chai rượu trên bàn, giọng chàng gần xuống :

— Thằng con tao chắc chắn sẽ được sung sướng, được hãnh diện bởi một gia tài kếch xù... Con cái anh em đây cũng thế.

Chúng nó bắt buộc và đương nhiên phải được hưởng những cái đó, bởi vì tôi, và các anh, chúng mình đã phải đổi những thứ đó bằng chính sinh mạng của mình, bởi vì con cái chúng ta được hưởng giàu sang, bắt buộc phải được hưởng vì cha chúng nó đã đổ máu, đã tù tội, đã chịu nhơ nhục, khốn nạn vì con và cho con...

Phát kín đáo luồn tay dưới gầm bàn khều nhẹ vào đùi Khanh. Khanh hiểu ý bạn muốn khuyên can mình. Chàng ngừng nói. Và Khanh cảm thấy chàng quả thực đã mất bình tĩnh, đã phát ngôn dài dòng luộm thuộm, nhắc đi nhắc lại những câu thừa thãi giống như một anh kép cải lương cương ầu nhưng vốn liếng học thức chỉ to bằng một hột bắp phơi khô...

Những câu nói của Khanh đã làm cho tất cả đám du đang gật gù, nhìn chàng bằng cặp mắt suy tôn, ngưỡng mộ và cảm động thiết tha.

Một trong bọn chúng bô bô nói :

— Anh Khanh nói đúng... Từ trước tới giờ tụi em không nghĩ xa xôi không thương xót lũ con nhiều...

Một gã khác tiếp ngay :

— Tụi em sống chết một lòng nhất định theo hai anh cho có... tương lai !

Khanh gật gù, ngật ngưỡng bên mâm rượu. Chàng nghe hai chữ «tương lai» vừa thoát khỏi miệng gã du đãng ngồi ở cuối bàn mà thêm chua xót. Có tương lai ! Tương lai gì ? Tương lai thế nào ?

Mẹ kiếp ! Liệu chàng có đủ may mắn đem được thứ tương lai sáng sủa, vinh quang cho bằng hữu, em út có mặt ở đây không ?

Phát nói :

— Đồng ý với các chú, đồng ý với Khanh. Tụi mình sẽ không hoạt động lang bang, vớ vĩnh. Tụi mình phải làm những vố lớn, và chỉ làm trong năm bảy tháng, một năm thôi. Sau đó chúng mình dùng số vốn đó vào những công việc làm ăn hợp pháp, đề che mắt mọi người... Đồng ý chứ ?

Tất cả mọi người cùng reo to hai câu «đồng ý», Cả bàn rượu nhộn nhạo lên tiếng cười nói, tiếng bàn tán về một tương lai tạm coi như sáng ngời và hiền hách...

Nhưng ngay lúc đó một người gõ cửa. Phát đưa mắt nhìn mọi người ra hiệu im lặng để phòng rồi hỏi vọng ra :

— Ai ?

— Em. Em đây anh !

Phát hất đầu cho một gã đàn em :

— Mở cửa cho thằng Tư Ba Đào nó vào đi chú !

Gã đàn em chuẩn choáng ra mở cửa. Tư Ba Đào bước vào, gã nhìn mọi người quây quần quanh bàn rượu rồi toét miệng ra cười.

— Vui quá... May mà em về kịp.

Phát sốt ruột hỏi ngay :

— Thế nào ! Liệu đêm nay thật nó được không ?

Tư Ba Đào lắc đầu ra vẻ quan trọng nói :

— Không anh ạ... Tụi chúng nó định lừa hai anh và tụi em .. Chúng nó bài binh bố trận ghê gớm lắm... Đêm nay mà kéo lực lượng lên em sợ không khéo thì gãy.

Phát bực tức :

— Nghĩa là chúng nó dùng thằng Sáu Poa Nha làm miếng mồi để nhử bọn mình ?

— Vâng... Em còn biết thêm một tin quan trọng nữa là : ít hôm nữa tụi nó sẽ mở một cuộc đại bố khu này. Chúng nó sẽ xét kỹ từng nhà để tìm bắt anh Khanh với anh và bọn chúng em... gay cấp quá.

Phát hừ một tiếng uất ức :

— Chúng nó nhất định diệt bọn mình đây... Đ.M. Tức đít chịu được nữa rồi...

Khanh thở ra một hơi dài, chàng cố trút bớt cảm giác nóng hổi đốt bừng trong cơ thể, chàng cố làm cho trí óc thêm bình tĩnh, nhiều sáng suốt để góp ý với Phát tìm một lối thoát cho mọi người trong bọn.

Phát quay sang hỏi Khanh đang trầm ngâm nhìn đáy ly đầy tràn rượu mạnh :

— Mà tính thế nào Khanh ?

— Tụi mình đành phải lánh mặt một thời gian. Chờ cho êm mọi cuộc lòng bắt rồi hãy tính.

— Tính gì ?

— Tính toán gì sẽ nói sau ! Điều cần ngay bây giờ là anh em phải phân tán đi mỗi người một chỗ. Riêng mày thì nên đi Đà Lạt nghỉ mát ít lâu ! Nghỉ mát ở Đà Lạt dĩ nhiên mày được yên thân, ít nhất thì cũng yên thân cho qua giai đoạn bốc lửa này... Anh em nên chia nhau đi Vũng Tàu, Long Hải, Nha Trang, Đà Lạt... Mình không thể công khai chống lại được lực lượng an ninh đang cố vét một mẻ lưới vĩ đại... Mình phải nhịn nhục, chờ thời...

Mọi người im phăng phắc sau câu nói của Khanh.

Phát nhú mày suy tính rồi thở dài chán ngán.

— Đành phải nghe lời mày vậy...

Tư Ba Đào hậm hực :

— Xong vụ này thế nào em cũng cố gài cho anh giết bằng được thằng Sáu khốn nạn ấy mới hả lòng...

Khanh gạt đi :

— Chú đừng khơi lên trong lòng anh em điều đó vội. Đề nó đi, thủng thẳng rồi mình tính... Những thằng như nó, chắc chắn không sống sót nổi khi phản trắc, bán đứng tất cả anh em đồng nghiệp với nó đâu...

Quay sang Tư Ba Đào, Khanh hỏi :

— Chú nhật nguồn tin ấy ở đâu ?

— Em lên Thủ Đức. lảng vảng ở khu nhà thẳng Sáu đến chiều. Em đánh hơi được ngay một cái gì đó gay cấn lắm nhưng không biết đích đáng cái gì... Bởi thế em không dám về, em cố loay hoay mãi cho tới gần xẩm tối thì cơn nghiện trong người em nó học lên, nó làm em nóng lạnh, hắt hơi, nửa đời nửa đoạn...

— Biết rồi... Bỏ qua đoạn tả hình tả cảnh ấy đi, Rồi sao ?

Tư Ba Đào nhe răng cười hề hề nói tiếp :

— Em bèn vào tiệm đóng thóc trong khu chợ... May cho em đóng vừa đủ cỡ thì nghe tiếng rù rì từ trong một căn phòng gần đó vọng ra. Em lập tức được linh tính báo ngay cho rằng đó là đầu mối điều em đang muốn tìm... Em bèn giả vờ say, giả vờ nôn ọe ăm ăm, nằm rũ vào một góc tối để mọi người trong tiệm đừng ai để ý tới em. Sau đó em lăn nhẹ xuống gầm phản, em bò như chó vào sát được vách căn phòng riêng ấy... Em trở nghề « dọn nhà », em dọn ngay được một kẻ ván nứt cho nó rộng thêm ra, em ghé sát tai vào đó và thế là nghe được câu chuyện giữa một gã Công an với một anh « thầy chú »... Hai gã bàn với nhau kế hoạch « bẫy » hai anh và tụi em. Hai gã ấy tin chắc rằng thế nào thì anh cũng tìm giết bằng được thằng Sáu đêm nay, chúng nó bảo rằng cả nước Công An đều

tin như thế vì không ai lạ gì cái tính nóng như hỏa diệm sơn của anh khi quyết báo thù...

Tư Ba Đào thích thú cười trước khi nói tiếp nhưng Khanh ra hiệu cho gã ngồi im, đừng ba hoa diều cọt nữa. Chàng nói :

— Tôi hiểu rồi... Có thể thôi phải không ?

Tư Ba Đào cụt hứng :

— Vâng...

— Nếu vậy có nghĩa là chúng nó đang bố trí trên đó chờ mình. Chắc chắn mình không thể làm được gì đêm nay... Anh em có ý kiến gì không ?

Mọi người lắc đầu, Phát nói :

— Tốt hơn hết đêm nay mình sửa soạn áo quần đề sáng mai kéo nhau đi sớm. Coi nào... Bọn mình có tám mống ở đây... Mình chia ra như thế này... Tao với mây đi ra Trung tìm đón con mây về... Tư Ba Đào với hai chú nữa đi Đà Lạt, còn ba chú đưa nhau đi Vũng Tàu, Long Hải... Tôi cho các chú tha hồ ăn chơi ngoài đó nửa tháng. Nhớ cố tránh đụng độ với Cảnh sát và cô bồi đất nước người ta... Sau đó về đây tụi mình, sẽ làm ăn lớn. Đồng ý chứ ?

— Khanh nói :

— Mây nên đi nghỉ, đề mặc tao đón con được rồi.

— Không được. Mây thừa biết cái tính tao, tao mà lên Đà Lạt chỉ vài ngày tao đồ xô về ăn thua đủ với chúng nó... Phải có mây bên cạnh kèm tao...

Khanh nhìn Phát. Chàng hiểu rằng đó chỉ là một cách nói của bạn để đi với chàng, để giúp đỡ chàng trong việc tìm đứa con trai. Khanh xiết chặt tay Phát giọng chàng run run lên vì xúc động :

— Thôi được... Cảm ơn mày...

Phát quay sang bảo Tư Ba Đào :

— Chú Tư lấy địa ra đây, mỗi anh em mình cầm một ít đi ăn chơi cho bảnh. Còn bao nhiêu chú chuyển cho gia đình thằng Hiến.

Tư Ba Đào mở rương, đặt trên bàn mọi bọc tiền, Phát mở ra, phân phát cho từng người, lấy cho chàng và Khanh số tiền bằng với anh em, còn lại Phát đầy về phía Tư Ba Đào :

— Đây ngài thủ quỹ. Ngài nhớ đưa cho gia đình thằng Hiến cho nó có được ngôi mộ cho ra hồn. Mày mà bí beng vào đó là ốm đòn ra đấy...

Tư Ba Đào cười hệnh hếch. gã lắc đầu :

— Em đâu có thể anh Hai... Anh cứ yên trí đi mà...

— Ừ. Tao nói đùa cho vui.

5

KHANH RÓN RÉN MẶC QUẦN ÁO nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Chàng cố đóng cửa thật nhẹ để Phát đừng bị tiếng động làm cho thức giấc... Khanh cảm thấy hồ thẹn, vì hành động lén lút của mình. Chàng có cảm tưởng như mình không ngay thẳng, mình đang làm một việc ám muội nên cố dấu Phát cố nài ép Phát uống rượu thật say tới hôm qua để sáng mai ngủ muộn, để chàng có thể một mình đi tìm vợ, bắt con.

Ý nghĩ ấy làm Khanh đứng lại trước cửa phòng đã đóng kín nhẹ nhàng. Chàng muốn trở vào, gọi Phát thức dậy, cùng đi với mình.

Nhưng rồi Khanh thở dài, bước nhanh xuống lầu.

Chàng đi như chạy ra đường, vẫy vôi một chiếc xích lô, chỉ thẳng ngón tay ra hiệu cho người phu xe đạp thẳng.

Tới đầu đường Khanh thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Từ phút này chàng không còn ngại Phát đòi theo.

Phát đã nằng nặc đòi theo Khanh từng bước nhất là trong việc tìm cho ra vợ chàng để bắt lại đứa con trai. Phát đã đưa ra lý lẽ hần là đàn anh cũ của một số du đang làm đủ mọi nghề phi pháp ở cái tỉnh này. Và những tên du đang ấy là những gã biết nhiều, biết gần hết mọi người mọi chuyện ở cái tỉnh Nha Trang nhỏ bé này...

Phát nói :

— Có tao mày sẽ tiết kiệm được nửa thời gian tìm kiếm. Tao chỉ cần ra lệnh cho chúng nó là trong hai ngày chúng nó tóm được chỗ ở của vợ mày ngay. Hơn nữa mày sẽ còn được rõ rằng vợ mày đang ở với thằng nào, làm gì, có nguy hiểm hay không...

Khanh cắt ngay lời Phát :

— Mày làm như tao tìm kiếm để trả thù người đàn bà ấy ! Không tao tìm nàng chỉ để xin lại đứa con, và tao tin rằng nàng không từ chối. Nàng bây giờ, khi đang sống với một ngoại nhân, nàng không đủ tư cách để nuôi sống, dạy dỗ cho thằng con tao nên người...

— Chưa chắc cô nàng chịu giao đứa bé cho mày. Người đàn bà nào mà chả thương con !

Cồ họng Khanh đã khô cứng lại khi Phát nói ra câu đó. Chàng đã im lặng thật lâu, cố gắng lắm giọng nói mới khỏi nghẹn ngào :

— Chúng tao đã giao ước với nhau ! Tao đã nói với nàng rằng khi tao đủ điều kiện nuôi con là tao đón nó về... Nàng bằng lòng như thế.

— Nếu đúng như mày nói, tại sao cô ả không chịu viết thơ cho mày, cho địa chỉ mà lại phớt lờ, dấu tịt đi ? Đề đến nỗi mày ra đây hôm nay mà có c biết cô ả ở chỗ nào...

— Tao tin rằng tao sẽ tìm ra.

— Bao lâu ? Một năm hay hơn nữa ? Mày nghe tao đi. Nên đề tao ra lệnh cho bọn đàn em ngày trước tìm kiếm dùm mày... Hôm nào mày đi gặp cô nàng nhất định là phải có cả tao. Tao linh cảm thấy việc của mày sẽ gặp nhiều rắc rối. Biết đâu vì cuộc tranh dành đứa bé mà thằng chồng Mèo của cô này sẽ can thiệp, dĩ nhiên là mày vì nóng mắt, mày sẽ « vụng » nó và nó bắn mày...

— Làm gì đến nỗi bị thảm thế !

Phát nghiêm giọng nói :

— Biết đâu đấy bạn ! Tao thừa hiểu loại đàn ông như mày, đánh đấm chém giết càng đẹp mắt, dữ dội bao nhiêu thì lại càng « ê mô sư n » tỏ mẹ ! Và khi chàng thấy con, chàng muốn bế nó đi mà có một thằng cản lại với một con đàn bà nheo nhéo kêu Phú lớt thì...

Phát vung tay chặt mạnh xuống không khí :

— Ai chứ mày dám « kìn » thằng Mèo, tát cảnh cáo cho vợ cũ của mày vài phát và thế là... Mẹ kiếp ! Dễ bắn giết nhau lắm... Bởi thế tao phải theo mày. Có tao, ít ra cũng đỡ các trò « ê mô sư n » đề mà sáng suốt sữa tiếng Mèo đàn thằng con mày đi một cách tạm gọi là hòa bình và êm đẹp...

Trước những lời của Phát, Khanh phải tạm nhận rằng bạn chàng có lý, nhất là nó thương chàng, muốn tránh cho chàng những chuyện lời thối trong một phút xúc động, bị buồn sầu, tủi hổ và căm hờn...

Nhưng trong trường hợp của chàng, Khanh tin rằng chàng sẽ tránh được những hành động nguy hiểm. Chàng hiểu người vợ cũ — người đàn bà giữ lời hứa với chồng — chàng tin ở thằng con — đứa con yêu bố hơn tất cả mọi người — và Khanh tin cả ở chàng. Chàng sẽ có đủ khôn khéo để thuyết phục những người chàng phải thuyết phục...

Hơn tất cả những điều đó, Khanh là người không muốn bất cứ ai dính tới chuyện gia đình, nhất là trong chuyến đi để gặp người vợ cũ, xin lại đứa con.,.

Bây giờ, ngồi trên chuyến xích lô buổi sáng, đi trong thành phố lạ, Khanh băn khoăn tự hỏi làm thế nào để tìm được vợ chàng? Làm thế nào để biết được chỗ nàng trú ngụ với người chồng mới và đứa con yêu quý, độc nhất của chàng, của nàng trong những ngày còn ấm no, hạnh phúc ..

Làm thế nào? Làm thế nào đây? Nhớ tới Phát, nhớ tới bọn đàn em xưa của Phát? Điều đó hy vọng rằng chàng sẽ tìm được vợ con. Nhưng như thế là không tránh được sự dòm ngó, sự can thiệp của một người khác cho dù là bạn chí thân vào việc riêng, vào chuyện đau lòng của vợ chồng chàng...

Khanh thở dài buồn nản, Chưa bao giờ chàng nhớ con đến thế. Đứa con mồm mím, ngoan hiền mà từ ngày thiếu nó, Khanh cảm thấy chàng thiếu hẳn lẽ sống thiếu hẳn niềm vui và mất mát cả chính cuộc đời mình !

Người phu xe vụt hỏi :

— Đây là đường Độc Lập, thầy đi đâu thầy ? Ra biển tắm chứ.

— Ừ... Bác cho tôi ra biển !

Xuống xe ở bờ biển, Khanh đứng nhìn xa trùng dương mênh mông. Chàng cảm thấy cô đơn ghê gớm. Nỗi buồn bị ủa tới, tràn đầy lên tâm hồn Khanh như những đợt sóng bạc đầu liên tục đổ vào bờ, soi mòn mặt cát.

Khanh đi xuống bãi. Ở đó chàng lẫn vào đám đông nhàn hạ, sung sướng đang nằm phơi mình trên cát ấm, hoặc đùa dõn như trẻ thơ với những con sóng bình minh của đại dương.

Khanh hy vọng, dù là thứ hy vọng thật mong manh chàng sẽ tìm được vợ và con trong đám đông nhàn loại sung sướng này. Chàng lý luận rằng có thể cuộc sống mới đã thay đổi người vợ cũ của chàng. Nàng có tiền, có thì giờ nhàn hạ, và khi đó nàng — như tất cả những người đàn bà khác, sẽ nghĩ tới nhan sắc, thân hình, tuổi tác, sẽ bám víu lấy thời gian để thụ hưởng những thú vui của kiếp người...

Và nếu thế, mỗi buổi sáng ra biển tắm một lần thường vẫn là mục mà nhiều người đàn bà có tiền thích làm để giữ gìn thân hình và sắc đẹp.

Biết đâu người vợ của Khanh cũng ưa thích làm như thế. Vậy chàng chỉ có một cách là chờ.

Khanh ngồi vào quán dựng sớ soi ven biển. Ở chỗ này chàng có thể nhìn suốt ra bãi tắm mà không sợ người từ thành phố đi ra nhìn được chàng.

Khanh gọi một ly cà phê cho có lệ. Chàng đốt điếu thuốc lá, chăm chú theo dõi từng người trên cát. Nỗi buồn càng lúc càng lên cao theo ánh nắng mặt trời thêm gắt gay trên biển...

Chín giờ sáng Khanh đành gọi bồi trả tiền. Giờ này hầu như thật ít người đi tắm sáng. Nhất là vào một ngày không đúng chủ nhật, ngày lễ như hôm nay...

Khanh rời bãi biển với nỗi tuyệt vọng, chán ngán đè nặng trong lòng. Chàng thêm bối rối nghĩ tới lúc Phát tỉnh dậy, thấy vắng Khanh, gã đổ đi tìm rồi tóm được chàng...

Khanh rảo bước nhanh hơn. Chàng thả mặc đôi chân trôi theo giòng người di chuyển trên hè phố...

Khanh không biết chàng đi qua bao nhiêu con phố đi trong bao nhiêu lâu. Chàng chỉ đứng lại khi bị đám đông phía trước chặn không cho Khanh chen vào được nữa.

Chàng chợt nhận ra đang đứng trước cửa chợ Nha Trang.

Phiên chợ sáng đông ngẹt người, trên những lối đi ngoắc ngoéo giữa những sạp hàng. Khanh bị xô đẩy, kẹt cứng trong đám đông ấy, lạc lỏng, lúng túng như một gã Mán rùng xuống thăm phố thị.

Chàng cố gắng len lách giữa đám đông người để đi ra cửa chợ. Tới cửa chợ Khanh giờ tay vấy xích lô, nhưng một tia sáng lóe lên trong óc chàng...

Chàng đã đợi người vợ cũ ở bờ biển, vậy tại sao chàng không chờ đợi nàng ở đây. Nhưng Khanh thờ dài khi nghĩ tới cảnh đời sung sướng của vợ chàng bây giờ. Nàng — vợ của một anh thiếu tá Mèo — đời nào lại ngại thơ, hà tiện đến nỗi không muốn người làm. Việc cóc gì nàng phải dậy đi chợ sớm, về làm bếp cho chồng — thằng chồng tạm bợ — đớp hít no nê. Làm vợ ngoại nhân — được ngày nào hay ngày nấy — việc đếch gì phải chắt bóp, tiện tặn, hầu hạ nó cho ồm xác...

Tuy thế Khanh vẫn cố gắng hy vọng vào một sự kiện rất mỏng manh: Người vợ cũ đi chợ cho vui, hoặc con ở hôm nay lặn đùng ra ồm nặng, khiến bà chủ phải đành đi chợ vậy...

Và Khanh cố gắng vun trồng hy vọng mong manh ấy, chàng đứng xéo góc với cửa chợ vội vã cuống cuống nhận mặt từng người.

Hơn một giờ sau Khanh cảm thấy tê chồn hai bàn chân, mồ hôi vã ra ướt đầm lưng áo sơ mi, tiếng ồn ào xung quanh khiến chàng thêm nhức đầu...

Chàng xoay tay nhìn đồng hồ. Hai cây kim chỉ mười một giờ trưa. Chợ bắt đầu thưa thớt, vài sạp hàng bắt đầu dọn dẹp nghỉ trưa, những người buôn thúng, bán mẹt đã về từ đời nào...

Khanh chán ngấy người. Thêm cố gắng thứ hai không giúp chàng một tia hy vọng nào tìm gặp được người vợ cũ và đứa con thơ.

Có lẽ rồi đây chàng đành phải nhờ tới Phát và bọn đàn em ngày xưa của hắn.

Chỉ bọn chúng mới có thể giúp Khanh đắc lực, bởi vì bất cứ nơi nào, bọn ma cô và bọn làm ăn phi pháp vẫn là bọn biết quá nhiều, quá rõ chuyện đời người khác...

Nhưng khi Khanh rời chỗ đứng được vài bước, chàng chợt nhìn thấy một dáng đàn bà thật quen.

Tim Khanh thắt lại. Cờ hòng chàng khổ hẳn đi. Hơi thở bỗng ngưng trào hết từ phổi Khanh ra ngoài làm chàng choáng váng mặt mày.

Khanh vỗ nhẹ nhẹ lên ngực, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Chưa một lần nào Khanh cảm thấy mình bị xúc động một cách ghê gớm như bây giờ. Chàng đứng lặng người đến hai phút mới trở về được trạng thái bình thường.

Và Khanh rào bước đi theo người vợ cũ.

Chàng không phân tách được lòng mình ra sao. Chàng như một người mộng du, bước những bước đi trong ảo giác...

Không biết bao lâu sau đó thì người đàn bà đứng lại trước một căn nhà khá sang trọng trong khu xóm mới. Nàng gọi cửa và trong khi đứng chờ, nàng quay nhìn ra xung quanh.

Khanh giật mình cố lùi vào nấp sau một góc nhà nhưng không kịp nữa !

Người vợ cũ của Khanh đã trông thấy chồng, nàng ngẩn người, miệng há ra kinh sợ, những ngón tay nàng run lên bần bật rồi cái giỏ đồ ăn rơi xuống nằm dưới chân nàng.

Khanh cũng đứng ngẩn người, chàng không nói được một lời, cử động được một chút nào, cơ thể Khanh tê bại như những lúc chạm phải luồng điện cao thế.

Và cảm giác tê điếng ấy chôn chân chàng đứng đó cho tới khi cánh cửa ngôi nhà mở ra. Một gã ngoại quốc mắt xanh, mũi lõ nhăn răng ra cười với vợ của Khanh.

Nụ cười chào đón của gã ngoại nhân tắt ngay khi nhìn về ngơ ngẩn; bờ phờ đầy kinh hoàng của cô vợ Việt.

Gã nhìn nàng chăm chú rồi hỏi một câu gì đó Khanh không nghe được vì đứng khá xa.

Rồi gã ngừng lên nhìn về phía Khanh đứng. Trán gã cau lại, cặp mắt quắc lên như chột hiều lý do nào đã làm người vợ Việt Nam của gã tái mặt đầy sợ hãi và lúng túng.

Gã hất đầu về phía Khanh đứng, hỏi bằng giọng nói còn dè nén được giận hờn của một người có học thức :

— Xin lỗi ông... Có chuyện gì thế ạ ?

Khanh lắc đầu một cách thật khó khăn. Chàng tiến tới gần người vợ cũ thêm vài bước. Nàng quay hẳn lại nhìn chàng. Môi nàng mấp máy một hồi rồi òa lên khóc cùng với tiếng gọi tên chàng :

— Khanh ! Anh !!!

Tiếng kêu đau đớn buồn tủi ấy làm cho Khanh không tiến lên được nữa.

Chàng đứng lại, vừa lúc đó người đàn bà khuyu xuống bất tỉnh trong vòng tay gã đàn ông ngoại quốc càng lúc càng gần ngơ bối rối nhưng đành vội vã bế nàng về nhà. Khanh khựng lại trước cửa. Khanh không biết phải làm gì bây giờ ?

Bước đại vào nhà gã ngoại quốc lạ mặt này ư ?

Hay bỏ đi rồi trở lại ?

Hay bỏ đi ngay rồi nhờ người đến nhà gọi nàng dẫn nàng tới một nơi nào đó gặp chàng ?

Giữa những băn khoăn ấy, hình ảnh đứa con trai kháu khỉnh của Khanh chợt hiện ra ngoài ngưỡng cửa. Nó ngơ ngác đứng nhìn giỏ đồ ăn vương vãi trên hè. Rồi nó ngững lên nhìn thấy Khanh.

Khanh ngồi thụp ngay xuống trên hai gót chân. Chàng xòe thẳng hai cánh tay song song ra trước mặt để đón đứa bé chạy vào hai cánh tay chờ đợi, yêu thương ấy rồi ngã vào ngực bố...

Nhưng đứa con trai vẫn đứng ý ra đó. Nó không nhận được người đàn ông có đôi mắt đắm lệ kia là bố nó. Nó đã quên hình ảnh người bố Việt Nam hai năm trời không thấy mặt...

Khanh mím môi lại cố nén xúc động. Chàng bẽn lẽn đứng lên. Chàng hiểu rằng đứa con trai không nhận ra mình...

Ở vào cái tuổi thơ ngây, đại khờ của nó, làm sao nó nhớ nổi người cha sau hai năm trời xa nhau biệt, sau bao nhiêu câu hỏi mẹ, bao nhiêu ngày trông chờ mà chẳng thấy bố về.

Gã đàn ông ngoại quốc xuất hiện ở cửa. Gã gọi đứa bé vào nhà. Thằng bé đã mang một cái tên ngoại lai lạ hoắc là Carlos !

Thằng bé nghe lời bố dượng. Nó chạy tới ôm chân gã ngoại nhân. Chỉ tay về phía Khanh bập bẹ một tràng tiếng Mẽo.

Ngực Khanh đau nhói. Chàng giơ cánh tay gạt ngang nước mắt.

Gã ngoại nhân cúi xuống, bế thằng con của Khanh lên tay, đi đến trước mặt chàng.

Gã cúi đầu lịch sự nói :

— Xin lỗi... Ông nói được tiếng của xứ chúng tôi ?

Khanh gật :

— Miễn rằng ông đừng nói quá nhanh.

— Vâng thưa ông nếu tôi không lầm thì ông là...

Gã ngừng lại suy nghĩ khó khăn một lát rồi nói tiếp :

— Là Kha hay không gì đó phải không ạ ? Xin lỗi ông tên người Việt khó đọc thành ra tôi không nhớ được lâu cho rõ ràng.

Khánh gật đầu :

— Vâng. Tôi là Khanh.

— Còn tôi là Baker, thiếu tá Quân Đội Mỹ.

Tay gã xòe ra bắt tay Khanh rồi tiếp :

— Tôi vẫn có ý chờ ông đề kết thúc chuyện này. Tôi biết ông đang buồn. Tôi cũng không vui gì vì tôi biết chúng tôi sắp phải xa chú bé Vinh này... Mời ông vào nhà chơi. Vợ tôi đã tỉnh rồi.

Khánh nhẹ người sau câu nói của Baker, nhất là lời nói gần như bằng lòng đề Khanh dẫn con đi theo chàng. Nhưng Khanh vẫn cảm thấy nhói đau trong tim vì câu gã nói : « vợ tôi đã tỉnh rồi » !

Khánh biết rằng — dù sao — chàng vẫn còn yêu người vợ cũ. Có thể rằng không nhiều, không đẹp như xưa nhưng nó vẫn là tình yêu cộng cả với tự ái của một thằng đàn ông không giữ nổi vợ mình...

Baker ân cần nói :

— Ông Khanh... Mời ông vào chơi.

Cung cách nhã nhặn, lịch sự của gã sĩ quan Mỹ khiến Khanh phải tỏ ra mình cũng là một người văn minh và lịch sự.

Chàng hơi nghiêng mình :

— Cảm ơn ông. Xin mời...

Baker đi trước, Khanh theo sau. Chàng nhìn vào đôi mắt đen nhánh của đứa con trai đang nhìn mình đầy vẻ xa lạ, tò mò qua một bên vai của người bố đứng.

Lòng Khanh chịu nặng nỗi buồn. Từ cặp mắt đen nhánh, tràn đầy thơ ngây ấy, Khanh nhìn lại được rõ ràng một khoảng đời bi đát. Một khoảng đời có cặp vợ chồng vì đói rách quá nên phải xa nhau. Nàng bế con ra đi tha phương cầu thực, chàng sống vất vưởng túng thiếu giữa cuộc đời nhưng vẫn cố gắng lương thiện, ngay thẳng cho tới một ngày...

Một ngày mà tất cả những cố gắng ấy đều sụp đổ vì nỗi thương con. Vì hoàn cảnh đã xô đẩy chàng lặn vào làng dao búa, khởi sự thành dân anh chị, và việc đầu tiên chàng ước ao thành đạt là : Đi đón con về ở với mình.

Và bây giờ chàng đã gặp con, đứa con chàng yêu quý, nhớ thương, hy sinh cả cuộc đời lương thiện của mình cho nó...

Đứa con ấy — giờ này — đang quần quýt trong tay gã đàn ông ngoại quốc ôm nó trong lòng, trong dáng điệu âu yếm vẫn dường như ẩn hiện ít nhiều gương ép...

Khanh nhìn vào đôi mắt của con, thẳng bé ngẩn mặt nhìn Khanh vừa tò mò, vừa sợ hãi. Trong đầu óc

thơ ngây của nó. Khanh lúc này chỉ là một gã đàn ông xa lạ chợt hiện đến làm mẹ nó sửng sốt, buồn rầu, làm cha dượng nó băn khoăn...

Khanh thở dài nhẹ nhẹ, chàng không biết phải mở đầu câu chuyện thế nào.

Baker nói :

— Mời ông vào chơi...

Gã nhắc lại nhiều lần câu mời cổ tửu ra tha thiết ấy, gã đưa mắt nhìn người vợ Việt Nam vẫn đứng ngây người trước cửa cái nhìn của Baker mang đầy vẻ thúc dục nàng phải nói nên lời.

Vợ Khanh ngững lên, nàng nhìn người chồng cũ. Mặt nàng nhợt đi, đôi môi mím lại, khắp thân thể nàng run lên vì xúc động...

Khanh không nỡ kéo dài giây phút xót xa cho nàng. Chàng nói nhanh :

— Tôi... tôi ra đón... đón bé về...

Người đàn bà đưa mắt hốt hoảng nhìn đứa con trai. Mặt nàng tái hơn, những ngón tay nàng run lên bần bật.

Baker đến gần người vợ Việt Nam, gã dịu dàng :

— Em vào nhà đi..,

Quay sang phía Khanh gã nói :

— Xin mời ông bạn vào nhà. Chúng mình cần phải nói chuyện nhiều. Tôi vẫn mong mỗi dịp này từ mấy năm nay...

Khanh gật đầu. Chàng không lùi được nữa. Chàng phải tiến tới, cho dù mỗi bước chân là mỗi lần tim chàng đau nhói thứ cảm giác tuyệt vọng, rã rời.

Chàng theo chân Baker như cái máy. Chàng không còn tâm trí đâu để ý tới cảnh vật trang trí trong nhà, chàng chỉ còn nhìn thấy hình ảnh đứa con mỗi lúc một gần cùng với những kỷ niệm ngày xưa theo nhau hiện rõ ràng như mới hôm qua...

Baker trao đứa bé cho vợ, gã nói nhỏ gì đó rồi kéo ghế ngồi trước mặt Khanh.

Hai người đàn ông khác chúng tộc im lặng nhìn nhau ngượng ngập. Vợ Khanh bế con buồn bã đứng yên trong một góc nhà. Nàng nhìn hai người chồng thỉnh thoảng gạt ngang tay áo chùi nước mắt.

Baker cau mặt nói :

— Em đem con lên lầu đi... Để anh nói chuyện với anh Khanh...

Nàng lắc đầu. Nàng ôm con thật chặt vào lòng, chặt đến nỗi thẳng bé rướn người lên, vùng vẫy, cự nự đòi buông xuống đất.

Baker nhắc lại :

— Em đem con lên lầu đi...

Nàng lắc đầu, tiếng nói buông ra giữa lúc Khanh không ngờ nhất :

— Không... Anh nói gì cứ nói đi.

Câu tiếng Anh khá lưu loát của người vợ cũ làm Khanh đau nhói trong lòng. Chàng run run móc bao thuốc, khó nhọc một lúc lâu mới đốt được cháy hồng lên.

Baker nhìn theo hơi khói xanh lam rồi nhìn Khanh, thở dài nói nhỏ :

— Anh Khanh... Tôi đã được nghe vợ tôi nói đến trường hợp dang dở của nàng với anh. Hôm nay anh tới đây để làm gì ? Anh cứ thẳng thắn nói ra đi, tôi hứa rằng nếu giúp được tôi sẽ hết lòng...

Khanh nhếch mép cười. Câu nói của Baker khiến chàng hiểu ngay rằng gã ngoại quốc tưởng chàng tới đây mè nheo, yêu sách, 1 m khó khăn gã đề kiếm tiền !

Chàng nói :

— Xin lỗi ông, ông hiểu lầm sự có mặt của tôi hơi bậy ! Tôi đến đây không phải để xin xỏ gì ông hết. Tôi đến đây để xin lại đứa con.

Baker nhăn mặt :

— Tôi xin phép được nói với ông câu này, anh đừng giận buồn tôi nhé...

— Ông cứ nói.

— Cháu nó ở với chúng tôi có tương lai tốt đẹp nhiều... Tôi sẽ nuôi cháu ăn học thành người, ít nhất sau này nó cũng phải là một bác sĩ, kỹ sư...

Khanh nhún vai :

— Tôi biết ông giàu. Tôi biết rằng con tôi sống với vợ chồng ông sẽ sung sướng hơn ở với tôi... Nhưng

ông thừa hiểu tôi thương con tôi đến thế nào. Tôi không thể xa nó được lâu hơn nữa...

Baker đan những ngón tay vào nhau. Gã suy nghĩ một lát, ngược nhìn Khanh rồi nói :

— Tôi hiểu... Nhưng nếu thương cháu anh nên nghĩ đến tương lai của nó sau này...

Khanh bắt đầu bức tức vì những lời của Baker. Gã đã thay đổi thái độ, gã đột nhiên đặt Khang vào hoàn cảnh một người bắt buộc phải nói nhiều, phải tranh đấu để đem đứa bé đi.

Chàng không sợ tranh đấu, kể cả đến trường hợp phải xung đột với gã đàn ông ngoại quốc này để bế con đi, nhưng chàng quả thực không muốn nói nhiều nhất là trong khi tâm hồn chàng đau đớn khôn cùng vì trông thấy mặt vợ con, thấy rằng người đàn bà kia từ nay hoàn toàn vượt khỏi tay chàng vĩnh viễn...

Baker dịu dàng nói tiếp :

— Gia đình tôi bên Mỹ rất giàu... Chúng tôi thừa sức cho con anh lên đại học.,

Khanh bức bối ngắc ngàng :

— Tôi hiểu... Vâng. Tôi hiểu ông và gia đình ông giàu lắm... Nhưng dù như vậy thì cũng không thể nào thay đổi được quyết định của tôi. Tôi cũng cần nói để ông biết rằng tôi cũng thừa sức nuôi con tôi nên người hữu ích cho xã hội. Tôi không bao giờ để nó hư hỏng, thua kém bất cứ kẻ nào.,

— Nhưng hình như anh chưa đủ điều kiện để trông nom cháu được hoàn toàn... Bởi thế chúng tôi mong rằng anh...

Khanh lắc đầu. Chàng không muốn nói gì thêm. Chàng chỉ mong được sớm bế con ra khỏi nhà này. Càng ra sớm phút nào càng đỡ buồn rầu, uất ức...

Baker vẫn kiên nhẫn tiếp:

— Tôi mong anh hiểu rằng tôi yêu quý con anh như con ruột của tôi. Tôi không muốn xa nó. Tôi bằng lòng mọi điều kiện của anh để thay đổi quyết định.

Khanh xằng giọng:

— Không bao giờ tôi thay đổi quyết định này. Tôi nói lần chót với ông rằng: Ông không nên dính vào chuyện chúng tôi...

Baker lắc đầu, gã kiên nhẫn một cách ương ngạnh:

— Tôi không đồng ý với anh, anh Khanh ạ. Bây giờ tôi bắt buộc phải có bốn phận...

— Đúng. Ông có bốn phận với người đàn bà kia, nhưng không được dính tới con tôi... Ông chắc chưa quên rằng tôi đến đón con tôi theo đúng lời hứa của người vợ ông bây giờ. Nàng đã hứa rằng bất cứ lúc nào tôi muốn, nàng sẵn sàng trao lại đứa bé cho tôi...

Khanh quay sang nhìn người vợ cũ. Mắt chàng quắc lên đầy xúc động, nghẹn ngào lẫn oán hờn:

— Còn cô... Cô cũng đã quên lời hứa ấy sao?

Nàng nhẹ nhẹ lắc đầu. Nước mắt đã ràn rụa trên hai gò má tái xanh.

Baker cau mặt lại gần giọng :

— Em bình tĩnh chút nào... Không có gì phải lo sợ cả ! Em trả lời ông khách này đi... Chúng mình không thể chiều lòng ông ấy được...

Nàng uể oải lắc đầu... Nàng gạt nước mắt, ôm con vào lòng dụi má vào mái tóc con.

Đột nhiên nàng òa lên khóc. Nàng bế con đi thẳng tới chỗ Khanh ngồi. Đưa con cho chàng bế.

Đứa bé ưỡn người bám chặt lấy mẹ. Nó khóc òa lên, nhất định không chịu theo Khanh.

Nàng nức nở với con :

— Ba con đó... Ba tới đón con về...

Khanh nóng rục hai mắt. Chàng hiểu rằng chỉ cần chớp nhẹ là lệ tràn ra trên má. Hai tay chàng chạm vào người đứa con trai nhưng nó co rúm người lại vì sợ hãi...

Baker nói nhanh và lớn, cố át tiếng khóc của đứa bé đang bị giằng co giữa cha và mẹ ruột :

— Anh Khanh... Anh muốn bao nhiêu đề cháu ở với tôi ? Bao nhiêu tôi cũng bằng lòng trả cho anh hết.

Khanh quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Baker, chàng nói như quát :

— Anh cầm mồm lại... Tiền của anh có thể mua được nhiều thứ trừ tình bố con tôi...

— Anh muốn bao nhiêu ? Một triệu ? Hai triệu

— Tôi không muốn gì hết. Tôi chỉ muốn đem con về ở với tôi. Thế thôi , Anh cầm mồm lại và tách hẳn ra ngoài chuyện tan vỡ, đau lòng này của chúng tôi.

Baker lắc đầu, hai tay chống cằm, kiên nhẫn nói :

— Anh nỡ cướp một đứa bé trong tay mẹ nó hay sao ? Nhất là đứa bé đó không chịu theo anh, và nó sẽ, chẳng bao giờ chịu ở với anh cả... Nó không yêu mến anh, nó chỉ muốn được gần mẹ nó...

Khanh khựng lại vì câu nói của Baker, Chàng buông thõng hai tay, thối đón đứa con trai. Chàng không giữ được nước mắt ở yên trong vòng mắt nổi nữa. Nước mắt ràn rụa trên mặt chàng, giọng Khanh ướm sưng buồn phiền, ân hận :

— Anh không hiểu chút nào về dân tộc Á Đông nhất là về tâm hồn, tình cảm của người Việt chúng tôi... Các anh sống thực tế quen rồi... Tôi thì không... Tôi chỉ có, chỉ còn đứa con này là lẽ sống, là nguồn hy vọng độc nhất trong đời... Thiếu nó hay mất nó là tôi mất hết... Nhưng vợ chồng anh, một vài năm nữa không phải là không thể có con ..

— Anh cũng có thể lấy một người đàn bà khác và sẽ có con !

Khanh thở dài trút ra cảm giác tức tối. bức bối đè nặng trong lòng. Chàng không muốn cãi lý với Baker chàng không muốn ngồi lại một chút trong cảnh tượng éo le này nữa...

Chàng lẳng lẳng đứng lên, tiến thẳng tới chỗ người vợ cũ đang ôm con vào lòng và cùng khóc với nó. Nàng lùi lại, cơ thể nàng mềm nhũn, rũ xuống như sắp ngã đi. Nàng nhìn Khanh, đôi mắt mở lớn tràn đầy nước mắt, tràn đầy van xin, cầu khẩn chàng đừng đưa con ở lại với nàng...

Khanh đau nhói trong lồng ngực. Vẻ mặt đau đớn, kinh hoàng của người vợ cũ làm chàng không nỡ giằng lấy đứa bé trong tay nàng.

Hơn ai hết, Khanh hiểu rằng nàng rất thương con.

Có lẽ cũng vì tình thương ấy, nàng phải lấy người chồng khác để cho con no ấm, để lúc nó ốm đau nàng có đủ tiền chạy thuốc cho con...

Khanh đứng lại. Chàng cúi nhìn mặt đất. Chàng cảm thấy vũ trụ quay cuồng, đảo lộn xung quanh.

Trong giây phút quyết liệt này lại chính là lúc lòng Khanh mềm nhũn những phân vân. Là lúc óc chàng hỗn loạn câu hỏi : Có bắt đứa con về ở với mình không ?

Người vợ cũ của Khanh chợt lên tiếng nói, giọng nàng ướt sũng nước mắt, tràn đầy van xin :

— Em lạy anh ! Xin anh đừng con nó ở lại đây... Em không thể nào xa nó được...

Khanh im lặng thở dài.

Chàng bị đẩy vào một tình trạng thật khó xử !

Baker, người chồng Mỹ của vợ Khanh đứng cạnh chàng. Cử động của gã nhuộm đầy vẻ đe dọa nhưng giọng nói của hắn vẫn cố dịu dàng :

— Anh Khanh... Chúng tôi đang sống hạnh phúc với nhau. Anh nở lòng nào đến đây làm cả ba chúng ta cùng chịu đau khổ hay sao ? Anh không chịu thông cảm với người đàn bà quá khốn khổ kia, người vợ cũ đã xa anh quá lâu rồi hay sao ?

Gã ngừng lại, chờ câu nói của mình đi sâu vào óc Khanh rồi gã tiếp :

— Tôi tin rằng một người có học, có tâm hồn như anh không bao giờ nở bắt một người đàn bà yếu đuối phải chịu một sự chia lìa đón đau nhất đời nàng là mất đứa con, mất lẽ sống của nàng...

Giọng gã dịu lại, tha thiết, xúc động hơn :

— Tôi hiểu rằng anh thương con lắm... Nhưng chúng mình là đàn ông, chúng mình đủ sức để chịu đựng được sự chia lìa... Người đàn bà kia chắc chắn không thể nào sống nổi nếu mất đứa con... Tôi xin anh, tôi van anh, tôi bằng lòng để nàng sống với anh cho nàng được gần con...

Khanh lắc đầu. Chàng vừa có một quyết định : chịu sự thua thiệt, mất mát về mình vậy !

Chàng ngẹn ngào nói :

— Được... Tôi bằng lòng để con ở với cô... Nhưng trước khi cô theo Baker về Mỹ cô phải nhắn ngay tôi ra đón con về... Nếu cô cố ý đem con đi theo, tôi nói trước cho cô biết là tôi sẽ sang bên Mỹ tìm con và giết chết cô. Cô thừa hiểu tánh khí tôi rồi. Mong cô nhớ đấy !!!

Người đàn bà gạt đầu, ôm đứa bé vào lòng chặt hơn.
Nàng nói :

— Vâng. Anh cho con ở với em đến ngày đó là đủ rồi... Em xin hứa ! Em sẽ nhận anh ra đón con trước ngày em theo Baker về Mỹ.

Khanh nhìn con. Tim chàng đau nhói vì cặp mắt thơ ngây ấy lo sợ nhìn chàng. Chàng biết rằng những năm xa cách đã làm đứa bé không biết không nhớ được chàng là ai.

Khanh không dám ngắm con lâu, chàng sợ mình không đủ can đảm bỏ về Saigon. Mà nếu ở lại đây kéo dài cuộc tình tay ba thì Khanh không muốn.

Chàng lặng lẽ quay đi. Baker gọi giật Khanh lại :

— Anh Khanh !

Khanh mệt mỏi quay vào. Chàng gạt nước mắt không cần dấu diếm ai.

Baker nói :

— Tôi rất kính trọng anh... Tôi mong mỏi được hân hạnh giúp anh bằng cách này...

Khanh hất đầu :

— Tôi đã nói rồi. Tôi không cần đến sự giúp đỡ của bất cứ ai !

— Nếu anh không nhận số tiền này thì cũng vui lòng nhận cho lá thư giới thiệu do chính tôi viết cho cơ quan CIA Saigon. Anh sẽ được trong đó nhận làm nhân viên. Số lương hàng tháng của anh chắc chắn nhiều hơn

lưng của bất cứ công chức loại nào của chính phủ Việt Nam.

Khanh cảm gã thiếu tá Mỹ lại không cho gã đi tới bàn giấy. Chàng nói :

— Cảm ơn lòng tốt của ông... Nhưng tôi đã có việc làm.

— Tôi muốn anh có chỗ làm thật nhiều tiền !

— Người Việt chúng tôi còn một số khác người Mỹ các ông. Chúng tôi không thể làm những việc chúng tôi không thích, cho dù việc đó đem lại thật nhiều tiền !

— Anh không thực tế chút nào.

— Vâng. Tôi hãnh diện vì như thế.

Baker cau mặt nói :

— Tôi không thể hiểu được người Việt các anh !

Khanh mỉm cười chế diễu. Chàng đi nhanh ra cửa :

— Các ông sẽ chẳng bao giờ hiểu được chúng tôi một cách rõ ràng !

Khanh ra đường. Chàng đi nhanh như chạy trốn. Đến cuối con đường Khanh quay lại. Chàng nhìn thấy Baker đứng bên cạnh người vợ cũ của mình, trên tay nàng bế đứa con và đang chỉ cho thằng bé nhìn theo Khanh.

Khanh thở dài, tự hỏi : Người đàn bà ấy đang nói với đứa bé câu gì ? Có phải là câu : « Ba con đó ! Vài năm nữa má sẽ giao con lại cho ba để theo chồng về Mỹ ».

Khanh rẽ vội sang con đường khác. Chàng rút khăn tay lau nước mắt, gọi nho nhỏ trong miệng :

— Con ơi! Con ơi! Thế nào thì rồi đây ba cũng đem con về... Bố con mình không bao giờ xa nhau mãi...

Khi nhét khăn tay vào túi. Khanh giật mình vì tiếng bánh xe hơi miết trên mặt đường nhựa. Rồi một mũi xe lao thẳng tới chỗ Khanh đứng. Khanh nhún chân nhảy vọt lên mũi xe.

Tiếng vỗ tay, cười lớn vang lên từ trong chiếc xe du lịch.

Khanh bực tức nhảy xuống. Phát cùng với một gã thanh niên mở cửa xe bước xuống.

Phát vỗ ngay lấy Khanh reo lớn :

— Bắt được mày rồi nhé ! Phải nhờ đến chú Bách thồ công của đất này mới tóm được mày chắc vào khu xóm mới tìm vợ, tìm con... Tao vội vàng phóng xế vào tiếp viện ! Thế nào vỗ được thẳng cu con nhà mày chưa ? Nếu chưa thì theo cậu Bách này. Cu cậu biết chỗ ở của vợ mày rồi... Đi nhá !

Phát ngừng nói, ngơ ngác nhìn cặp mắt đỏ hoe của Khanh rồi kinh ngạc kêu lên :

— Chết chưa ! Sao khóc lóc gớm thế này ? Tình cảnh bi đát đến thế sao ? Hay đi mãi tìm vẫn không ra mày túi thân mày khóc ?

Khanh lắc đầu, giọng chàng mệt mỏi :

— Thấy rồi... Thôi đi ! Tao thêm uống rượu thật say. Thêm cả đi đoong thoóc ! Thêm bất cứ mục gì đề

đốt hết cho hết ngày với đêm nay. Mai sáng tao với mày
đọc về Saigon !

Phát nhăn mặt :

— Mày tài thật ! Mới có hai ba hôm mày đã vớ
được cô nàng.

Khanh chui vào xe :

— Thôi đi ! Tao sẽ kể cho mày nghe hết ! Sau đó
tôi phải nhờ Bách một việc vô cùng quan trọng.

Gã thanh niên tên Bách gật đầu, hăng hái nói :

— Vâng ! Chắc anh muốn tâu cho thằng Mỹ với cô
ả một trận mê toi ?

Khanh bắt buộc phải nói :

— Không ! Tôi chỉ nhờ Bách canh chừng cô ả.
Trước khi cô ấy theo chồng về Mỹ, nhờ Bách bắt lấy
đứa bé, giữ nó một nơi rồi nhắn tôi ra đón cháu về.
Phải làm vậy bởi vì không bao giờ tôi tin lời người đàn
bà ấy hứa sẽ trả con lại cho tôi !

6

KHANH NGỒI DẬY XOAY NGHIÊNG
đưa lưng vào tường. Ánh đèn dầu lạc tù mù trong căn
gác chật làm chàng cảm thấy nóng nực, khó chịu hơn.
Mồ hôi nhem nhếp ướt dọc sống lưng, mồ hôi rịn cả
trong những kheo tay, chân, nách, cổ gây cho Khanh ý
tưởng nhòe mờ nhòp nhúa trong khắp cơ thể ẩm toàn
mùi hôi và khói thuốc khai nồng.

Khanh thò chân xuống đi văng. Đầu và gót chân
chàng chạm trên sàn sạt bụi.

Ngay lúc Khanh chưa kịp đứng lên thì Phát thò tay
ra kéo tay chàng :

— Mày đi đâu thế Khanh ?

— Tắm ! Mồ hôi ra tao chịu không nổi.

Giọng Phát khàn khàn :

— Nằm đây đi... Tắm tãt thì về nhà hãy tính...

Khanh lắc đầu, chàng đứng lên :

— Thì mày cứ đoong đi... Tao tắm cho mát rồi lại
vào đấuv ới mày...

— Nằm một mình chán ngắt !

Khanh nhăn mặt :

— Thôi mà... Làm phúc thả cho tao đi tắm tỵ đi...
Mày bắt tao nằm ngâm mình mãi từ sáng tới giờ cạnh khay đèn. Tao chịu không nổi nữa...

— Tại vì mày không hít !

Khanh nghiêm giọng nói :

— Tao đã nói với mày rồi... Cái tỵ tao là tỵ người rất yếu về tinh thần, rất mềm về tình cảm... Lại dễ dàng đam mê ghê gớm ! Bởi vậy nếu tao đã hút thì thế nào cũng nghiện, mà đã nghiện thì nghiện nặng, thì sẽ hút li bì... Như vậy đời tao sẽ tịch, sẽ không còn muốn hoạt động gì nữa... Lúc đó, mày thừa hiểu tương lai sẽ thế nào... Nhất là trong khi đó tao còn một bồn phận phải lo...

Phát mĩa mai vui vẻ, thân tình :

— Lại vác con ra chộ anh em ! Con thì con chứ. Mày đi với tao, sống chết với tao mà khăng khăng không hưởng với tao những phút thú vị này thì thật... chắc chắc... thằng này đoảng thật !

— Thôi... Đừng dẫn dắt con người ta vào con đường thuốc sái như mày... Tao nói thực, nếu tao gặp mày trước đây ít lâu, nhất định tao đã lôi được mày ra khỏi cảnh ăn hít như thế này rồi.

— Đồng ý... Nhưng mày đã gặp tao quá muộn. Lỡ muộn thì cho nó muộn luôn đi... Nằm xuống đây

Khanh. Bắn với tao vài cặp rồi muốn tắm muốn giặt gì thì làm,

Khanh nghiêm giọng quả quyết nói :

— Tao đã nói với mày không. Hôm nay tao không hít vì không cảm thấy thích hít... Đừng ép nài vô ích... Hơn nữa mày có nhớ hôm qua mày nói với tao những gì không ?

Phát hề hề xua tay nói nhanh :

— Thôi bỏ tắm thì tắm đi... Tắm lè lẹ lên rồi nằm đây đầu khan và hít khói... Nhát cóc chịu được.

Khanh cố nén tiếng thở dài. Chàng đi nhanh xuống dưới nhà. Từ phía sau lưng, giọng Phát lè nhè nói với bồi tiếm :

— Bắt một xê nữa đi. Là mấy rồi nhỉ ? Ba chỉ phải không ?

Có tiếng Phát ném một cọc tiền lên mặt gỗ, gõ tiếp với giọng chán chường :

— Đem xuống nhà đưa cho thằng chủ của cậu đi ! Rồi chạy ra tiệm mua hai hộp trái vãi ướp lạnh để lát nữa ông Khanh tắm xong ông ấy dớp...

Khanh bước hết bậc thang lầu xi măng, chàng xuống nhà dưới, rẽ vào phòng tắm.

Những gáo nước lạnh làm Khanh tỉnh ráo, dễ chịu. Chàng cẩn thận kỳ cọ cho sạch mồ hôi và hơi khói. Lòng Khanh buồn buồn khi nghĩ tới Phát đang nằm bắt chéo chân, phì phà điếu thuốc lá thơm cạnh khay đèn thuốc phiện !

Hình ảnh một gã thanh niên khỏe mạnh nằm uốn éo bên ngọn đèn dầu lạc làm cho Khanh thấy thật chán chường...

Thế mà hình ảnh đó lại chính là Phát, Phát luôn luôn lui tới với mâm đèn. Gã hút phũ và liều. Gã như một người cố tình đốt thời gian bằng khói thuốc ảo huyền, như muốn đắm mình tận hưởng những mê ly tác hại gớm ghê của ma túy một cách thêm khát đến mê say !

Từ khi về ở chung với Phát, bấy giờ Khanh mới biết rằng Phát nghiện !

Thoạt đầu ; khi nghe Phát nhận với mình điều đó. Khanh sửng sốt đến ngàn người. Chàng cảm thấy rõ ràng như chàng đang mất một thứ gì đó thật đẹp thật thương yêu. Biết rằng mất mà không bao giờ giữ nổi trong tay mình...

Với Phát, Phát luôn luôn thuyết phục Khanh để chàng phải chấp nhận quan niệm cùng với lối sống của Phát hàng ngày...

Nhưng Khanh không thể nào chiều bạn được. Chàng không thể nào cứ để mặc cho một thanh niên đang tràn đầy nhựa sống tự hủy hoại đời mình bằng ma túy, bằng cách cố tạo cho mình những nghi ngờ, bất mãn và chán chường.

Chàng đã ngăn cản, đã nói với Phát thật nhiều. Nhiều đến nỗi Phát phát cáu. Và Khanh đành ngừng lại. Chàng biết rằng khó mà kéo ngay được Phát ra khỏi

những đam mê. Chàng hiểu rằng phải từ từ đưa dần Phát đi tới những niềm tin và lấy lại thăng bằng cho tinh thần bạn.

Cũng vì thế, Khanh bằng lòng theo Phát đi bất cứ chỗ nào. Bằng lòng chiều bạn nằm chơi cạnh khay đèn hắt nửa ngày trời, Khanh luôn luôn lợi dụng những phút Phát chợt tỉnh, chợt ăn năn, ân hận để dịu dàng khéo léo nhắc nhở cho Phát đừng đi quá sâu quá nặng vào con đường nghiện ngập, chán chường nghi ngờ tất cả mọi giá trị trong cuộc sống còn đầy ấp nhựa thanh xuân...

Hơn nữa Khanh không muốn Phát bị mê hoặc vì những gã hèn hạ, vô lương tâm lúc nào cũng bu quanh Phát đề tăng bốc, đề lợi dụng Phát đến tận cùng, bất chấp tất cả những hậu quả nguy hại xảy ra cho người thanh niên đang mang sẵn trong lòng những nỗi đắng cay và phần uất loại người.

Hôm nay, thêm lần nữa Khanh đi với Phát. Chàng chiều bạn nằm suốt sáng tới giờ. Và tuy đã bực mình, khó chịu vì không hoạt động được gì, Khanh vẫn cứ phải loanh quanh trong tiệm hút giữa ánh sáng tù mù, giữa khói thuốc lúc thơm, lúc khét...

Khanh thở dài. Chàng xối nhanh những gáo nước lạnh, cảm thấy nhẹ nhàng, khoan khoái hơn...

Chợt từ phía ngoài, tiếng một gã thanh niên nào đó cất lên hỏi người chủ tiệm thuốc phiện :

— Ông Thế ! Phát có nằm ở đây không ?

Tiếng gã chủ tiệm reo lên đặc giọng mời đón nịnh bợ :

— A ha... Ông Xếp... Lâu ngày quá không thấy Xếp lại chơi với tụi em... Trông Xếp dạo này mập đỏ hăn lên. Quý hóa quá ạ...

Có tiếng xít xoa đẩy ghế đổi, rồi gã chủ tiệm đoong thoóc lại xưng tụng, mời đón xôn xao :

— Em vẫn hỏi thăm Xếp luôn... Nghe anh em nói dạo này Xếp vẫn bình an, mạnh khỏe em mới mừng... Em cứ định tới mời Xếp đến mở hàng cho em lứa thuốc mới kỳ này... Nhưng... dạ dạ... thưa Xếp cứ bận khách khứa hoài... Hôm nay Xếp đã quá bộ tới đây thì...

— Phát có ở đây không ông chủ ?

— Dạ... Dạ...

— Phát đâu ?

Khanh lau nhanh những giọt nước bắm trên người. Nghe giọng nói hách của gã nào đó với tên chủ tiệm, Khanh đoán chừng gã phải là Cảnh sát chìm ít nhất thì gã có đủ quyền để át giọng, để bắt bớ những tiệm buôn bán thuốc phiện đang càng ngày càng phát đạt ở Saigon và các tỉnh !

Khanh nghĩ ngay tới gã trưởng toán Cảnh Sát bị chàng bắt ép dẫn đi rồi lại thả về...

Ừ... Biết đâu thằng đó đã tìm được tới đây để trả thù. Biết đâu trong khi gã đứng hỏi thăm tên chủ tiệm thì Cảnh đã vẩy kín căn nhà để chờ ập vào bắt Phát và Khanh...

Ý nghĩ đó làm Khanh mặc vội áo quần trong khi tên chủ tiệm còn đang ú ớ chưa biết trả lời «ông Xếp» thế nào. Trả lời không đúng thì Xếp giận, thì Xếp bắt cho học máu mồm... Mà trả lời thật đúng thì kẹt với các cậu du đảng gộc, thì với cái tội chỉ điếm cho cóm cũng hết làm ăn, chưa kể tời còn có thể bị xia cho đâm bảy nhát dao để cho nhớ luật giang hồ...

Bởi thế, «ông Xếp» bực mình gắt khế :

— Thế nào ? Có me sừ Phát ở đây không ?

Gã chủ tiệm cuống lên, lưỡi cuốn lại trong mồm...

Vất vả lắm gã mới trả lời được một câu nửa chừng xuân :

— Dạ cậu Phát hả... Thưa Xếp hồi cậu Phát có chuyện gì ạ ?

— Chắc... Nhưng Phát nó có đây không ?

— Dạ thưa Xếp... lâu lắm rồi...

— Lâu lắm Phát không tới đây chơi hả ?

— Dạ... Hì hì... Không hiểu Xếp có cần gặp cậu ấy gấp không ?

— Sao lại không ! Gặp quá đi ấy chứ lý !

Khanh bước ra. Gã chủ tiệm nhìn Khanh đau khổ ra mặt. Gã nhủ ông Xếp rồi nháy mắt cho Khanh biết rằng chàng đang đứng trước mặt một nhân vật mà dân du đảng vốn vẫn khó thân thiện được...

Khanh kín đáo gật đầu. Chàng nhìn gã Xếp Cóm nhận thấy gã có vẻ dễ thương, may mắn nhất là gã

không phải là vị công bộc đã bị Khanh xích tay lỏi đi trước mũi bọn nhân viên lăm lăm súng ống đầy người...

Tuy vậy Khanh vẫn ý tứ ra hiệu cho gã chủ tiệm cố kéo dài câu chuyện với Xếp để chàng linh lên lâu báo cho bạn biết.

Phát nằm lơ mơ nghe Khanh nói về câu chuyện đang xảy ra ở dưới nhà. Phát cười hỏi bạn :

— Thằng mập. má phính, tay đeo đồng hồ vàng phải không mày ?

— Đúng nó.

— Bỏ nhà đấy. Đề tao cho phép nó lên đây, chắc nó kiếm mình nhờ vả chuyện gì đây.

Khanh nhún vai :

— Tùy mày đấy. Thằng cha chủ tiệm đang hoãn nó dưới nhà cho mày phú linh.

Phát ngồi dậy :

— Việc đếch gì phải phú linh.

Xỏ chân vào đôi guốc mộc, Phái hùng dũng khua trên sàn gác, cố tình cho dưới nhà nghe tiếng chân đi.

Khanh nghe gã mập reo lên vui vẻ từ phía chân thang :

— Đúng rồi... ông Phát đây rồi... Nghe bố mày khua guốc là trúng tủ con ông cụ rồi...

Gã chủ tiệm bây giờ mới đủ can đảm và liều lĩnh để cười góp :

— Vậy mà Xếp làm em hết hồn. Nghe Xếp hỏi em cứ tưởng Xếp tìm cậu ấy đề... hí hí... ăn oán giang hồ...

— Bớ thằng nào dám ăn oán với ông này. Ăn cũng khổ mà oán thì ăn mày với nó ngay... Phát ơi ! Mươi Béo đây này...

— Lên đây cha nội !

Khanh nghe tiếng chân gã mập nện trên thang làm rung cả sàn gác ọp ọp. Chàng nghe tiếng gã chủ tiệm căn nhà bà già giữ cửa, rồi tiếng bà già trả lời :

— Cháu thấy ông ấy là khách quen mà... Cháu đâu có biết...

Gã mập lên tới đầu cầu thang, vui vẻ nói lớn át hẳn tiếng thanh minh ngạo xị của bà già gác cửa dưới nhà :

— Mông sừ Phát... Ha ha... Vạn hạnh... Vạn hạnh... Minh đi tìm mông sừ từ sáng tới giờ...

Phát hất đầu, đáng điệu kẻ cả, anh hùng, ra điều cóc sọ đàn anh Xếp cầm một ly nào :

— Có chuyện hả ông ?

— À... một cú áp phe kha khá. . Ra bạc lắm... Thế nào ? Mông sừ đã «phi» chưa ?

— Rồi.

— Thì đoong thêm với mình dăm bảy cặp. Phi lờ cho nó phi luôn đi. Công việc cũng tới mai mới mới làm... Bữa nay anh em mình du... hí hí... hí hí...

Giọng cười của Mùoi Béo làm Khanh hiểu được ngay gã thuộc vào loại người nào. Cái típ này — mẹ kiếp — bao giờ cũng cầu lợi bao giờ cũng tử tế, vui vẻ khi còn kiếm được tiền và sẵn sàng phản phé khi hết hy vọng kiếm chác được ở người mà gã vẫn ra vẻ ân cần, thương mến...

Ý niệm đó làm chàng tỉnh bơ nằm bắt chéo chân cạnh khay đèn, chàng không thèm nhường chỗ cho loại người này. Cũng chẳng cần phải « ngoại giao thân mật » với những thằng như thế... Đối với loại này chỉ một cách xã giao thành công nhất là cho nó hưởng lợi càng nhiều càng hay.

Mùoi Béo tới cạnh khay đèn. Gã nhìn Khanh, toét ngay miệng ra cười, bàn tay chuối mẩn xòe ngay ra, bô bô nói :

— Anh bạn... Kính chào anh. Chắc là anh bạn của mộng sừ Phát đây ?

Phát lừng khừng, đứng đĩnh :

— Đúng... Ông này dân anh chị bự đó sừ Mùoi !

— Anh chị bự... Chà chà... Người đã được chính mộng sừ Phát pò rê sẵn tề như thế hẳn nhiên phải là chịu chơi lừng lẫy lắm... Chào anh... Tôi Mùoi Béo. Anh em giang hồ đều biết tôi cả mà anh...

Khanh bắt tay Mùoi Béo, chàng bắt buộc phải đi một đường xã giao :

— Chào ông... Hân hạnh...

Chàng ngả lưng nằm lại chỗ cũ. Phát cũng leo lên nằm vào chỗ dưới Khanh. Mười Béo ngồi ké một nửa mông vào cạnh đi vắng.

Gã bồi tiệm trông thấy cóm vôi vàng bỏ dầy, vôi vàng xum xoe thu dọn bàn đèn để thêm một chỗ nằm.

Gã chủ tiệm cũng lảng xăng từ phía dưới nhà bước lên. Gã đem theo một chiếc gối mây vẫn để dành riêng cho mình. Gã phủ bụi tường tượng trên đi vắng, đặt gối xuống, đơn đã mời nhân vật có tên Mười Béo :

— Xếp nằm đây Xếp... Thiệt là lâu mới được gặp Xếp ở đây. Thưa Xếp lúc này bà già gác cửa mở hơi chậm mong Xếp đừng phiền em nhé Xếp...

Phát vẫy tay nói nhanh :

— Thôi. Xong rồi. Ngoại giao với Xếp của nhà anh thế là đẹp, là nhất rồi...

Phát hất đầu về phía Mười Béo nói tiếp :

— Con nhà người ta tử tế như vậy đó, đừng có sai lâu la tới vồ đi ông nhé. Nhất là con người ta lúc nào cũng sẵn sàng mong Xếp biên sò cho em vài vạn bạc...

Gã chủ tiệm nhăn nhó vì câu nói đùa của Phát. Gã gãi đầu :

— Cậu này cứ thích nói đùa... Xếp đây có bao giờ thèm chịu nhờ em lấy nữa đồng thì em cứ gọi là phải tội... Tính của xếp đây cũng giống như tính cậu đấy ạ... Sòng phẳng không ai bằng...

Phát tùm tùm cười :

— Gớm... Hôm nay ông chủ bốc anh em nặng quá... Được rồi. Ông chủ ngoại giao thế là nhất nước rồi... Bây giờ xin ông cho bình nước trà đậm đậm tý tý... Trà nhạt thế này mà hãm thì đau khổ quá...

— Vâng... Vâng... Em vẫn đề sẵn một ấm trà Chính Thái đề hai cậ soi đây chứ... Tại hồi sáng hai cậ không gọi thành ra em cũng quên bưng đi mất đấy ạ...

Trong khi gã chủ tiệm đơn đã đi vào nhà trong; Mười Béo ngả lưng nằm xuống cạnh khay đèn :

— Thằng cha này mồm miệng lúc nào cũng dẻo queo, tức nó cách mấy cũng không nở giận. . Thằng chả khôn vàng trời...

Phát chép miệng :

— Khùng khôn sao nó xây nôi nhà gạch bằng nghề bán thuốc phiện ! Năm đây đi ông. Ê... ông xếp này chịu khó đi lấy thêm cho tôi một chĩ.

Gã bồi tiêm bò ngay dậy vâng dạ loạn lên.

Mười Béo nhìn theo gã, hỏi Phát :

— Ông đã chinh phục được thằng bồi tiêm này rồi đấy hả ?

— Dĩ nhiên mà bạn... Đối với những thằng như thằng này tiền là một chuyện, lâu lâu còn phải dọa cắt của nó tý gân. nó mới chịu khó tử tế, kín miệng cho mình... Không thể ông ấy đấu thối um lên, cả làng mà biết thì có ngày mình đi tù khàng kịp đỡ !

Mười Béo cười rú lên khà ố :

— Bố nói đúng không chê vào đâu được. Đối với loại bồi píp như cái thằng này... Hì hì... phải như thế nó mới kín miệng, không dám bép xép kể với ai những chuyện tụi mình bàn cạnh khay đèn... Hì hì...

Giọng cười của gã Mười Béo khiến Khanh khó chịu và ghét cay, ghét đắng. Chàng nằm im, chán gã đến nỗi không thèm xích lên cho gã được nằm cho thoải mái.

Mười Béo, như tất cả những tên khi có việc rất chịu khó hạ mình chịu nhin nhục, gã nằm ngoan ngoãn dưới Khanh và Phát, mỗi điều thuốc lá rồi vừa nói vừa cười :

— Mang sừ Phát sướng ba chê... Cuộc đời nhàn hạ, ung dung như một nhà triệu phú... Chẳng bực với mình, đầu tắt, mặt tối, lúc nào cũng vất vưởng long đong giữa chợ đời...

Gã thở ra một hơi dài, ra cái vẻ chán đời, tự thương thân trách phận :

— Mà nào có được yên đâu mộng sừ Phát ! Cây muốn lặng, gió chẳng muốn ngừng... Khò và chán ời lo chán... Hì hì... Vì thế nên có việc tìm tới mộng sừ Phát thân mến của mình đây ...

Phát hờ hững hỏi :

— Chuyện gì mà ông phi lộ nặng thế ?

— Hì... hì Không chê được mà mộng sừ... Chuyện quan trọng ra tiền mà mộng sừ...

Phát vẫn giữ vẻ lừng khừng của những tay anh chị bụi, ít ra thì Phát cũng giả vờ lừng khừng khi nghe tới việc làm ăn. Những gã du đãng vờ ngủi được mùi tiền, vội vàng lăn vào xin việc là những gã du đãng rách, nhỏ con, thường bị cuộc đời sai vặt...

Phát vừa ngáp ngủ vừa hỏi :

— Ra bao nhiêu hả cụ ?

— Khá nhiều...

Mười Béo ngồi dậy, gã định ba hoa thêm nhưng chạm phải đôi mắt sắc bén của Khanh lại cụt hứng, nằm xuống.

Phát nhắc lại câu hỏi :

— Bao nhiêu ?

Mười Béo liếc nhìn Khanh. Lần này Khanh vờ ngủ, mặc cho gã đàn ông khã ố nói gì thì nói...

chợt Khanh nghe Phát nói nhanh :

— Không ngại. Bỏ ruột tôi mà...

Tiếng gã Mười Béo thì thầm gì đó rồi Phát nói :

— Cũng phải... Ông nhảy lên đi. Như thế tiện hơn.

Khanh hé mắt nhìn. Mười Béo đang ngồi dậy, chiếm chỗ nằm của gã bồi tiêm. Chàng hiểu gã muốn nói một chuyện khá quan trọng và cần được giữ kín.

Gã bồi tiêm bưng thuốc lên, thấy Mười Béo đã nằm vào chỗ của mình, gã hiểu ngay, bèn đặt ngay thuốc vào mâm, im lặng rút lui xuống dưới nhà cùng tới tên chủ tiệm.

Căn gác chỉ còn ba người, Mùrì Béo im lặng nường thuốc lên đèn. Phát tiếp tục hút từng điếu thuốc ngắn. Khanh nằm thiu thiu ngủ...

Rồi tiếng dọc-tàu rít lên liên từng chập. Mùrì Béo và Phát thay phiên nhau hút.

Khá lâu sau giọng nói lè nhè của Mùrì Béo cất lên nho nhỏ :

— Có chuyện này người ta muốn nhờ đến mông sừ...

—

— Tôi đã nhận lời, họ chịu giá cao nhưng với điều kiện là mông sừ phải làm thật hoàn toàn.

Phát cười khẩy :

— Có bao giờ thằng này làm không hoàn toàn đâu!

— Vâng... Tính họ cẩn thận mà mông sừ Phát !

Phát hóm hỉnh :

— Nếu muốn như vậy, chắc chắn họ chi tiền cũng cẩn thận, ăn cần lắm nhỉ ?

Mùrì Béo cười hì hì, giọng gã thích thú :

— Vâng... món này khỏi chê mà... Tiền họ coi như... như... rác !

Phát hừ một tiếng :

— Bạn lại đầu thối rồi. Lần trước bạn cũng phát ngôn bừa bãi thế này, cũng ga rãng tí bọn chúng nó sòng phẳng đảng hoàng, đề rồi cuối cùng tôi không biểu diễn một đường túm ngực áo thằng đầu sỏ thì nó đã chạy làng...

Mười Béo chép miệng :

— Ồi dào... Anh nói làm gì đến bọn thương gia... Chúng nó là chúa lương lẽo... Chuyển này khác, khác nhiều... Bọn người họ nhờ anh lần này toàn là những chính trị gia...

— Chính trị gia còn là cha dân buồn lậu !

— Không... Họ khác mà anh. Họ ăn học đảng hoàng mà. Lần này họ ra ứng cử vì nước vì dân mà...

— Lại đấu thối ! Đã vì nước, vì dân thì việc đếch gì phải gọi đến du păng.

Phát cười lớn mỉa mai hơn :

— Không lẽ nhóm chánh trị gia của bạn muốn có đại diện của du đảng tham gia việc nước... Mẹ kiếp ! Du đảng đã làm việc nước hơi nhiều và hơi thối rồi. Cần thanh toán nhau toi bồi hoa lá như mấy năm trước nữa sao đây ?

Mười Béo nhăn nhó khờ sở một cách đầy giả dối :

— Không... Họ không muốn anh đề giết ai đâu; Họ muốn nhờ anh lo cho vụ bầu cử mà...

Phát cười học lên :

— Lo chớ họ đắc cử ? Ồi giời ơi... Bạn cứ làm như tôi là ngài đại sứ mẽo... cứ làm như tôi có một lực lượng đảng phái kinh khủng lắm... Hê hê... Nếu thế thì thằng này đã chẳng phải trốn Cảnh sát như điên...

Mười Béo giữ bộ mặt nhăn nhó đầy kịch tính :

— Anh lúc nào cũng đùa được. Việc quan trọng mà ly !

Khanh bị lôi cuốn vào câu chuyện vừa mĩa mai, vừa tức cười, vừa cả ly kỳ, khó hiểu giữa hai gã môi giới và gã du lãng gộc.

Chàng hỏi :

— Quan trọng cỡ nào ?

Mười Béo đưa mắt nhìn Khanh, gã tỏ vẻ khó chịu ra mặt vì câu nói của chàng.

Phát hỏi ngay :

— Tôi nhắc lại cho bồ nhớ : Người này là người quyết định nhận hay cho de đề nghị của bồ...

Phát búng ngón tay vào bóng đèn dầu lạc, giọng đùa cợt :

— Ông này nặng lắm. Nặng hơn cả những chính trị gia nhà anh nhiều ! Ông ấy gật đầu thì tôi mới dám làm, ông ấy đã lắc đầu thì bố bảo cũng không thằng nào dám nhận làm cho anh !

Mười Béo dụi ngay khuôn mặt khinh khỉnh đang nhìn Khanh. Gã tươi cười, xum xoe nói :

— Trời đất ơi... Năm kể núi thái sơn mà tôi đâu có hay...

— Hách hơn núi thái sơn nữa kia Hy Mã Lạp Sơn đó cha nội !

Phát cười lớn, thích thú sau câu nói dõn của mình.

Phát đưa mắt liếc Khanh, gật gù tán thưởng dáng điệu lừng khừng rất đáng nể của chàng.

Mười Béo tiếp :

— Được biết đại ca thật là hân hạnh cho Mười Béo này. . Hà hà ! Mời đại ca soi một cặp dao duyên...

Mười Béo nói xong vội vàng nhặt ngay cái tiêm lên, nhúng vào ngao thuốc nường lên đèn.

Khanh ngần ngừ. Chàng quả thật không muốn dính vào bữa hút đêm nay. Nhưng nếu chối từ, chắc chắn sẽ mịch lòng Mười Béo. Loại người hèn như gã được lòng hay không Khanh cóc cần, nhưng nếu vì chàng mà Phát mất một nguồn lợi thì Khanh không đành lòng.

Mười Béo phóng điều thuốc vào tàu xoay đầu dọc sang phía Khanh nằm, khàn khoản mời mọc :

— Kính mời anh...

Trong cảm giác đam mê vì khói thuốc, óc Khanh hồng lên ý nghĩ mĩa mai. Mẹ kiếp ! Bây giờ anh còn lợi dụng được tôi. Anh còn cung kính mời tôi hút với anh. Mai này vô phúc mà tôi lỡ nghiện rồi, lỡ không làm ăn, xông xáo, đánh giết đẹp được như xưa... Lúc ấy. Sư anh ! Đợi đấy mà anh kính cần mời tôi hít cho bằng được !

Ý tưởng bi đát ấy khiến Khanh chợt nhìn Phát. Phát đang nhắm mắt nằm ngửa. Hai ngón trỏ và giữa kẹp điều thuốc lá một cách hững hờ, mết mội. Thân thể Phát buông xuôi mặc cho chìm đắm vào nỗi mê, hoan lạc...

Hình ảnh bạn làm Khanh bùi ngùi. Chàng rùng mình khi nghĩ tới ngày Phát không kèm được đam

mê nguy hiểm, khốn cùng này. Ngày đó một Phát anh hùng sẽ bị thuốc sai soi mòn, đục rỗng. Phát sẽ thành gã yếu đuối ươn hèn. Sẽ sợ hoạt động mạnh, sợ thấy máu người và tiếng hò hét, rên la... lúc bấy giờ đời Phát sẽ tàn ! Đàn em sẽ lánh xa. Khách hàng đâm chán ngán. Và Phát có thể sẽ vịn vào đó để buông thả đời gã vào khoảng tăm tối, tù mù của những căn gác chật, thom nồng khói ma túy nhưng không thom tình nghĩa con người cư xử với nhau...

Khanh thở dài. Chẳng hiểu rằng một du đảng hể đã nghiệm là tàn ! Tàn đau đớn, nhục nhã hơn bất cứ người nào khác...

Và Phát — gã du đảng lừng danh, đang chân trong, chân ngoài, đang tin chắc rằng gã đang làm đúng, gã lái được nổi đam mê của gã... Không ! Phát đã lầm ! Hằng chục du đảng một thời oanh liệt cũng đã lầm !

Bởi đã có bao nhiêu tay anh chị xuôi tay, tù đầy hèn mọn vì tứ đồ tường — đàn bà — cờ bạc — rượu chè và ma túy — và Phát đang bước vào chặng đầu tiên, cũng là chặng cuối của một kiếp người đam thuê, chém mướn...

Mười Béo đặt dọc tẩu xuống chiếu đứng lên lễ phép nói với Khanh :

— Xin phép đại ca tối xuống dưới nhà...

Gã vo tròn tờ giấy báo trong tay, vội vã xuống thang lầu.

Phát mở mắt, nhìn theo Mười Béo, giọng Phát khàn khàn :

— Thằng hủ này nhiều trò tịt lăm đấy Khanh ạ, Mày nhận làm nên cẩn thận...

— Còn mày ? Mày không nhận hay sao ?

— Mày với tao là mấy ? Mày nhận là tao nhận chớ gì ?

— Nhưng đến khi tao làm thì sao ?

Phát mở mắt nhìn Khanh ngạc nhiên :

— Mày hỏi câu đó là nghĩa lý gì ?

Khanh trầm giọng nói :

— Hình như mày không mấy tha thiết với việc làm?

— Sao không ?

— Mày nói dối !

— Việc gì tao phải dối mày ?

— Mày dối tao ! Mày dối với cả chính bản thân mày !

Phát cau mặt lại suy nghĩ. Một lát sau Phát tủm tỉm cười :

— Tao hiểu rồi ! Mày lại định thuyết giáo tao về vấn đề ăn hút phải không ? Nhờ anh tỵ ! Vừa thôi ! Tao đã nói với mày rồi mà ? Mỗi thằng có một cuộc đời, mỗi thằng có một ý sống... Mày sống theo ý mày, tao sống theo ý tao... Hai thằng làm việc chung nhau ! Có thằng nào mưu bá đồ vương, mơ bình thiên hạ đâu mà mày cần nhăng !

Khanh chắc lưỡi :

— Mày vẫn không chịu thảo luận với tao kỹ càng và ngay thẳng !

— Thảo luận cái gì mới được chứ ? !

Khanh gõ tay vào khay đèn :

— Cái này !

Phát nhún vai :

— Cái này miễn bàn ! Mất công ! Đối với tao nó chỉ là một trò đùa ! Chơi là chơi mà bỏ là bỏ !

Khanh lắc đầu :

— Mày đang lừa chính mày đấy.

Phát bĩu môi :

— Sức mấy ! Tao biết tao quá mà...

Gã gồng hai cánh tay, ưỡn ngực ra đứng trước giọng đầy kêu ngạo :

— Người tao thể này sức mấy mà chịu thua thuốc phiện ! Nhờ mày tý ! Mày cứ làm như tao là một thằng hèn...

— Tốt hơn hết mày không nên đùa với cái này...

Giọng Khanh thiết tha hơn :

— Tao biết nhiều người đã tàn cả một đời vì nghiện hút... Tao không muốn mày sẽ...

Phát gạt ngang bằng giọng nói khó chịu :

— Ờ ! Cái thằng này ! Mày khinh tao quá vậy ! Tao đã nói rằng mày cứ yên chí mà.

— Mày giận tao phải không ?

— Không... Nhưng tao không thích mày lên giọng dạy bảo tao nhiều quá.

— Tao muốn mày càng ngày càng hách. Tao không muốn thấy mày sẽ thành một thằng như thằng Tư Ba Đào.

— Cứ yên tâm ! Tao có thân tao phải lo.

Khanh lắc đầu :

— Tao không thể nào yên tâm được ! Từ hồi tao về ở với mày, chẳng ngày nào tao thấy mày rời dọc tầu... Như thế là không nghiệm đấy à !

Phát nhăn nhó :

— Chứ mày bảo tao phải làm gì đây ? Ra đường đánh lộn loạn lên à ? Hay đi tán gái vườn bông như bọn du đảng nhóc tỳ không đáng xách dép cho tao với mày ?

— Thiếu gì trò giải trí !

— Trò gì ? Mày chỉ cho tao một trò đi ?

Phát nhún vai, chán ngán tiếp :

— Gái tao chê ! Đàn bà tao tởm ! Xi nê cóc muốn nhòm ! Rượu tao ngán ! Cờ bịch thì đánh chẳng bao giờ chủ sòng dám để cho mình thua ! thế thì làm gì cho hết ngày giờ ? Chẳng lẽ tao với mày lời nhau đi bát phở, đi ngồi tiệm cà phê phố tây ngắm đui thiên hạ như bọn trẻ con, bọn công tử vườn dưa, bọn văn nghệ sĩ năm xu, một cắt chúng nó vẫn làm ?

Phát lắc đầu, giọng thêm ngao ngán :

— Ở vào cái địa vị xếp sòng du đấng như tao không thể để bọn đàn em chúng nó đi ăn chơi chung chạ với mình xuống xả quá !

Khanh thở dài. Chàng cảm thấy thực khó mà thuyết phục được Phát từ bỏ thứ đam mê nguy hại khủng khiếp này...

Phát nhìn thẳng vào mắt Khanh, trầm giọng hỏi :

— Mày buồn vì ý nghĩ không thuyết phục được tao phải không Khanh ?

Khanh gật đầu :

— Nếu không bỏ được thì đời mày tàn. Chắc chắn sẽ tàn.

— Thế nếu bỏ được thì sao ?

— Thì bỏ ngay bây giờ.

— Không. Bây giờ thì không. Tao đã có lý của tao Khanh ạ ! Mày có quyền cho rằng cái lý của tao chỉ là nguy biện, chỉ tạo để tự dối lừa mình... Mày có quyền nghĩ bần về tao hơn nữa .. Cũng đúng vậy...

Phát thở dài :

— Mày không nghiện thành ra thật khó mà nói cho mày hiểu về thuốc phiện... Nó không đơn giản, không một chiều như nhiều người thường phán xét đâu... Rồi ít lâu nữa ở gần tao mày sẽ hiểu. Bây giờ tao đề nghị lần cuối thế này. Chúng mình không can thiệp vào phần giải trí của nhau, nhưng vẫn hợp tác ra rít ở những công việc khác... Đồng ý chứ Khanh ?

Phát cười lớn ròn rã, khoái hoạt sau câu nói của mình.

Khanh nhè nhẹ gật đầu buồn bã chàng cảm thấy rõ ràng như mình đang mất dần một thứ gì đó vô cùng quý báu, tuy tiếc thương, ngậm ngùi nhưng không làm sao giữ được.

Phát mỗi điếu thuốc lá, thổi một hơi khói vào ngọn đèn dầu đặt trước mặt chàng. Những cụm khói xanh lam bay ra, quấn lấy ngọn đèn thuốc phiện, che tối một nửa mặt Khanh.

Phát nói :

— Tao với mày mỗi thằng có một nỗi buồn, tiếc rằng không thể nào tìm quên với nhau cùng bằng một cách. Cách này... là cách của tao... Còn mày? Uống rượu? Đánh bạc hay đi tìm gái?

Khanh trầm giọng nói đầy cương quyết :

— Tao có một cách để quên buồn... Tao sẽ làm giàu... Làm giàu thật nhanh, thật khéo để kịp gây dựng sự nghiệp cho thằng con tao.

— Ít nhất mày cũng sướng hơn tao ở chỗ trong đời mày còn có mục đích để hy sinh, để làm giàu... Thí dụ thế chẳng hạn... Nhưng tao... Mẹ kiếp! Chẳng có ai, chẳng còn ai thân thích đủ để coi đó như một bồn phân để khờ sờ ép xác mình... Có lẽ vì thế mà tao đâm ra liều lĩnh buông thả đời mình như xé vụn từng mảnh giấy tung lên ...

— Mày cứ hay bi quan hóa đời mày đề bào chữa cho những hư hỏng lớn ..

Phát chống khuỷu tay, định ngồi nhòm dậy nói với Khanh gì đó nhưng gã Mùoi Béo đã từ cầu thang nhô lên, bô bô nói :

— Định đi đâu, làm gì thế sừ ?

Phát xuôi tay nằm xuống chỗ của mình :

— Không. Nhòm dậy tí cho nó mát cái lưng...

Mùoi Béo đến cạnh đi văng, ngả lưng nằm xuống bên khay đèn. Gã cầm cây tiêm, nường thuốc lên đèn rồi nói :

— Vụ này sừ Phát nên suy nghĩ, tính toán trước khi nhận lời người ta nhé.

Phát hững hờ :

-- Thì nói mẹ ra đi. Từ trước tới giờ, có khi nào ông thấy tôi hư vượn một vụ nào không... Dạo này tự nhiên lại tập cái tính quan trọng theo kiểu các chánh trị gia khi bàn tới vận mệnh nước nhà...

Mùoi Béo nhăn nhó :

— Không phải thế mà vì chỗ này là chỗ họ hàng, ân nghĩa... Nói trắng ra là một ông xếp cũ của mình...

Phát mĩa mai :

— Xếp cóm bèn xoay sang nghề làm chính trị ?

— Vâng... Ông ấy có một số tay chân kỳ này ông cho chúng nó ra làm việc nước, nghĩa là ra ứng cử vào quốc hội. .

Phát giữ giọng mỉa mai, cay đắng :

— Và bèn nhờ tới bọn du đảng này đây ? Hi hi... Tôi đang ngạc nhiên tự hỏi vì sao, thời buổi này du đảng lại quan trọng đến như thế nhỉ ?

Mười Béo nghiêm trang nói :

— Thời nào du đảng lại chẳng quan trọng... Không có du đảng thì làm thế nào người ta nên công nghiệp lớn... Có điều trên đời này có năm bảy thứ du đảng, thứ du đảng có môn bài, có ba tăng đeo sừng có thẩm quyền đánh hộc máu mồm thiên hạ...

Phát cắt ngang lời Mười Béo :

— Biết rồi. Khổ lắm .. Bố định « triết » hay sao đây? Nói mẹ nó vào việc xem nào. Liệu có kiếm được tý hồ, tý cháo nào không...

Mười Béo nhăn nhó cười :

— Gớm... Đàn anh dạo này nóng sốt ghê... Chả bù với trước đây, người ta đưa việc đến mồm mà vẫn đủng đỉnh như không muốn làm...

— Ấy tên này vẫn khó tánh lắm đấy chứ... Tuy nhiên dạo này đang cần một số tiền lớn... Càng lớn càng hay đề cho một người bạn đang cần,.. Báo trước cho bạn biết rằng : Vụ này nếu dưới một trăm ngàn là cho dọc đó...

Mười Béo tươi như hoa, nhồm ngay lên nói :

— Ông chỉ muốn có một trăm ngàn ?

Phát khôn ngoan :

— Đó là giá chót. Chả mấy khi du đặng làm việc nước... Không làm thì thôi, đã làm thì làm cho đáng... Cho các chính trị gia xôi thịt hoặc ăn chay nằm đất hiểu rằng thằng Phát, thằng Khanh này thời nào cũng cao giá lắm...

Mười Béo tiu ngliu :

— Ông láu thật... Vừa thấy người ta cần bèn lên giá ngay. .

— Thôi dẹp chuyện kỳ kèo lại đi. Nói bố nó ra đi ! Tụi chúng nó muốn thuê tụi này làm cái thống chế gì !

— Vâng... thế này đây...

Mười Béo nhìn quanh căn gác. Sau khi yên trí không còn ai ngoài ba người nắm quay quần cạnh khay đèn, Mười Béo an tâm, hạ giọng thì thầm :

— Ông xếp cũ của tôi muốn đàn em ra tranh cử trong vùng đất của Ba Tàu. Bọn Ba tàu dĩ nhiên chúng nó đã được tổ chức thành hội, thành bang. Bang trưởng bảo bỏ cho đứa nào là đứa đó ăn chết... Hơn thế nữa là bọn ra ứng cử ở vùng đất ấy được bọn du đặng Mã Dầu Tàu hậu thuẫn rất mạnh,.. Chúng nó toàn là những tay cao thủ võ Tàu, đụng tới chúng là vất vả ngay... Chúng nó đã nhất định rằng hề tên nào vào đó tranh cử là chúng nó phá cho tiêu tưng... Nếu nói chuyện là chúng nó la ó, hỏi đều, nếu dán « quảng cáo » là chúng nó xé tan hoang, nếu cần chúng nó cũng thừa gan thí cho mấy nhát dao là hết tranh với chấp với người Tàu...

Ngừng lại để hút một hơi dài, Mười Béo tiếp :

— Bởi thế nên ông Xếp củ của tôi muốn những tay giỏi võ, gan liền tướng quân, khôn ngoan lanh lợi để chống lại bọn kia... Nghĩa là bồn phận của tôi là phải tiễn cử những tay du đảng ra hồn cho Xếp... Mà ngoài hai anh ra, thử hỏi tìm đâu ra những du đảng hoàn toàn như thế ?

Phát mím cười :

— Gớm ! Ông bốc tụi này nặng quá... Bộ muốn tụi này ca với Xếp để thêm niềm hay sao ?

— Chắc... Thì các ông giúp cho tôi được cái gì hay cái nấy, Tôi chỉ hy vọng kỳ này các ông làm xong được mọi việc thật bỏ, Xếp tôi dĩ nhiên là hài lòng và như vậy tôi sẽ được Xếp cất nhắc cho tỵ tị tỉnh đỡ nghèo...

Mười Béo mơ màng nhìn theo khói thuốc, nói tiếp :

— Bởi vì đàn em của Xếp khi vào được Quốc Hội thì uy tín của Xếp sẽ lên hương, lúc bấy giờ Xếp tôi nắm bộ nào mà không dính... Và như thế không lẽ Xếp quên thằng đàn em này... Ày, lúc đó biết đâu ông Xếp của tôi chẳng mời hai ông giữ một chân nào đó trong bộ...

Phát cười sặc lên :

— Du đảng thì chỉ giữ chân thang là tiện nhất... Hi hi... Gớm ! Bạn dám đem cả công danh ra như bọn này thì liệu thật...

— Ờ... Làm trai sống trong trời đất, phải có danh gì với núi sông chứ lý, hai ông...

— Công danh có miếng nào thơm, thì Xếp của bạn

đàn em ruột của Xếp của bạn vồ bổ nó hết rồi... Thừa ra có tới tụi này thì cũng chỉ là thứ công danh sí quách ! Mẹ kiếp ! Mang tiếng là có chân trong chính quyền mà làm gặt đờ co, làm tài xế, làm chức gác nhà, giữ cửa thì khăm quá... Mần chính trị đề rồi được ban thường những chức tước như thế thì xin nhường cho bạn đấy...

Khanh góp lời :

— Thôi đi Phát. Mày mĩa mai hoài... Minh đi vào chi tiết vụ này xem nó ra sao...

Phát nhắm mắt lại nói nhanh :

— Tao xin đề nghị tùy mày quyết định... Vụ này gay cấn lắm chứ không phải đùa đâu...

Khanh hỏi gã Mươi Béo :

— Người ta bằng lòng chi bao nhiêu ? Cần bao nhiêu người ? Làm những gì ? Từ hôm nào tới hôm nào thì được ?

Mươi Béo ngồi dậy cẩn thận rút bóp, lấy ra một tờ giấy viết tay, chữ nguệch ngoạc :

« Chú Mười,

Ông bảo tôi nói với chú rằng cố gắng tìm cho ra người mà chú đã nói trước ngày mười lăm tháng mười hai này. Nếu gặp hai anh ta, chú dẫn ngay tới nhà ông ở đường K,Đ. Nếu không được chú phải trả lời cho ông biết gấp ».

Mươi Béo chờ Khanh đọc xong mảnh giấy rồi nói :

— Các ông cần phải có độ hai chục người khỏe mạnh, giỏi võ, khôn ngoan và có kỷ luật đảng hoàng... Những người này sẽ chia làm hai toán, mỗi toán mười người hộ tống cho người ứng cử viên và đại diện của người ấy trong suốt gần hai tháng vận động chim và nôi...

— Tiền ?

— Xếp tôi bằng lòng trả chung cho hai ông và những người kia một trăm năm mươi ngàn. Đưa trước một phần ba, giữa tháng đưa thêm một phần ba, làm xong đưa hết chỗ tiền cuối cùng...

Khanh lẩm nhẩm tính thầm. Với số tiền một trăm năm mươi ngàn chia cho hai chục người, mỗi người được bảy ngàn rưỡi.

Bảy ngàn rưỡi để làm trong gần hai tháng với loại công việc hiểm nguy, tế nhị này thật là một giá biểu chết đói, thua lương cả những chú nhóc tỳ đi dán bích chương căng biểu ngữ, Phát truyền đơn !

Phát cất tiếng cười nhạt :

— Gớm. Ông đem tới cho tụi này một áp phe to quá ! Ăn bao giờ mới hết mỗi tháng bảy ngàn rưỡi bạc Đông Dương.

Mười Béo nhăn nhó :

— Đó là giá các đàn anh mới thử đưa ra thôi mà...

— Thế giá không thử là bao nhiêu ?

— Thừa các anh đòi bao nhiêu ?

Phát đứng đĩnh rít từng hơi thuốc lá :

— Vụ này là vụ đầu tiên du đảng làm việc nước bởi thế phải làm cho đáng đồng tiền bát gạo của người ta... Mà muốn thế, dĩ nhiên các đàn anh của bạn phải chịu khó chi tiền. Những vị lãnh tụ siêu phàm bao giờ, cũng là những người chịu chi. Hi hi... Bỏ ra một trăm năm chục ngàn đề mưon hai mươi du đảng vận động bảo vệ cho mình... Xin lỗi bạn Mươi Béo, như vậy là đàn anh của bạn cóc biết tý gì về kinh tế, về giá cả thị trường và tờ sư keo bần...

Mươi Béo ảo não nói :

— Tôi đã nói rằng tôi là thiên lôi chỉ đâu đánh đó, bảo gì thì làm, ra giá bao nhiêu tôi nói lại với các anh ngàn nấy.

— Vậy thì bạn trả lời với các đàn anh của bạn rằng tụi này không bao giờ nhận làm với cái giá chết đói ấy.. Muốn thuê du đảng đánh giày, ăn cắp vặt thì hãy chi như thế.

— Anh thông cảm cho nhé... Họ là những người yêu nước, muốn đem hết tâm huyết ra tranh đấu cho quốc dân đồng bào...

Phát cười khẩy :

— Câu ấy người ta đã xài đến rách bố nó ra rồi. Tốt hơn hết bạn đừng nên nói ra lần nữa... Nếu thực tâm yêu nước, nếu muốn đem nhiệt huyết ra làm thế nọ, thế kia thì... Mẹ kiếp ! Đã khỏi phải thuê du đảng đi đánh thuê chém mưon đề dành phiếu cho mình...

Phát ngồi dậy, búng tàn thuốc bay ra ngoài cửa sổ giọng gã trầm hẳn xuống :

— Hôm nay mình bốc lão đâm ra đấu thối nhiều ghê ! Thôi ! Tóm lại thế này cho nó tiện... Bạn về nói cho các đàn anh của bạn biết rằng tôi chối từ.

Mười Béo lo âu :

— Độ bao nhiêu thì anh bằng lòng ?

Phát hỏi Khanh :

— Bao nhiêu mày ?

— Tùy mày định đấy...

Phát suy nghĩ một lát rồi nói :

— Tụi mình chỉ cần mười tháng làm việc thường trực, còn mười tháng để phòng hờ... Tất cả làm việc trong hai tháng, giá chết cũng phải là năm trăm ngàn...

Mười Béo kêu lên :

— Năm trăm ngàn,.. Trời đất... Nhiều quá...

— Năm trăm ngàn quý hơn hay hai mạng người quý hơn ? Nói cho bạn biết, chỉ có băng của bọn này mới đủ sức chơi với bọn du đảng Tàu thôi... Tuy nhiên tụi này sẽ chờ, chờ tới bao giờ các băng du đảng khác đều bị bọn Tàu đánh bại rồi mới nhảy vào lúc đó giá cả chưa biết chừng lên tới hàng triệu bạc...

Mười Béo lồm cồm bò ngay dậy :

— Thôi được rồi... Hai anh đề tôi ra phòng điện thoại gọi dây nói về cho các đại ca tôi biết. Đề coi họ tính thế nào.

Phát búng tay :

— Xong rồi !

Chờ Mười Béo xuống hẳn dưới nhà Phát thích thú nói với Khanh :

— Bọn đàn anh của thằng này chắc chắn nhao biểu lắm... Chúng nó dám bỏ ra hàng triệu bạc để ứng cử thì gia tài chúng nó có hàng chục triệu... Nhất là đàn anh cựu Xếp Cơm đang muốn thành lãnh tụ, của chim của nôi nhà anh ta phải đến hàng trăm triệu bạc, toàn là tiền bóp hầu, bóp cò đàn đen... Mình có khai thác đến thì ầu cũng là hợp với... Lẽ trời !

Phát cười thích thú câu nói rồi tiếp :

— Tao có cách bắt bọn ứng cử viên phải chi cho chúng mình năm trăm sín...

— Cách nào ?

— Ngay bây giờ chắc chắn chúng nó tiếc tiền, chúng nó sẽ chối từ... Tao với mày cứ tình bơ đi... Ngày mai chúng mình giả làm bọn du đảng Tàu chặn đường hai vị ứng cử viên nện cho một trận... Sau đó đe dọa chúng nó phải rút lui ngay nhường việc tranh cử cho đại diện của người Tàu... Hai thằng cổ đấm ăn xôi ấy đời nào chịu bỏ, và lúc bấy giờ hi hi... Cứ gọi là chúng nó bấn lên...

— Biết đâu chúng nó hẽ mời băng khác. . .

— Mời băng nào mình vạ cho băng đó phải rã đám, mình chứng tỏ cho chúng nó thấy rằng ngoài

chúng mình ra, cóc bằng nào bảo vệ hữu hiệu cho bọn chính khách xôi thịt ấy được cả... Đồng ý chứ ?

Khanh thở dài buồn bã :

— Nghĩ đến chuyện chúng mình đem sức dài vai rộng ra bảo vệ cho hai thằng xôi thịt, thối nát, gian ngoan, tham nhũng ra ứng cử làm đại diện dân... Mẹ kiếp ! Tao chán ghê mày ạ...

Phát chưởi thề một tiếng ngắn và gọn :

— Tao biết chứ... Nhục lắm chứ... Nhưng / mày nên nhớ tội mình đang cần tiền. Tội mình làm việc vì tiền. Chúng nó có tiền, mình phục vụ cho đồng tiền của nó chứ không phục vụ cho lý tưởng của chúng nó...

— Mày nói quanh ! Mày thử nghĩ coi..

Phát gạt đi :

— Sống trong thời buổi bây giờ, nhiều lúc mình cũng nên lừa dối chính mình như thế... Tao cố gắng nghĩ rằng tao làm đầy tớ cho đồng tiền chúng nó thế thôi... Sau này chúng nó đắc cử hay không, ăn hại đái nát hay nên vương nên tướng cũng cóc cần...

— Như vậy là chúng mình làm hại bao nhiêu người lương thiện khác .

Phát thở dài :

— Biết làm thế nào bây giờ ?

Khanh quyết liệt :

— Tao nghĩ rằng mình nên chối từ ! Phải chối từ đề mặc hai thằng ứng cử viên ấy xoay xở lấy. Thành hay bại, mình cũng đỡ bản khoản, ân hận.

Phát cười nhạt :

— Mày vẫn còn lý tưởng được thì lạ nhỉ ?

Khanh nhún vai :

— Trong tao dường như vẫn còn hai người. Một đang đứng trên bờ vực tội lỗi, đam mê. Một vẫn đứng trong hàng ngũ những con người lương thiện, những con người nghĩ tới tương lai của mình, của con cái chúng mình.

Phát phá lên cười :

— Thình thoảng tao thấy yêu thương mày quá .. Nhưng bây giờ thì tao tội nghiệp cho mày.

— Mày vô trách nhiệm !

Phát nhún vai đầy khinh bạc :

— Dĩ nhiên Tao tưởng mày phải hiểu và đã hiểu tao như thế chứ.. Hi hi Khi tao nhận tiền đề chém kẻ khác, khi tao điều động bọn đàn em đi bắt địa các sò nách ba, các gã nhà giàu làm ăn phi pháp, hoặc ăn hàng chạy cả những người lương thiện, giàu có đi lẻ loi, là tao đã hoàn toàn vô trách nhiệm Có thể là vô cả lương tâm nữa Nhưng mỗi người có một nghề để sống Mỗi kẻ có một nghiệp để bị đọa đầy

— Nói như mày không được !

— Nếu mày không đồng ý với tao, tại sao mày bằng lòng hợp tác với tao ? Không lẽ mày đi với tao, làm với tao rồi sau đó đại diện cho công lý sỉ vả, kết tội tao như bây giờ ?

Câu hỏi của Phát làm cho Khanh đau nhói trong lồng ngực.

Phải rồi. Nếu chàng không bằng lòng với công việc của Phát thì chàng theo gã làm gì ?

Đã đồng ý theo Phát là chàng chấp nhận đắm chìm trong tội lỗi, trong hiểm nguy. Là phải quên đi lương tâm, nhân đạo, lương thiện, pháp luật để kiếm ra tiền, thật nhiều tiền...

Phát thở dài, nói tiếp bằng giọng êm dịu :

— Tao hiểu mày Khanh ạ. Những ngày tao mới bước chân vào làng đao búa. những ngày tao tập làm anh chị bụi, thỉnh thoảng lương tâm tao lại bùng lên dội như mây bảy giờ... Những lúc đó tao ghê tởm chính tao, tao cảm thấy tao như một con ác quỷ sống giữa những người lương thiện... Tao bị dày vò dẫn vật thật nhiều. Nhưng rồi những phút giây đó cũng quen đi...

— Khi đã quen tao đâm hồng. Tao trở thành một gã không biết xót thương ai, không suy nghĩ, ân hận gì những việc mình làm... Như một con vật đi hai chân chỉ biết có tiền... Tiền làm hồng cả đời tao. Nhưng biết là hồng mà không sao tránh được...

Phát thở dài nảo nuốt, chán chường hơn, gã nói tiếp :

— Tội mình cần tiền. Tội mình là những kẻ không có tiền là không có tất cả... Mày cần tiền vì mày có đứa con cần phải nuôi cho nó thành người. Vì mày đã chán chường cuộc sống hiền lương đói rách. Nhưng

còn tao, tao kiếm tiền để làm gì ? Làm giàu ư ? Không đúng... Tao không thích làm giàu. Tao chỉ muốn đủ ăn tiêu...

Phát chép miệng giọng gã như ướm nước mắt :

— Thôi mày ạ. Càng nói mình càng không hiểu tý gì về mình hết ! Mình càng loay hoay giữa những lý do ngớ ngẩn, quanh co, nhức đầu... Tao chỉ biết, và chỉ biết thích một điều thôi. Đó là mình cần phải sống, có tiền mới sống được, và như thế mình phải kiếm tiền... Mỗi người có một cách kiếm tiền. Mình kiếm theo cách của mình. Thế thôi... Đừng nghĩ gì xa xôi hơn nữa... Có tiền thì cứ tiêu tiền, hết lại kiếm thêm. Bao giờ tai họa, tù đầy đến với mình thì dù có tránh cũng không thoát nổi.

Khanh nuốt nước bọt, cảm thấy nghẹn ngang cổ. Nước mắt chàng bỗngưng tràn ra hai má. Khanh nhắm mắt lại. Chàng nghĩ đến đứa con. Chàng nghĩ tới những ngày đói rách đã chia cách tình nghĩa vợ chồng đã đẩy vợ chàng từ một người đàn bà chung thủy, yêu chồng đến một cô me Mỹ...

Chàng cần tiền. Thật cần tiền. Chàng đã theo Phát đã chống lại nhận viên Cảnh sát... Thôi mặc cho giòng đời cuốn chàng theo.

Phát nói thêm :

— Tao biết mày buồn, buồn lắm. mày mang tâm trạng của tao ngày xưa. Mày đang bị dấn vặt giữa thiên lương và tội lỗi. Mày đang băn khoăn tự hỏi : Làm cách nào để có nhiều tiền, nhưng vẫn giữ được lương tâm

thanh thân trong trắng ? Mà đừng phạm pháp, đừng gây thiệt hại đến những kẻ xung quanh ?

Phát cười nhạt, tiếp với giọng đả đay :

— Tao xin trả lời cho mày rằng cóc có cách nào để được như vậy cả... Trong một xã hội chênh lệch như xã hội này, muốn có tiền mà không có vốn liếng, không kinh nghiệm thương trường...

Giọng cười của Phát vút lên cao :

— Minh không ăn cướp là giỏi lắm rồi, Minh làm nghề bán dao cho thiên hạ... Bắt những nhà giàu nhờ chiến tranh san xẻ bớt cho mình tí tình... Thế thôi !

Khanh im lặng. Chàng không muốn nghe, muốn nói gì thêm. Chàng đang đứng trong ngõ bí, đang như một người sắp chết đuối đành nắm đại lấy một chiếc sào, không còn và không thể chọn lựa rằng chiếc thuyền đó của ai, chở những gì, lương thiện hay không ?

Phát vỗ vai Khanh, giọng gã trầm hẳn xuống :

— Đừng buồn nữa Khanh ạ ! Làm người lương thiện khó lắm mày ơi ! Cứ phớt lờ đi mà sống... Lương tâm mình có răng nhọn đấy, nhưng cắn mãi vào thực tế chai cứng, nham nhở rồi nó cũng mòn mẻ nó hết răng.. Năm ba tháng nữa, khi đã sống quen với đời du đãng, mày sẽ bớt bị dẫn vật, bị khốn khổ vì suy tư, vì ân hận... Tốt hơn cả mày nên nghĩ đến thằng con, nên thi mẹ nó cái đời mày cho nó sống nên người...

Câu nói của Phát bị cắt ngang vì tiếng chân người lên thang lầu.

Mười Béo xuất hiện với vẻ mặt nhăn nhó thảm hại.

Phát thờ ợ hỏi :

— Các đàn anh lãnh tụ từ chối phải không ? Các đàn anh chê rằng quá đắt chứ gì ? Không sao cả ! Cứ để cho đàn anh của bạn thuê bọn du đảng khác. chừng nào bọn du đảng họ thuê và cả họ bị các cao thủ võ Tàu nện cho học máu mồm, Bấy giờ họ mới biết người biết của... Không lâu đâu mà... Tôi biết rằng bọn ứng cử viên Trung Hoa thế nào cũng át giọng các đàn anh của bạn để họ rút lui càng sớm càng hay...

7

BỮA ĂN KÉO DÀI TRONG SỰ ồn ào phải có giữa hai gã thanh niên quen sống liêu lĩnh, không ngày mai.

Phát có vẻ vui, gã nói huyền thiên nhiều chuyện. Bọn đàn em cũng bằng nhắng, lao nhao không kém. Gã nào cũng muốn nói về mình. Câu chuyện xoay quanh những vụ cướp, những hận thù, những mục chém giết những ngày tháng trong tù...

Khanh nghe được tên nhiều nhân vật, khả kính, những nhân vật, có uy quyền, danh vọng trong chính trường và thương trường dính dáng tới câu chuyện của tội lỗi đêm nay...

Từ chuyện bắt ghen, chuyện ngoại tình với vợ người suýt chết... Đến những chuyện thuê du đảng thủ tiêu những bằng hữu, anh em, những kẻ dám tố cáo những vụ tham lam, hối lộ hàng triệu bạc...

Khanh cảm thấy chán nản. Chàng uống rượu tỳ tỳ. Chàng nghĩ tới đứa con. Sau này nó sẽ phải lớn lên trong một xã hội đại loại như bây giờ. Nó sẽ phải cạnh tranh, phải giao tiếp với đủ loại người. Có thể nó sẽ vượt lên được để thành công, cũng biết đâu nó sẽ bị thiên hạ đạp xuống bùn đen, dẫm lên lưng để leo tới những bậc thang danh vọng...

Khanh cảm thấy thương cho mình, cho bằng hữu và cho con. Chàng đã bất lực trước những thay đổi đau lòng của xã hội. Chàng đã bị cuốn theo cơn lốc vật chất cuối cùng chàng đã đầu hàng hoàn cảnh, mặc cho cuộc đời trôi nổi theo những may rủi, những tội lỗi cùng với những con người cặn bã của loài người...

Phát quay khuôn mặt đỏ gay nhìn Khanh :

— Mày buồn gì thế Khanh ?

Khanh lắc đầu. Phát cười ha hả :

— Cái điệu này đúng là táo bón sinh lý rồi đây. Các cụ ngày xưa đã bảo rằng «tồn khí hãm lộ sinh ra bách bệnh» mà lý... Cứ yên tâm. Sau cuộc rượu này chúng mình sẽ tới chị Hai. Tụi các chú bằng lòng không?

Đám đàn em nhao nhao đồng ý. Phát quay sang phía Tư Ba Đào :

— Còn chú Tư ? Đi hay về ?

Tư Ba Đào nhăn nhó diều cọt :

Người như em thế này mà đại ca còn lôi đi chơi gái thì đại ca giết em rồi ! ... Em sắp ngáp học lên vì rượu nó giả hết thuốc phiện trong người đây. Sau cuộc

ăn nhậu này em xin phép đại ca, em ba chân bốn cẳng chạy ngay lên động... Nhân tiện đi thu tiền động thẳng Năm Chầy cho đại ca luôn.

Phát gật đầu :

— Đồng ý. Nào các chú. Ăn bữa đi rồi còn kéo nhau đi chị em ta...

Bữa tiệc ào ào chuyển sang những món cuối cùng Khanh thờ ơ ăn uống. Chàng không mấy thiết tha đến những cuộc giải trí của bạn bè. Chàng luôn luôn bị nỗi buồn kỳ lạ ám ảnh. Nó khiến chàng sống lạc lõng cô đơn không thể nào hòa mình được hoàn toàn với đám đông. Chàng có cảm tưởng như mọi người chấp nhận sự có mặt của mình vì thương hại hơn là thích thú...

Tan bữa tiệc, Phát lão đảo vịn vai Khanh xuống lầu.

Bọn đàn em lũ lượt theo sau. Phát đứng lại giữa những bậc thang, quay đầu lè nhè nói :

- Tụi các chú chia nhau ra từng toán nhỏ mà đi. Đi cả đám thế này bọn chúng nó đề ý tới hơi phiền...

Bọn du đảng chia nhau thành từng toán từ ba tới năm người, nhao nhao ra khỏi tiệm ăn, mất hút vào với đám đông bên ngoài.

Phát nói :

— Thấy nui nó mình đâm lo. Việc của mình là phải kiếm đủ công việc làm, nuôi cho đủ ngân ấy miệng ăn vơi gia đình chúng nó. Dạo này công việc ít hẳn đi... Nếu cái điệu này kéo dài, không khéo tan hoang mỗi tháng một ngả kiếm ăn riêng...

Khanh im lặng. Chàng không biết nên an ủi bạn thế nào. Chàng hiểu Phát thích làm đàn anh, thích được người ta phục tùng, tán tụng và gọi một cách cung kính bằng tiếng đại ca...

Phát vịn vai Khanh cắt đứt giọng suy tưởng của chàng:

— Càng nghĩ xa càng đâm lo. Thôi cứ nghĩ gần cho nó chắc! Hãy cứ hưởng cho bằng thích ngày hôm nay đi đã... Mai đây biết đâu tao sẽ bị chúng nó giết, chúng nó bắt tống cò ra ngoài đảo. Mẹ kiếp... Đòi tao mà phải ca bài « xa xa nơi Côn Đảo muôn trùng » thì chết mẹ nó đi cho rảnh nợ...

Phát nói xong cười lớn, giọng cười buồn bã, uất ức rồi nhún vai, ngửa mặt nhìn lên trời đêm bao la:

— Một liều ba bảy cũng liều. Cầm bằng con tré chơi điều đứt giây...

Khanh vỗ vào lưng bạn, chàng nhăn mặt vì hơi rượu trong miệng Phát nồng nặc:

— Thôi đi.. Đừng ngâm vịnh bằng nhăng ngoài đường.

Phát lừ đừ nhìn Khanh:

— Mày có buồn không Khanh? Mày có sợ một ngày nào đó bị đâm chết, bị đưa đi đảo không mày?

Có nhưng tới đâu hay tới đó...

Phát gật gù. Mặt gã dần ra vì rượu. Chợt Phát cúi gập người xuống. Gã mửa thốc xuống cống.

Khanh giữ bạn đứng vững trên hè. Chàng thở dài nói nhỏ :

— Không bao giờ mày dám sống thực với mày. Lúc nào cũng mượn cái nợ, cái kia để xa rời thực tế...

Phát mỉm xong, thở dốc từng hồi, lẽ nhè nói :

— Tao sợ phải nhìn thẳng vào đời tao... Tao khổ quá. Tao chán quá rồi Khanh ơi... Nhưng tao không làm thế nào được... Đi mầy. Mầy đưa tao tới nhà con mẹ Hai không tội nó chờ...

Khanh lẳng lẳng vẫy xe taxi. Chàng đưa Phát lên nệm sau, gả ngã đầu nằm thở phì phì nồng hơi rượu.

Chiếc xe lao vụt về cuối đường. Phát lẽ nhè nói :

— Mày đừng bỏ tao Khanh nhé... Mày ở với tao cho có bạn nhé. . Tao sợ sống quá rồi... Không có mày chắc tao điên, tao chết vì rồ dại, ngông cuồng mất.

Khanh gật đầu. Ngực chàng nặng trĩu !

— Yên chí... Tao sẽ ở với mày, sẽ cùng hư hỏng tội lỗi với mày cho có bạn... Đời tao có cái đích gì đâu mà phải giữ gìn...

Khanh ngừng lại, suy nghĩ rồi hạ giọng như nói với mình :

— Trừ có thằng con tao...

Phát khật khưởng ngã tới, ngã lui trên nệm taxi. Gả lẽ nhè nói :

— Đẹp đi Khanh. mày thích loại gái nào ?

Khanh ngạc nhiên nhìn Phát. Chàng lay vai bạn :

— Mày say quá xá rồi. Về nhà ngủ đi thôi ! Đi chơi dĩ giờ này nguy hiểm lắm.

Phát cười ngây ngô. Nụ cười của gã trong cơn say trông vừa đáng thương vừa đáng cười. Giọng Phát vẫn lè nhè :

— Mày thích con nào Khanh ?

Khanh gất khẽ :

—Đừng vớ vẩn !

Chàng nói với người tài xế taxi :

— Bác làm ơn cho tụi cháu về đường N.T.

Phát lắc đầu, giọng lè nhè nồng hơi rượu, lưỡi Phát lịu hăn lại. khó khăn lắm Khanh mới nghe được lời Phát nói với chàng :

— Về... Về làm gì... Tụi nó chờ... chờ ở nhà chị Hai.

— Không có chị Hai, chị Ba nào hết. Mày phải về. Đi chơi gái lúc này nguy hiểm lắm !

— Mặc tao !

Phát vùng đứng lên nhưng đụng đầu vào mui xe đành gieo mình xuống ghế ! Gã quàng tay lên vai người tài xế :

— Bác lái về đường B.V. cho tôi. Ngã tư quốc tế đó. Nghe chớ bồ ?

Khanh gất :

— Mày khùng hay sao Phát.

Phát cười mím, mặt dần thêm vì cơn say mỗi lúc một tăng :

— Tao khùng... hi hi... tụi nó chờ mà mày !

Khanh thờ dài. Người tài xế lo ngại nói :

— Cậu ấy say quá trời rồi. .

Phát đập tay vào lưng ghế thùm thụp :

— Ai say ! Ai mà say ! Uống vậy mà say... hừ... sức mấy mà thằng này...

Khanh bẻ tay Phát ra sau, giữ tay bạn để phòng trường hợp Phát bất ngờ đâm người tài xế.

Phát vầy vùng, cố giằng cánh tay bị bẻ quặt ra sau. Giọng Phát riu lại, lạc hẳn đi :

— Đ. m. bỏ tay tao ra chớ mấy ! Thằng này bộ tính làm ông cố nội tao sao chớ...

Người tài xế run giọng nói :

— Cậu cho tôi ngừng xe đây nghe cậu. Tôi ngán quá xá rồi...

Khanh an ủi :

— Không sao mà bác...

— Thôi ! Cậu dẫn cậu này xuống đây đi.

Khanh bực mình :

— Bác vui lòng cho tụi tôi đi tới nơi đã chớ !

Người tài xế nhăn mặt lại, tấp xe vô lề đường :

— Cậu ấy say thế này lỡ mưa, lỡ đập hỏng tôi thì sao ?

— Có tôi đây mà bác !

— Thôi cậu cảm phiền chút đi mà !

Khanh chép miệng. Chàng hura biết nói cách nào để thuyết phục người tài xế ta-xi thì Phát bất ngờ vùng lên :

Sức mạnh đột ngột, liều lĩnh của Phát làm Khanh tuột tay khóa-bạn :

Khanh chỉ vừa kịp gọi tên Phát thì gã đã tông cửa xe, nhảy bổ xuống đường, túm lấy người tài xế taxi rồi trợn mắt, gằn giọng hỏi :

— Mày chịu đi không ? Đ. M. đuổi Việt Nam xuống đê rước Mỹ phải không ?

Phát tọc tay tay vào túi quần. Lôi ra một xấp giấy bạc, dí sát vào mặt người tài xế :

— Tụi tao thừa tiền trả cơ mà... Sao mày kỳ quá vậy ?

— Không... lạ không... Nhưng tôi sợ có người trúng gió, lỡ chết trong xe tôi thì kệt quá...

Phát gừ một tiếng trong cồ họng. Tay trái đang nắm ngực áo người tài xế đẩy gã ra xa. Tay mặt Phát nắm lại rồi bất ngờ dấm vào mặt gã tài xế taxi ương ngạnh.

Khanh lao tới ôm chầm lấy bạn khi người tài xế trúng cú dấm của Phát ngã ngửa xuống vỉa hè.

Nhưng gã đã chồm lên nhanh như một con sóc, gã

nhoài về phía cửa xe, rút ra một tay quay máy rồi phang thẳng cánh vào đầu Phát.

Khanh kéo bạn ngã ra sau nhưng Phát trơng ngạnh chồm tới trước.

Đầu tay quay máy vừa vặn nên xuống, trúng đầu Phát, máu vọt ra, chảy ròng ròng trên mặt gã du đãng gộc.

Phát gầm lên một tiếng tức giận, hai tay gã ôm lấy đầu máu tủa ra qua những kẽ tay.

Gã tài xế taxi cầm chắc tay quay máy trong tay, lùi lại, mắt nhìn Phát đầy e dè, sợ hãi.

Phát gào lên :

— Đ. M. mày... Tới số rồi con ơi !

Phát từ từ đi về phía gã tài xế taxi. Gã lùi dần.

Khanh nhảy tới chặn ngang hướng đi của bạn. Chàng nhăn mặt trách :

— Mày điên đấy à Phát ?

Phát quệt ngang giòng máu chảy xuống mặt hấn rít lên :

— Tao giết nó. Đề tao giết nó...

Vẻ hung hăng của Phát làm gã tài xế taxi chột dạ. Gã vút đại tay quay máy xuống đường, co giò chạy vụt về cuối phố.

Phát đuổi theo nhưng Khanh đã túm ngay được vai bạn.

Chàng lấy sức ghi chắc Phát đứng yên trên hè.

Phát vùng vẫy, gào thét như một người nổi cơn điên :

— Bỏ tao ra. Đ. M. bỏ tao ra. Tao giết nó.

Khanh khóa cứng tay Phát ra sau lưng. Tên du đãng gộc chịu không thể nào vẫy vùng được nữa. Hắn rít lên những câu chửi rửa gã tài xế taxi, hục hặc bôi vết máu lên đầy áo quần mình.

Khanh kéo bạn ra đường, chàng vẫy năm chiếc xe nhưng chẳng chiếc nào ngừng lại.

Chợt một chiếc xe du lịch từ xa trở tới tấp vào lề đường.

Người lái xe thò đầu ra hỏi Khanh :

Tai nạn hả ông ?

Khanh xao xuyến vì tiếng nói dịu dàng, truyền cảm của người đàn bà lái xe. Chàng nhìn Phát. Người gã đầy vết máu, thoát trông như một người bị đâm nhiều nhát dao, hoặc bị xe cán qua người...

Người đàn bà ngăm Phát trong bộ áo quần đầy vết máu, nàng kinh hoảng.

— Ông này làm sao thế ông ? Bị đâm hay là...

Khanh lắc đầu :

— Bạn tôi say rượu, bị té. Nó chúi máu vào áo quần.

Người đàn bà trẻ đẹp, nhìn vết nứt lên đầu Phát, giọng nàng nhỏ lại thoáng những lo âu :

— Bạn ông bị bề trán kia.

Khanh gật :

— Vâng. Xin bà cảm phiền cho nó đi nhà thương.

— Đề tôi băng đỡ cho cầm máu đã.

Nàng nhanh nhẹn mở hộc xe, đem ra bông băng, thuốc đỏ, thuốc sát trùng.

Đám đông hiếu kỳ bắt đầu bu quanh. Khanh khó chịu vì những cặp mắt người lạ. Chàng nói :

— Thôi khỏi phiền bà. .

Người đàn bà đẹp đang cúi húi với bông băng chợt ngừng lên nhìn Khanh, nàng mỉm cười, nụ cười thật tươi, thật đẹp :

— Xin gọi tôi là... cô !

— Cô ?

Khanh lập lại rồi tự buồn cười vì vẻ ngạc nhiên của mình. Thực ra có gì đáng ngạc nhiên đâu. Nàng còn trẻ đẹp, tuổi ba mươi của người đàn bà đâu nhất thiết phải là bà...

Chàng nói :

— Vâng... Thưa cô vui lòng cho bạn tôi tới nhà thương cho tiện, cho khỏi phiền cô quá nhiều.

Nàng vờ cuộn băng trắng toát trong tay nói không ngừng lên nhìn Khanh và Phát :

— Không sao. Tôi đã quen với công việc này rồi.

Sau câu nói, Khanh bắt đầu đề ý tới dấu thập tự hồng dán xéo ở một góc kính xe, chàng thích thú hỏi :

— Cô là bác sĩ ?

— Vâng.

Nàng trả lời bình thản, thờ ơ, bàn tay trắng mềm thon nhỏ thành thạo giở tập bông băng, nhúng vào chất thuốc sát trùng rồi nói như ra lệnh :

— Ông đem ông bạn tới đây.

Nàng ngồi trong niện sau tay lái, cánh cửa xe mở rộng. Như thế Phát phải tới cúi lưng cho thấp đầu xuống để được băng bó.

Khanh cảm thấy cảnh Phát phải cúi đầu, cong lưng trước mặt đàn bà hơi chướng. Chàng mở cánh cửa xe bên tay mặt, đẩy Phát chui vào, để bạn nằm ngửa trên băng trước, đầu gần như gối lên đùi người đàn bà.

Nàng ngừng lên nhìn Khanh, cặp mắt tinh quái ẩn nhiều trách móc nhẹ nhàng...

Khanh tỉnh bơ :

— Xin phiền cô.

Nàng bắt đầu đắp lớp bông ướt thuốc sát trùng lên vết thương của Phát. Gã xít xoa tỉnh hẳn cơn say. Hai tay gã nắm cứng vai Khanh vít xuống,

Đầu Khanh theo đà tay của Phát chạm hẳn vào đầu nàng. Nàng ngừng lên môi hơi trề ra. Khanh vội nói :

— Xin lỗi cô.

Chàng nắm tay bạn :

— Yên nào... Mày cứ làm y như trẻ con !

Phát nhăn nhó. Người đàn bà đẹp bắt đầu đặt cuộn băng quanh đầu Phát sau khi đắp lên vết thương lớp bông tằm đầy thuốc sát trùng.

— Bàn tay thon đẹp, trắng muốt với những ngón tô màu hồng lợt của nàng nhanh nhẹn băng tròn quanh đầu gã du đang bị thương.

Khanh yên lặng ngắm người đàn bà tự xưng là bác sĩ băng vết thương cho bạn. Lòng chàng rộn lên cảm giác lạ lùng...

Chợt nàng ngừng lên nhìn Khanh nói :

— Xong rồi. Ông muốn tôi chở bạn ông vào nhà thương chứ ?

Phát nói ngay :

— Thôi... Cảm ơn bà ..

Nàng lắc đầu :

— Ông không nên về. Ông phải vào bệnh viện để người ta khâu lại vết thương cho khỏi thành sẹo, nhất là đề chích ngừa vi trùng uốn ván và trừ làm độc, mưng mủ vết thương.

Khanh gật :

— Vâng. Xin cảm phiền cô...

Phát cự nự :

— Thôi đi mày. Ngày mai mình đi bác sĩ tư.

Phát nói xong, bước ngay xuống xe. Khanh tần ngần chưa biết phải làm gì thì người đàn bà đã nói :

— Thôi được. Ông nên đưa ngay bạn ông tới bác sĩ để họ chích ngừa uốn ván và may vết thương. Bạn ông hình như không ưa bệnh viện công thì phải.

Nàng bỏ băng, chai vào cốp xe. Ngồi trước tay lái, nhìn như nhắc chàng nên ra khỏi xe nàng.

Khanh liếc nhanh vào tấm bảng nhỏ gắn trên mặt cốp xe. Chàng đọc được giòng chữ. Tuyết Nga bác sĩ y khoa ba trăm bốn mươi sáu đường Yên Sơn.

Người đàn bà có tên Tuyết Nga nhìn Khanh lần nữa với vẻ dục đã gặp hơn.

Khanh đành bước xuống, chàng vịn cửa xe, hơi cúi đầu :

— Cảm ơn bác sĩ.

Tuyết Nga mỉm cười :

— Không có gì. Chào ông.

Nàng mở máy, vào số. Chiếc xe vọt êm trên đường. Cặp đèn đỏ phía sau xa dần rồi khuất vào con đường rẽ.

Khanh ngơ ngẩn đứng nhìn theo. Lòng chàng bâng khuâng buồn. Nỗi buồn kỳ lạ, mênh mông đè nặng trong hồn khiến Khanh ngao ngán.

Phát lên tiếng cầu nhàu :

— Biển đi chứ mày. Đứng đực mặt ra đây để bọn cớm nó hốt đi bây giờ.

Khanh đành bước theo bạn. Phát nói :

— Trông cái mặt mày đích thị là cảm nặng em rồi. Mẹ kiếp ! Trẻ, đẹp, báo sĩ, lái xe phom phom... Còn độc

thân, cười tươi như hoa nở... Thiếu gì thằng mê. Thêm mày nữa cũng chẳng sao. chỉ hiềm một nỗi là mày sẽ nửa đời nửa đoạn vì thất tình con ạ.

Khanh nói lảng :

— Đi chích chứ mày. Ý y không chích, có ngày vì trùng uốn ván nó đưa mày xuống địa ngục.

— Chích mẹ gì. Con người ta sống chết ăn nhau cái số. Đi mày... Bắt cái taxi đi không bọn nó chờ.

— Ơ...

— Ơ cái gì nữa. Tụi chúng đang đợi mình ở động con mẹ Hai.

— Mày nhứt định không đi khâu, không đi chích vết thương sao ?

— Việc vặt đó bao giờ làm chẳng được. Đi mày !

8

KHANH CHOÀNG DẬY VÌ TIẾNG
thủy tinh rơi bể tan tành trên mặt đất. Chàng dụi
mắt nhìn ngọn đèn dầu lạc vẫn leo lét cháy cạnh mình.

Từ một góc nhà. Tư Ba Đào vội nói :

— Anh ngủ đi anh, em lỡ tay...

Gã với cái ly khác, rót đầy nước trà nóng, đem tới
đặt cạnh khay đèn.

Khánh hỏi :

— Máy giờ rồi chú ?

— Thưa anh bốn giờ rưỡi chiều...

— Phát nó đâu ?

— Dạ ánh sửa soạn làm vụ sáng nay.

— Chém mướn ?

— Vâng...

Tư Ba Đào ngáp :

— Em đòi theo ảnh không chịu. Ảnh nói thừa lại với anh rằng khoảng hơn sáu giờ chiều nay ảnh về có chuyện muốn bàn với anh.

Khanh gật đầu. Chàng thêm được ngủ thêm một giấc.

Tư Ba Đào nói tiếp :

— Mấy mụ đàn bà ghen tương ghê quá anh à... Vụ chém chiều nay cũng ghen nhau đó...

Khanh lơ đễnh hỏi :

— Ai ghen với ai ?

— Em nghe nói con mẹ thương gia nào đó thuê anh Phát chém một bà bác sĩ, con mẹ thương gia nghĩ bà bác sĩ quyến rũ chồng mình...

Hai tiếng bác sĩ làm Khanh bỗng tỉnh ngủ, chàng chống khuỷu tay ngồi dậy :

— Chú có biết Phát nó chém bà bác sĩ nào không ?

Tư Ba Đào gầy gầy, Khanh hồi hộp chờ đợi, chàng thầm mong người bị chém chiều nay không phải là nàng bác sĩ trẻ đẹp đã băng bó cho Phát và gieo trong lòng Khanh nỗi nhung nhớ, đầy đoạn vô ngần...

Chợt Tư Ba Đào reo lên :

— Em nhớ rồi... Con mẹ trung gian có đưa hình cho anh Phát coi nữa mà... Con mẹ trắng trẻo, mồm mỉm đẹp như tài tử xi nê, trông tư cách lắm...

Khanh cảm thấy tim mình đập như muốn phá tung lồng ngực :

— Chú ráng nhớ tên xem nào...

Tư Ba Đào suy nghĩ rồi lắc đầu :

— Tên nghe quen lắm mà em quên...

Gã ngáp vật :

— Đề em hít vài bi cho sáng suốt...

Khanh nói :

— Được rồi... Cứ hít đi... Chú ráng nhớ xem nào...

— Sao anh có vẻ bồn chồn thế ạ ?

Khanh lúng túng vì câu hỏi bất ngờ của gã đàn em chàng cười cười :

— À không... Bị vì tôi có quen với vài ba nữ bác sĩ,

— Đào của anh hả ?

— Không... Người quen.

— Hi hi... Em tưởng anh có đào làm bác sĩ thì nhút thế giới Việt Nam rồi... Chà chà... Chồng làm du đảng, vợ làm bác sĩ coi bộ tiện lợi anh nhỉ ? Chồng bị thương có vợ chữa liền...

Khanh nóng nảy :

— Ừ... ừ... Chú ráng nhớ xem chiều nay Phát nó « bán đoàn » cho người nào. Tên gì ?

Tư Ba Đào chậm rãi nằm cạnh xuống khay đèn, gã tim chậm rì khiến Khanh phát cáu :

— Lè lẹ lên Tư...

Dục dả xong Khanh cảm thấy chàng hơi vô lý !

Đã chắc gì người sắp bị Phát chém chiều nay là nữ bác sĩ Tuyết Nga. Ở Sagon thiếu gì nữ bác sĩ...

Tư Ba Đào hút xong vài cặp nằm ngửa, bắt chéo chân, tay gát lên ngang trán.

Khanh hồi hộp đợi chờ. Chàng cảm thấy lòng mình tràn ngập nỗi lo âu kỳ lạ...

Chợt Tư Ba Đào ngồi bật dậy, gãi khoa tay :

— Em nhớ rồi... Anh Phát đi chém con mẹ có tên là... bà... Đúng rồi anh ! Tuyết Nga .. Nghe nói con mẹ ở đường Yên Sơn ..

Khanh bật dậy như nằm trên con rắn độc.

Chàng làm đổ chén nước bên cạnh, tràn sang Tư Ba Đào đang ngồi, gãi ngạc nhiên nhìn Khanh :

— Gì thế anh ?

Tư Ba Đào thông vội hai chân xuống đất, nhìn ra phía cửa, nhưng rồi gãi thở ra một hơi dài :

— Trời đất ơi... Anh làm em hết vía, em tưởng Công an hay thằng Sáu nó ập vào nhà tầm thù...

Khanh cuống lên.

— Không.. Không... Tôi phải đi ngay..

— Anh đi đâu ạ ?

— Có việc .. Có việc cần ..

Khanh nhảy những bước thật dài tới chỗ để quần áo, chàng hấp tấp mặc vội áo quần, nhào ra cửa nhưng hốt hoảng nhảy trở vào nhà :

— Chú Tư này .. Chú có biết Phát nó đón tuyết Nga ở đâu không ?

— Dạ hình như ở trước bệnh viện.

— Sao lại hình như !

— Dạ nếu vậy thì chắc thế.

— Chú ráng nhớ kỹ coi nào... Lầm là nguy hiểm lắm...

Tư Ba Đào nheo mắt nghĩ ngợi.

Khanh vội vã móc túi, vút ra mặt đi vắng tờ giấy năm trăm :

— Cầm lấy đong thoóc . Ráng nhớ coi nào. .

— Dạ... Em nhớ rồi... Năm giờ rưỡi con mẹ ấy tan sở, sáu giờ thiếu mười lăm anh Phát ra tay đề theo trên trán nó... Vậy là ở trước nhà thương con mẹ lắm...

Khanh thêm cuống, chàng hỏi như gắt :

— Máy giờ rồi ?

— Dạ khoảng năm giờ...

Khanh lạo vút ra đường, chàng nhón nhác nhìn vào tay những người xung quanh, khi đi ngang tiệm cà phê đầu hẻm, Khanh thất ruột tại vì cây kim đồng hồ chỉ năm giờ năm phút.

Chàng chỉ còn hơn nửa tiếng để tìm cho ra Phát, để ngăn cản không để bạn chém người đàn bà tuy mới gặp, vừa quen nhưng đã để lại trong lòng chàng bao nhiêu là lưu luyến, cảm tình...

Nhưng ngay khi vừa vẫy taxi Khanh vội vàng quay lưng chạy như bay vào hẻm. Chàng quên một chi tiết quan trọng : Phát đón Tuyết Nga ở trước bệnh viện.

Chạy tới trước cửa nhà, Khanh đập cửa dữ dội

Tư Ba Đào như đang cuống lên phía trong. Khanh nói ngay :

— Khanh đây Tư ơi. Mở cửa mau. Mau lên.

Tư Ba Đào lục đục mở cửa. Khanh vừa thò vừa hỏi :

— Nhà thương nào ?

Phía trong nhà Tư Ba Đào ngẩn mặt vì câu hỏi đột ngột của Khanh.

Ở phía ngoài Khanh lại dục dã :

— Nói đi chú Tư. Phát nó đón Tuyết nga ở nhà thương nào ?

Chàng hỏi xong, thúc cùi chõ liên hồi lên cánh cửa dục Tư phải mở ngay ra.

Tư Ba Đào luống cuống tháo then cửa, Khanh ủa vào như một cơn gió :

— Chú Tư... Bộ không nhớ nổi sao ? nhà thương nào ? Ở Sài Gòn có hàng chục nhà thương, biết nó đón Tuyết Nga ở đâu bây giờ...

Tư Ba Đào suy nghĩ rồi ngập ngừng nói :

— Hình như ở nhà thương Từ Dũ hay Nhi Đồng gì đó...

— Từ Dũ hay Nhi Đồng ?

Tư Ba Đào lắc đầu !

Khanh liếc nhìn đồng hồ, chàng càng thêm luống cuống chỉ còn nửa giờ giờ nữa Phát sẽ hành động, phải làm sao

ngăn kịp Phát không cho gã hạ tay lao xuống mặt Tuyết Nga...

Chàng hỏi :

— Nhớ chưa ? Từ Dũ hay Nhi Đồng ?

Tư Ba Đào gãi gáy, nhăn nhó :

— Em chịu... Khó nhớ quá...

— Ráng coi !

— Hình như Từ Dũ thì phải anh ạ...

Khanh thở dài :

— Sao lại hình như.

— Anh đi đại coi... Hai nhà thương cũng gần nhau mà...

Khanh không còn đủ can đảm đứng vặn hỏi gã đàn em nữa. Chàng phóng ra đường, vẫy vội chiếc xích lô máy, nhẩy vọt lên dục dã cuống cuồng :

— Nhà thương Từ Dũ. Nhanh lên Tội vạ đâu tôi chịu hết !

Gã phu xe xả máy, chiếc xe lao vùn vụt trên đường. mỗi lần qua những ổ gà Khanh tưởng như chàng sắp bị hất tung xuống đất, chàng gồng hai cánh tay, nắm cứng lấy thành xe, hai chân nhún trên sân xe để giữ thăng bằng trên nệm.

Đường phố khá đông đảo làm cho Khanh càng cuống quýt, chàng quát :

— Lách đi. Lách lên lề...

Chiếc xích lô máy lao lên lề, chạy ngoằn ngoèo giữa những gốc cây, người tài xế than thở :

— Điều này Cảnh sát nó phạt thầy ời.

— Chạy lóp ! nó phạt tôi chịu !

Mười lăm phút sau chiếc xe tới cửa nhà thương Từ Dũ, Khanh nhìn quanh các góc đường, gốc cây. Chàng thất ruột lại khi không thấy Phát.

Khanh nhảy vọt lên xe :

— Nhi Đồng... Mau lên bác ! Nhà thương Nhi đồng.

Chiếc xe vòng ra đường Hồng thập Tự, chạy vòng sang ngã bảy, lao vùn vụt qua mặt những chiếc xe hơi rồi ngoặt vào trước bệnh viện Nhi Đồng.

Từ xa Khanh nhìn thấy Phát đứng dưới gốc cây me thấp, hai tay gả thọc vào túi quần, mắt đeo kính đen to bản, đầu đội mũ lệch, miệng ngậm điếu thuốc lá cháy đỏ nghi ngút khói xanh lam.

Giòng người từ trong bệnh viện tiếp tục kéo ra, giờ tan sở làm khoảng đường trước nhà thương đông nghịt người và xe cộ.

Chiếc xích lô máy Khanh ngồi bị nghẽn lại vì những chiếc xe gắn máy, chàng nhảy vọt xuống vừa lúc Phát băng qua đường.

Khanh ném vói một nắm tiền lên nệm xe :

- Bác giữ lấy đi. Thiếu lát nữa tính.

Chàng nhảy qua một chiếc xe gắn máy trước mặt chạy như bay giữa giòng xe cộ, cố gắng tới gần Phát.

Lúc đó Phát đã đi gần một người đàn bà đeo kính đen, Khanh cố gắng hồi tưởng hình dáng Tuyết Nga, đề so sánh với người đàn bà đang chậm rãi ra xe.

Chàng chợt hốt hoảng nhận ra nàng đúng là Nga, hơi khác một điểm là nàng đeo kính đen che gần nửa mặt và mặc áo dài màu đậm...

Khanh hét lớn :

— Tuyết Nga ! Phát ơi ! Người nhà !

Vừa hét Khanh vừa nhảy vọt tới gần người bạn đang thọc tay vào trong áo.

Tuyết Nga giật mình quay mặt lại, vừa lúc đó Phát rút ra một con dao dài.

Trong ánh nắng buổi chiều, con dao sáng loáng vung lên nhưng Khanh vừa lao tới, chàng chặn tay Phát lại, lưỡi dao đi phớt xuống một bên vai Khanh.

Khanh nói nhanh :

— Thằng khi !

Phát ngẩn người vì diễn biến bất ngờ gã lắp bắp :

— Ơ hơ... Mà làm đíu gì thế này ?

— Người nhà... Đi ! tới đằng kia tao bảo !

Khanh kéo Phát đi, nhưng lúc đó Tuyết Nga tháo mắt kính đen, tới cạnh chàng mặt nàng tái xanh không còn hết máu :

— Anh (!)

Khanh ngượng đỏ mặt, chàng đành đứng im.

Nga thở phào một hơi nhẹ nhõm, nàng nhìn Khanh bằng cặp mắt long lanh cảm kích :

— Cảm ơn anh. Không có anh thì bây giờ tôi đã nằm trên vũng máu...

Quay sang Phát nàng hất đầu, mắt trợn lên tức bực :

— Tôi với anh có thù oán gì đâu...

Câu hỏi của Nga khiến Khanh mừng rỡ chàng hiểu rằng nàng chưa nhận ra Phát là gã thanh niên đã được nàng băng bó một lần, nàng vẫn yên chí Phát chỉ là một gã du côn chuyên chém mướn.

Chợt Nga nói với Khanh :

— Anh ! Anh túm nó lại giao cho Cảnh sát... Em muốn biết vì sao nó định hại em...

Phát tủm tỉm cười, gã nhét con dao vào trong áo.

Tuyết Nga bực bội :

— Anh ! Anh giữ nó lại giao cho Cảnh sát...

Khanh lúng túng khờ sở. Phát hừ một tiếng, gã tới gần Khanh nói thật nhỏ, thật nhanh :

Tao biết mày kệt với em rồi. Tao biến.

Thình lình Phát đâm nhẹ vào mặt Khanh, nói tiếp :

— Vờ ngã xuống đi !

Khanh ngã xuống vĩa hè Phát bồi thêm một cái vào mạng mỡ Khanh đau nhói, rồi chạy băng qua đường, mất hút vào trong hẻm.

Tuyết Nga hậm hực nhìn gã du đãng chém mướn, nàng vội cúi xuống đỡ Khanh lên :

— Anh có sao không ?

Khanh phúi bụi đất bám trên áo quần, chằng vờ nhăn nhó cho tròn vờ kịch bất ngờ Phát bắt chàng phải thủ vai chánh.

Tuyết Nga lo lắng :

— Hình như anh bị đau lắm phải không ?

— Không... Kkhông sao.

— Em thấy thằng khốn ấy đâm vào mặt còn đá vào máng sườn anh...

Khanh nhún vai :

— Tiếc rằng nó chạy mất...

Nga nhú mào :

— Không hiểu tài sao nó định chém em.

Suýt nữa thì Khanh buột miệng nói ra tất cả những điều chàng biết về vụ ghen tuông này, nhưng may chàng ngậm miệng kiệp.

Nga tiếp :

— Em nhớ mình đâu có gây thù, kết oán với ai đâu. Có lẽ nó lắm...

Khanh gật đầu :

— Ừ. Có lẽ nó lắm em với người nào đó

Tiếng em chàng nói tỉnh bơ, Tuyết Nga tiếp tục cau mặt suy nghĩ, Khanh tiếp :

— Thôi Nga về đi...

Nàng ngừng đầu nhìn chàng, nhìn đám đông hiếu kỳ vây quanh thêm đông đảo.

Khanh dục dã :

— Về đi Nga,

— Vâng...

Nàng nhìn chàng bằng cặp mắt long lanh sáng rực cảm tình :

— Chiều thứ bảy này anh rảnh chứ ?

— Rảnh.

Em chờ anh ở nhà nhé. Địa chỉ em đây... ba trăm bốn mươi sáu đường Yên Sơn.

Khanh đỡ tấm danh thiếp trong tay người đàn bà đẹp.

Chàng mơ hồ nghe nàng dặn dò thêm :

— Anh tới ba giờ chiều nhé. Em chờ...

Nhìn theo chiếc xe nàng lái, Khanh nhẹ nhẹ thở dài.

Lòng chàng băng khuâng buồn, thứ buồn nản nhẹ nhàng nhưng dai dẳng ám ảnh chàng như một vết đau đốn trong xương...

Về tới đầu ngõ hẻm cũ, Khanh đụng Phát đang ngồi uống rượu trong quán cà phê đầu ngõ.

Phát vẫy tay cười nói :

Thế nào ? Ăn cái giải gì không ?

Khanh uể oải ngồi cạnh bàn, lắc đầu :

— Không.

— Mày ét cóc em về nhà rồi chứ ?

— Không. Em về cu ky.

— Ờ hơ... Thế mày ra tay nghĩa hiệp để làm gì ? Tao tưởng mày phải đưa em bé về, bắt phải trả công mày bằng một cú ái tình thân xác chứ...

Phát gọi la vẹ, rót đầy ly cho Khanh, nói tiếp :

— Báo tin buồn cho mày biết, vì sự can thiệp của mày, tao mất đứt năm chục sín...

Khanh bắn khoăn :

— Con mẹ ấy đòi hết tiền ?

— Không đòi tao cũng phải trả. Từ trước tới nay mình làm ăn đứng đắn, đàng hoàng mà .. Có làm xong việc mới nhận đủ tiền, không xong là trả lại hết ..

Khanh nhìn thẳng vào mặt Phát :

— Mà có buồn tao về việc này không ?

Phát cười lớn :

— Buồn cóc gì... Nếu mà nói cho tao biết trước mà đang cảm em, đời nào tao lại phát cho em vài nhát dao vào mặt... Cũng may mà tới kịp, chứ không thì thực dở khóc, dở cười

Khanh cúi nhìn lớp bột la-ve sủi trắng phau trong chiếc ly thủy tinh trong vắt :

— Tới phút chót tao mới biết mà đi chém nữ bác sĩ Tuyết Nga... Nàng là người ơn của mà, mà chưa quên người bã băng bó cho mà tuần trước chứ ?

— Cô nàng ấy là Tuyết Nga ư ?

— Ừ... Bởi vậy tao cố gắng ngăn mà, may mà ngăn cản kịp.

Phát nhún vai :

— Tao không ngờ... Tuần trước, lúc ấy bị đánh đau. tao tá hỏa tam tinh, sức voi mà nhớ mặt nổi cô nàng... Hì hì... Chưa hôm nào tao thấy mà cuống quýt như hôm nay... Chắc mà đang bị tiếng sét ái tình phạm trúng tim, gan, tỳ phế mà rồi...

Khanh lắc đầu nhẹ nhẹ. Chàng tự hỏi mình có thực

đang yêu thương Tuyết Nga không ? Có thực chàng bắt đầu dính líu tới tình trạng quyến luyến, nhớ nhung nàng ?

Phát điều cốt tiếp :

— Nghĩ gì mà ngần ngại như ngỗng đực thế mày ?
Tiếc rẻ chuyện thả em về một mình phải không ?

Khanh lắc đầu, chàng nói dối vụng về, ấp úng :

— Tao đang nghĩ tới..., thằng con.

Phát tùm tùm cười :

— Phét lác ! Lúc nào mày nghĩ tới con mày tao biết.
Bây giờ thì chắc chắn là không. Bây giờ đầu óc mày đang
đặt kít toàn những hình ảnh của nữ bác sĩ Tuyết Nga,
chỗ nào trống cho thằng con mày len vào nổi !

Khanh gượng cười.

Phát đầy ly la-ve cho bạn :

— Uống đi mày ! Muốn tính toán gì hậu xét !

Khanh dốc ngược ly la-ve đầy ắp, chàng uống liên
tiếp nhiều ly nữa.

Nửa giờ sau mặt Khanh đỏ rần, chân tay ngứa ngáy
bật rật chỉ muốn dấm đá cho hạ sức nóng trong người.

Phát búng tay gọi chủ quán trả tiền rồi rủ rê Khanh :

— Đi mày !

— Đâu ?

— Bắn vài ba bi cho già rượu.

Khanh lắc đầu.

— Tao chịu. Hút sách hoài quen thân, mất nết là
tàn cuộc đời.

Phát nhăn nhó :

— Biết rồi. Khờ lắm. Nói mãi. Tao đã bảo mày đừng nói nhiều về chuyện đó mà... Tao chơi là chơi, nghiện thế nào được nhỉ ?

Phát gồng hai cánh tay cuộn cuộn bập thịt ; ưỡn ngực đầy kiêu căng nói :

— Này mày coi. Người tao thế này mà nghiện được sao ? Còn lâu.

— Voi còn nghiện, còn bị thuốc phiện nó vật cho tã ra nữa là mày.

— Thì tại nó là voi. Người mình đâu đến nỗi bị ai thế... Hà hà... Tao chơi là chơi, bỏ là bỏ.

— Tao đã nghe quá nhiều tên phát thanh như thế rồi. Cuối cùng thì thằng nào cũng nghiện oặt sà lai. Mày coi chừng đấy...

— Được rồi. Tao sẽ coi chừng. Bây giờ đi với tao cho vui chứ. Ngồi mãi thôi ghế người ta ra à !

Khanh ngăn ngừa. Chàng đang tìm lý do để chối từ thì Tư Ba Đào từ trong ngõ hốt hã chạy ra, gã ủa tới bàn Khanh và Phát đang ngồi.

Phát hất đầu :

— Có chuyện gì mà chú hốt hoảng như ma đuổi thế ?

Tư Ba Đào vừa thở vừa nói :

— Quan trọng lắm anh. Vợ em nó vừa bị ăn hiếp ở sông biển. nó về khóc lóc lu bù bắt em phải đi trả thù cho nó. Em phải chạy đi tìm anh vì bọn

chúng nó là bọn lính rần rì... Có cả thằng Sáu Poa Nha đi chung với bọn nó ..

Phát đứng bật lên :

— Thằng Sáu hả ? Chúng nó ở đâu ?

— Dạ ở sông Tư Định...

Phát mím môi lại rồi khoa tay :

— Được rồi chú về nhà lấy đồ nghề đi.

— Thưa còn anh ?

Phát vỗ vào lưng quần :

— Tao có đoàn rồi.

— Vâng.

Tư Ba Đào chạy vụt vào trong hẻm.

Phát nói :

— Đi chứ Khanh ?

— Dĩ nhiên... Nhưng mày cần thận. Thằng Sán đã dám tới sông Tư Định không phải chuyện thường, nó đi với bọn lính rần rì, ước hiếp vợ thằng Tư là có ý chờ mày tới.

Phát cười lớn :

— Nó tưởng bọn ấy làm thịt được tao sao ? Hi hi. Đã tin như vậy thì cho nó chết... Bữa nay tao mà không trả được thù cho thằng Hiến thì tao không bao giờ mở tới cán đoàn...

Phát cung tay chém phạt ngang không khí :

— Tao phải cho nó mẻ một kèo thượng, một kèo hạ cho nó hết làm ăn. Chuyện thịt nó sẽ tính sau .

Khanh suy tính một lát rồi nói :

— Được rồi... Tao với mày đi chậm chậm, đợi thằng Tư nó gọi thêm người.

Phát lắc đầu :

— Chơi thế không lừng... Mình gọi thêm người tỏ ra mình sợ chúng nó rồi. Phải đơn thương độc mã tới chúng nó mới nê.

— Coi chừng ồm đòn cái đấy... Vụ này nguy hiểm lắm chứ không thể si diện hào được đâu.

— Được mà... Được mà... Mày sợ thì ở nhà đề mình tao đi. Còn nếu mày đi thì đi ngay với tao, đêch cần gọi thêm thằng nào nữa hết Đi !

Phát xô ghế đứng lên, lùi lại bỏ đi về cuối xóm.

Khanh gọi giục bạn lại nhưng Phát vờ không nghe tiếng, cậm cúi bước xa hơn.

Khanh vội vã đi theo bạn. Chàng nghĩ tới chuyện đồ máu sắp xảy ra mà lòng gợn lên nhiều nỗi nghi ngờ. Bọn thằng Sáu đã dám tới đây khiêu khích Phát, chắc chắn chúng nó không đại gì đến đề ăn đòn. . Chúng nó phải tính toán với nhau thật kỹ càng, chu đáo rồi mới « ra quân ». Có thể bọn chúng đã được bọn Công An ngầm yểm trợ, đề giăng ra một cái bẫy chờ Phát và đồng bọn nhảy vào như lần trước trên Thủ Đức.

Khanh hấp tấp chạy theo sát Phát, chàng níu bạn đứng lại :

— Đừng ngông một cách ngu xuẩn thế mày. Biết đâu bọn côm đang giăng ra cái bẫy như lần trước...

— Mặc kệ. Mày nên nhớ rằng đây là đối thủ mình.

Không phang cho chúng nó thì mặt mo cả lũ. Thì hết làm ăn...

Khanh thở dài Phát nói đúng. Phát đang bị đặt trước một tình trạng gây go. Phát không thể tảng lờ như không biết đến sự có mặt, sự quấy nhiễu khiêu khích của bọn Sáu Poa Nha !

Ở đây, khu phố và phường khóm này từ trước tới nay vẫn thuộc quyền trông nom của Phát. Các ổ điểm, các sòng bài, các cơ sở làm ăn phi pháp mỗi tháng đều phải góp tiền, chung nhau mua lấy sự bình yên hai bọn người : Du đảng và nhân viên công lực !

Trong lệ luật giang hồ, số tiền mỗi tháng dành riêng để « khát » không bao giờ không có. Ngược lại mỗi khi có chuyện lôi thôi, những đàn anh du đảng đã nhận tiền hàng tháng phải xả thân nhào tới giải quyết cho xong, nếu không làm thể uy danh kẻ như suy sụp, bọn đàn em sẽ nhờ vào mặt, sẽ khinh là những thằng hèn và đến tình trạng đó, tay anh chị bự chỉ còn cách là bỏ nghề dao búa để đi xứ khác kiếm ăn nhưng tiếng xấu vẫn để đời...

Cũng vì thế, nhiều anh chị bự đã phải nhắm mắt lao vào cửa tử để bảo toàn danh dự của mình, để sau đó nếu còn sống sót sẽ trở thành những ông vua nho nhỏ, sẽ thêm nổi tiếng trong giới du côn và ngự trị thêm một vài giang sơn khác...

Phát cắt ngang ý tưởng của Khanh bằng câu nói :

— Mà định thế nào ?

— Dĩ nhiên tao theo mày, tới đâu thì tới vậy.

— Nếu kết tao sẽ cần cho mày đọc, sau đó mày đừng quên trả thù cho tao mát mẻ vong linh.

Khanh khích lệ :

— Có lẽ không bị đến thế đâu. Có thể là thằng Sáu Poa Nha cũng bốc đồng trong một cơn say lù lù dẫn bọn đàn em tới đây lãnh đủ với mình...

Phát cười cay đắng :

— Nếu không vậy là mình rơi vào bẫy ! Dù như thế ta cũng không thể làm ngơ, không thể sai đàn em đi thay mình được. Tao biết vụ này đang được nhiều người theo dõi lắm. Nếu thành công chắc chắn danh vọng bọn mình sẽ sáng lên bằng thích ! Tiền vào mỗi tháng tao cạ với mày sẽ thêm được gấp đôi.

Khanh gật đầu, chàng thần nhiên cho bạn thêm tin tưởng và yên lòng :

— Tao cũng tin như vậy... Chắc chắn mình « kìn » bỏ mẹ chúng nó mà .. Tao với mày hợp lại thì khó mà thân bại danh liệt lắm.

Phát gật gù, trầm ngâm một lát rồi nói :

— Đêm nay là đêm quyết định chuyện ở lại hay bỏ cái xóm này đây. Hoặc mình sẽ giàu hơn, hoặc mình sẽ không còn gì cả.

— Bởi thế tao muốn có thêm anh em cho nó chắc hơn.

— Cũng phải... Nhưng...

Khanh gạt ngang :

— Không nhưng gì hết. Chuyện sinh tử mày đừng

bóc đồng lão. Lạc quan tếu có ngày bỏ mẹ cả lũ với nhau. Mày phải nghe tao mới được...

Khanh nắm tay bạn, kéo rẽ ngang vào con hẻm về nhà Tư Ba Đào, Phát lẳng lẳng theo Khanh, Phát hiểu rằng đêm nay mọi việc sẽ xảy ra thật tàn khốc và kinh hoàng, chỉ lăm lăm một chút là đủ chết tức tưởi hoặc sống tàn tạ, thế thảm như một phế nhân...

Tới cửa nhà Khanh và Phát gặp Tư Ba Đào đi ngược tới phía hai người, gã cầm một bao vải xanh, cồm cồm một dao to bản. Gã đưa cho Phát :

— Anh đòi dao đi... Con đoàn trong người không thể xài được trong vụ đêm nay.

Khanh nói nhanh :

— Vào trong nhà cái đã.

Ba người bước vào căn nhà đang sáng ánh đèn.

Khanh nói :

— Chú Tư đi gọi tất cả anh em tới ngay sông Tư Định. Còn mày, mày làm theo lời tao ngay đi...

Tư Ba Đào băng mình ra ngoài ngõ, Khanh gài cửa, quay vào lật chiếc chiếu cuộn dưới chân giường rút ra một tấm sắt mỏng được cắt vừa vặn đề luồn vào trong áo sơ mi, che kín ngực và bụng mà người ngoài không ngờ tới.

Chàng đưa cho Phát. Phát lắc đầu :

— Mày xài bằng cái gì mà đưa tao ?

— Tao có cái này !

Khanh rút ra hai cây nhíp xe hơi đã được làm mỏng chỉ còn một nửa và được cắt bớt vừa vặn từ chỗ gần

tay cho tới khuỷu tay. Chàng buông hai tay áo xuống
 ở mỗi bên tay một lá nhíp, gài hai sợi dây da ở hai
 đầu cho lá nhíp bó sát hai tay.

Phát gật gù :

— Mày chu đáo quá... Tao không ngờ.

— Mình sống bằng nghề dao búa, thêm được vật
 nào phòng thân tốt vật nấy. Tao mới nghĩ ra liền đặt
 thợ làm ngay, chưa kịp thử... Tao định nếu thử tốt tao
 sẽ đặt cho mày một bộ đầy đủ như thế này...

Phát luồn miếng sắt mỏng vào giữa áo sơ mi và áo
 lót mình.

Khanh nói :

— Thế là yên chí rồi. Trừ trường hợp chúng nó
 bắn mình không kè, nếu đâm bằng dao thì mày có quyền
 chấp hết.

chàng rút từ dưới chiếu ra tấm sắt mỏng thứ hai
 được cắt vừa đủ che nguyên phía sau lưng :

— Miếng này mày che phía sau, để phòng có thằng
 đâm lén.

Chàng dờ áo luồn vào lưng cho Phát rồi buộc hai
 đầu dây da ở hai miếng sắt mỏng vào với nhau :

— Thế nào ? Mày thấy có cộm, có nặng không ?

— Không... Y như mình mặc thêm một chiếc áo lót
 mình bằng vải dày...

— Như vậy là dễ chịu rồi...

Phát hỏi :

— Còn mày... Liệu có yên trí nổi với hai miếng thép gài ở hai ống xương tay không ?

Khanh tủm tỉm cười :

— Mày thử chém tao đi.

Phát gật gù :

— Tao hiểu rồi... Mày dùng để đỡ dao hay vật cứng nện xuống người mình...

— Đúng ! Ngoài ra còn để đánh vào người thiên hạ. Thằng nào khỏe lắm thì cũng chỉ chịu nổi một cú đánh mạnh xuống của mình thôi. Đây mày coi...

Khanh cầm một cái vỏ chai bia lớn trên bàn. Chàng đặt lên vách, nắm cánh tay trái ở cổ chai, đập mạnh vào khoảng xương ống đã lót miếng nhíp mỏng vào vỏ chai : Cái chai dày bề tan ra từng mảnh.

Phát thích thú khen :

— Nhất rồi... Người nào không biết chắc phải phục mày còn hơn phục các cao thủ võ lâm... Mẹ kiếp ! Trông hách hơn cả những bố hai ba đẳng huyền đai Thái Cực Đạo ấy chớ lỵ.

Khanh tủm tỉm cười :

— Nếu có máu bịp, với thứ đồ nghề này mày tha hồ làm thiên hạ khóc thét lên vì sợ...

Phát vỗ mạnh bàn tay vào ngực và sau cười ha hả :

— Và đây là mình đồng da sắt, dao đâm không ăn thua gì... Hi hi... Bọn chúng nó chắc yên trí rằng tao là tồ

sư « gồng »... Học gồng đến độ dao kiếm đâm không thủng người là nhất...

Phát khoa tay rút con dao to bản, sáng loáng từ trong túi vải ra ngoài cao hứng nói :

— Đi mày... Tao với mày hai thằng đủ sức làm thịt cả bọn chúng nó rồi... Nhân dịp này khánh thành luôn hai thứ đồ nghề bí mật và công hiệu như thần... Đi Khanh !

Khanh nhìn đồng hồ, gật đầu :

— Được rồi... Mình đi là vừa... Chỉ lát nữa anh em kéo tới tăng viện cho mình...

Chàng quay sang dặn dò vợ Tư Ba Đào từ nãy ngồi im thin thít trong một góc nhà :

- Cô ở nhà đóng chặt cửa lại. Khi nào thấy rõ ràng bọn chúng tôi hãy mở cửa nghe không ?

— Vâng.

Phát dục dã :

— Đi Khanh... Mà quên... Mày không đem theo con đoàn nào ư ?

— Không cần... Với hai khúc thép này tao đánh nhiều thằng bỏ mẹ rồi ..

Hai chàng ra ngõ. Ngõ đêm tối và sâu hun hút, từ sau các ô cửa nhiều khuôn mặt thập thò nhìn ra, theo sau hai chàng là một lô con nít lau nhau.

Phát trầm giọng nói :

— Cả vùng này biết vụ đụng độ đêm nay rồi... Mình

tính không xong là chỉ có cách bỏ đất này đi...

Khanh thở dài, thêm một lần chàng cảm thấy nỗi buồn đè nặng trong lòng :

— Tao hiểu.

Phát cười nhạt :

— Đối với mọi người ở đây tao đang là thần tượng, nhất là đối với bọn con nít, bọn thanh niên mới lớn thì tao là vị đại anh hùng... là đấng du đấng lừng lừng nhất nước... Nhưng nếu đêm nay bị hạ, ngày mai tất cả chúng nó sẽ nhờ nước bọt vào mặt mình để suy tôn thành Sáu Poa Nha...

Khanh triết lý vặt :

— Đời du đấng chó như thế đấy ! Nghĩ cho cùng tao với mầy cũng chẳng nên theo đuôi mãi làm gì.

— Không làm thì làm chó gì trong cái thời này. Làm gì cho có đủ ăn, đủ mặc đây... Nản quá !

9

SÔNG BÀI TƯ ĐÌNH CỦA ĐÓNG
im im nhưng sáng rực ánh đèn từ những ô cửa hắt
ra khoảng sân xi măng sạch bóng.

Mọi ngày, ngay khi bước chân tới trước nhà, Phát
và Khanh đã nghe được tiếng chửi thề, cười nói, cái cọ
om sòm quanh chiếu sóc đĩa.

Nhưng đêm nay, về quanh quẻ bất ngờ của sông
Tư Đình làm cho Phát và Khanh cùng rợn người, đi
chậm lại.

Phát nói :

— Chắc chúng nó đuổi hết bọn con bạc về rồi.

Khanh lắc đầu, chàng nhìn theo một cái bóng nhỏ
bé lao vút vào nhà Tư Đình :

— Chắc là không. Chúng nó tin chắc hạ được mình,
thế nào chúng nó cũng giữ nhiều người lại làm chứng
nhân. Thằng tiểu yêu vào báo cho chúng nó biết mình tới
rồi kia...

Phát nắn lại hai tấm thép mỏng ép trước ngực và sau lưng, giọng Phát hơi lo :

— Mày tính sao ? Xong bữa vào chứ?

Khanh giữ tay Phát lại :

— Khoan đã...

Chàng kéo bạn lùi vào bóng tối để phòng khỏi bị đánh lén rồi thì thầm.

— Mày gọi thằng chủ sông Tư Định ra đây.

Phát ngạc nhiên :

— Làm gì ?

— Mày cứ gọi nó ra.

Phát rời khoảng tối, ra đứng trước cửa sông Tư Định, gã gọi lớn đầy hách dịch :

— Tư Định đâu ? ra biểu coi !

Phát gọi lớn ba lần trong nhà mới có tiếng trả lời :

— Tôi đây cậu... Tư Định đây. Bỏ nhà cả mà.

— Bỏ nhà .. Hừ. Đ. m. Tính gạt tụi này hả ? Ra biểu ?

Im lặng một lát khá lâu rồi cánh cửa đột ngột mở tung ra, Tư Định bị một bọn người phía trong đẩy ngã nhào ra sân, cửa đóng lại.

Tư Định lồm cồm bò dậy, run rẩy đứng lại trong khoảng sân khá rộng, Phát đứng ngoài rào hỏi vào :

— Sao đây cha nội ? Cha nội công rắn về căn gà nhà phải không ?

Tư Định năn nỉ :

— Đâu có cậu... Cậu nói vậy tội nghiệp tôi mà cậu..
Các anh em đó vô đánh sóc đĩa rồi bắt ngờ kiếm chuyện...

— Tại sao không báo cho tui này biết ngay ?

— Cậu coi... Họ giữ tui ở lý trong nhà mà...

Phát hừ một tiếng, chửi thề thật lớn cho bọn trong
nhà nghe tiếng :

— Đ. m. bọn oắt con và thằng Sáu Poa Nha
phải không ?

Tư Định run hơn :

— D... dạ...

Phát đồng dặc :

— Vô biểu chúng nó ra đây... Muốn anh hùng thì ra
mặt đi. Núp lén tính căn trộm như chó hay sao ?

Sau câu Phát nói, cửa nhà Tư Định mở toang, ánh
đèn hắt ra ngoài sáng loáng. Một giọng nói khàn, nhừa
nhựa vang ra :

— Hai bạn vào chơi.

Ngay sau đó một thân hình lực lưỡng đứng chắn
ngang khung cửa, hai tay gã chống nạnh, nhìn ra
ngoài nói :

— Phải thằng Phát đó không ?

Phát tím mặt vì bị gọi bằng thằng gã hăn học
trả lời :

— Bớ mầy đây Sáu Poa Nha ạ !

Sáu Poa Nha, gã đứng chắn ngang khung cửa cười học lên; giọng gã đầy khiêu khích :

— Phát ! Mày dám vô trong này nói chuyện với các bố mày không ?

Phát ngần ngừ, Khanh tiến gần bạn nói thầm :

— Vào đi. Đi cách nhau năm thước. Nếu phải đánh ngay nhớ đầu lưng lại với nhau.

Phát bước vào sân, Khanh theo sau. Tư Định giữ cửa cho hai người rồi khép lại. Gã đứng ngoài sân không dám theo Khanh.

Sáu Poa Nha, nhếch miệng cười, gã lùi lại, lọt hẳn vào căn phòng rộng, mọi khi vẫn dùng để chứa sòng.

Gã đứng chung với một bọn bảy tên, gã nào cũng to lớn, kệch cỡm như những con gấu ngựa.

Bọn chúng dồn khách đánh bạc vào một góc phòng, cuộn tròn chiếu bạc ném ra phòng sau khiến căn phòng trống được một khoảng rộng.

Phát vào trước, Khanh ngừng lại giữa khung cửa, chàng liếc mắt quan sát căn không dồn cục toàn hơi người và khói thuốc.

Bọn Sáu Poa-Nha đã chọn lựa, sửa soạn, chia chác nhau từng chỗ đứng trong phòng, bọn chúng chỉ cần tiến tới là đủ quay tròn Phát với Khanh vào giữa.

Sáu Poa-Nha đứng khoanh tay, khinh khinh nhìn Phát rồi đưa mắt nhìn bọn con bạc đang ngây mặt, hồi hộp theo dõi cử động của từng tên du đãng.

Gã nói :

— Chào các bạn...

Gã chờ cho tiếng nói tan loãng hẳn vào sự yên tĩnh của căn phòng rộng rồi mới tiếp :

— Tụi tui bữa nay sang đất này chơi có phiền hai bạn xếp sòng ở đất này không nhỉ ? Hi hi... Hai nữa là tôi muốn báo cho hai bạn biết, kể từ đêm nay, khu này sẽ có chúng tôi xuất hiện thường xuyên, đũa nào lạng quạng sẽ bị vạng cho đốn lăm. .

Phát gần từng tiếng :

— Sáu ! Mày tính gây chuyện với tao phải không ?

Sáu cười nhạt :

— Bây giờ bạn mới biết thế à ?

Phát nổi sùng :

— Rồi sao ? Đ. m. muốn gì thử làm coi !

Khanh ra hiệu cho Phát lùi ra đứng thế chỗ của chàng.

— Sáu Poa-Nha nhìn Khanh từ đầu tới chân khinh khinh nói :

— À ông bạn này đây... Nghe dân chúng đồn ông bạn theo phò thẳng Phát đắc lực lắm mà... Hi hi...

Khanh nghiêm giọng nói :

— Sáu ! Phải anh cố tình tới đây gây chuyện với bạn chúng tôi không ?

Câu hỏi gây cấn của Khanh làm Sáu Poa-Nha hơi lùi lại, gãi thủ thễ nhưng Khanh bình thản nói tiếp :

— Mỗi người đã có một giang sơn. Anh không thích đối xử với nhau tử tế thì chúng tôi bắt buộc phải chứng tỏ cho các anh thấy rằng chúng tôi không ngán các anh.

Sáu Poa-Nha cười rộ lên :

— Tụi tao không thích nói chuyện nhân nghĩa hão !

— Các anh muốn gì ? Nói ra đi ! Tụi tôi sẽ trả lời cho các anh ngay...

Sáu Poa-Nha liếc mắt ra hiệu cho anh em sửa soạn tấn công, gãi cao giọng nói :

— Tốt hơn hết bọn mày bỏ xóm này đi xóm khác. Tất cả sông bãi, ổ điểm ở khu này sẽ do bọn chúng tao trông nom thu thuế.

Phát hứ một tiếng. Khanh ra hiệu cho Phát dừng vội gây hấn' chàng cố ý kéo dài cuộc nói chuyện đề chờ Tư Ba Đào đem thêm anh' em tới.

Nhưng Sáu Poa-Nha lừng lững tiến tới gần Khanh, bọn đàn em theo sát lưng gãi.

Đám đông bị giữ trong sông bạc bắt đầu lao xao lo ngại. Hằng chục cặp mắt theo dõi từng cử chỉ của bọn anh chị do Sáu Poa-Nha cầm đầu đang bao vây Khanh vào giữa.

Phát đứng trong khung cửa lên tiếng :

— Bọn hèn... Chúng mày định chơi đòn hội đồng phải không ?

Khanh cười lớn, chàng nhìn thẳng vào mặt Sáu Poa-Nha :

— Anh hùng quá nhỉ ?

Sáu Poa-Nha đứng lại, gãi ngấn ngực nhìn Khanh, nhìn đồng bọn rồi nhìn đám đông.

Khanh nói tiếp :

— Thế nào ? Muốn chơi đòn hội động hay đấu theo lối anh hùng từng người một ?

Sáu Poa-Nha quay mặt lại đưa mắt dò ý bọn đàn em. Một gã thanh niên to lớn nhứt trong bọn, kèn càng tiến ra :

— Anh Sáu đề nó cho tôi.

Gã đứng trước mặt Khanh, cúi xuống nhình chàng. Giọng khề khà nồng hơi rượu đế :

— Nghe nói mày giỏi võ lắm phải không ? Có ngón võ gì hay thử giở ra coi. Bỏ mày vịn cò mày như cò gà bảy giờ...

Khanh nói :

— Bạn đại diện cho bọn Sáu Poa-Nha phải không ?

Gã thanh niên to lớn như một con gấu ngựa gật gù :

— Đúng... Một mình tao đủ bẻ gãy cò mày rồi.

Khanh lùi lại, chàng hất đầu :

— Thử coi !

Gã thanh niên lao vọt tới sát người Khanh, thân thể to lớn của gã vọt trở nên nhanh nhẹn không ngờ. Cú đâm tay mặt bay vào mặt Khanh nhanh như gió, chàng giơ vôi cánh tay lên đỡ, nhưng sức mạnh của đâm cú cũng khiến chàng lạng sang một bên.

Gã thanh niên lại chồm tới, lần này gã cong hai tay, chộp lấy cổ Khanh như muốn vặn ngược ra sau.

Khanh lợi dụng thế thấp hơn của chàng so với địch thủ, chàng hơi thụp xuống, chờ cho hai bàn tay hộ pháp của gã thanh niên chụp vào không khí mới đánh một cú cùi chỏ mạnh bằng tất cả sức lực vào bụng dưới kẻ thù.

Gã thanh niên hự lên một tiếng, nửa người gã cúi gập xuống vì đau. Hai tay hạ xuống ôm lấy bụng, lão đảo. Khanh không bỏ lỡ dịp may, chàng bước tới hai bước, đánh phạt ngang khoảng xương ống tay có bọc khúc thép mỏng vào cổ tay gã thanh niên.

Ngọn đòn độc không ra trúng đích làm gã thanh niên như nghệt thở gã phun phì phì trong cổ họng, lão đảo lùi lại, mặt ngơ ngác như gã mất hồn.

Khanh lao tới nhanh như cắt, chàng thăm ngán đối thủ giỏi chịu đòn nhưng không thể buông tha gã được. Muốn thắng bọn Sáu Poa-Nha, bắt buộc phải hạ gục vài tên cao lớn nhất để cướp trọn tinh thần chiến đấu của những tên còn lại.

Tần này, Khanh chập hai khúc thép bọc hai khoảng xương ống tay, đạp chân nhảy vọt lên cao, giáng thật mạnh xuống giữa mặt gã thanh niên to lớn.

Cú đánh « chẻ cùi » này khiến gã thanh niên bật ngửa ra sau, gã rên hộc lên của một con vật bị cắt tiết, máu từ trên trán, trong mũi gã chảy ra ròng ròng, rơi trên áo sơ mi thành những vệt dài loang lổ.

Khanh đứng lại, chàng nhìn thân xác địch thủ lăn lộn trên nền nhà, hơi hồi hận vì cú đánh tàn nhẫn của mình.

Nhưng ngay lúc đó Sáu Poa Nha rút lên đây cầm thù :

— Chém bỏ mẹ hai thằng này đi, tụi bây !

Khanh nhảy lùi về phía cửa. Phát rướn tới, tay mặt gã rút phăng con dao trong chiếc túi vải dùng đồ dao địch thủ giọng Phát rút lên :

— Nhào vô !

Bọn Sáu Poa Nha vây tròn lấy hai người, trong tay gã nào cũng lăm lăm một con dao sắc.

Khanh rợn người, nhưng cố gạt bỏ cảm giác hồi hộp, lo âu. Chàng nhìn ba tên đang lăm lăm rình dịp lặn xả vào chém nát người chàng.

Trong ba gã có một tên mặt méo mó vì nhiều vết sẹo, cử chỉ của gã chậm chạp nhưng chắc chắn, chứng tỏ gã đã từng quen với việc chém người.

Tên đó đứng án ngữ trước mặt Khanh, cặp mắt gã quắc lên, lóe sáng những tia căm thù, tàn ác. Hai gã hai bên có vẻ lúng túng, cuống cuồng của những tay du đãng mới vô nghề, chỉ khao khát chờ địch thủ không đề phòng là hạ một dao chí tử.

Khanh từ từ xoay nghiêng, chàng làm như đang tập trung tất cả tinh thần để đánh ngã tên đứng bên trái tên mặt sẹo, hầu cướp lấy lối thoát ra ngoài.

Quả nhiên gã thanh niên phía trái đảo khuôn mặt tái mét nhìn đăm đăm rình rập Khanh, nhưng giữa lúc đột ngột nhứt, Khanh phóng vút về phía tên mặt sẹo. Diễn biến bất ngờ khiến gã thanh niên phía trái tên mặt sẹo vung dao chém phạt ngang một phát vào không khí, trong khi tên mặt sẹo ngẩn người ngạc nhiên, yên chí rằng Khanh sẽ lao tới gã đứng bên trái hẳn.

Khanh không chờ cho gã ý thức được hành động của mình, chàng dùng khúc thép bọc khoảng xương ống tay, nện một phát thật mạnh vào giữa cổ tên mặt thép, gã không kêu được một tiếng, hai chân mềm, gục ngay xuống, con dao rơi xuống nền nhà « keng » một tiếng.

Phía sau lưng Khanh, Phát cầm lăm lăm cán dao trong tay ngực chàng ưỡn ra như thách thức những mũi dao bọn Sáu Poa Nha, về hiện ngang, anh chị, nhất là bình tĩnh của Phát khiến ba tên em út và Sáu Poa Nha càng gờm. Không tên nào dám liều lĩnh xông vào trước, gã nào cũng dư dừ lưỡi dao nhọn hoắt trong tay, hy vọng hành động dọa nạt đó áp đảo được địch thủ phải bỏ chạy.

Trong khi đó, Khanh nhảy lùi về chỗ cũ. Phát hỏi nhanh :

— Có sao không ?

— Không.

Trước mặt Khanh, hai gã du đãng còn sót lại đang lùi dần ra cửa, cả hai hoàn toàn mất tinh thần vì cú đánh của Khanh, có lẽ từ khi bắt đầu biết đâm đá, đâm chém người khác, chúng chưa hề thấy ai đánh nhanh, mạnh và chính xác đến như Khanh.

Khanh nói nhỏ với Phát :

— Biến ra ngoài sân rộng tốt hơn.

Phát ừ hử, Khanh hét lên một tiếng thật lớn, chàng nhảy vọt về phía trước, hai tay xòe ra như sắp móc mắt địch thủ, nhưng chàng chỉ nhay một khoảng ngắn, đủ cho hai gã du đãng hoảng hốt, mất hết tự chủ phóng vọt ra ngõ hẻm.

Khanh nhảy vọt ra sân, chàng nép ngay vào bên cửa ra vào. Phát cũng lùi dần.

Bọn Sáu Poa-Nha từ từ theo Phát sát từng bước một. Tới cửa hai tên bắt buộc phải lùi lại để nhường hai gã lọt qua khung cửa.

Sáu Poa-Nha cùng với tên đàn em ra sau, trong khi ấy Phát vẫn cầm ngang con dao, lùi thật chậm ra giữa sân, mặt hất lên đầy khiêu khít.

Hai gã du đãng đi đầu bước hẳn ra sân, tới lượt Sáu Poa-Nha cùng gã đàn em ra ngoài. Nhưng ngay khi lưng hai gã vừa rời khỏi ngưỡng cửa chừng một gang tay thì từ bên hông một người rướn tới, khoảng cách quá gần, quá bất ngờ khiến Sáu Poa-Nha và gã đàn em cùng lúng túng.

Khanh không bỏ lỡ một giây nào, chàng dùng tất cả sức mạnh và sự nhanh nhẹn đề dang hai tay, đập hai cạnh bàn tay vào thái dương Sáu Poa-Nha và gã đàn em.

Cú đánh của Khanh khiến đầu Sáu Poa-Nha đập vào đầu gã du đãng đàn em một phát đích đáng ! Cả hai còn đang lơ đãng thì Khanh đã cong người xuống, khuynh hai tay, nện một lực hai cùi chỏ vào bụng dưới hai tên bị thiệt.

Lần này cả hai gã cùng bật ngửa ra sau, đầu Sáu Poa-Nha nện vào ngưỡng cửa, đầu gã đàn em thì đập vô tường.

Khanh thở ra một hơi dài, chàng vừa đứng thẳng

người bỗng chợt sự nguy hiểm vụt lướt tới từ sau lưng. Cùng lúc đó tiếng Phát la lớn kinh hoàng :

— Coi chừng Khanh !

Khanh không kịp suy nghĩ, lựa chọn bất cứ hành động nào hơn là cố ngoảnh mặt lại nhìn ra phía sau, chàng thoáng thấy một bóng người nhảy xổ tới sau lưng mình, một lưỡi dao từ trên cao bổ xuống.

Khanh ngã sấp xuống mặt đất để tránh nhát chém bừa đôi đỉnh đầu chàng, nhưng đà rơi của thân hình Khanh vẫn chậm hơn tốc độ nhát dao xả xuống.

Khanh cảm thấy đau buốt một khoảng trên lưng chàng cảm thấy rõ ràng lưỡi dao « pháp » mạnh và ngọt vào thớ thịt mình.

Trong khoảng khắc cả cơ thể Khanh phùng lên một sức nóng dữ dội rồi một hơi lạnh như băng, óc chàng hoa lên vì cơn đau, chân chàng nhũn xuống...

Nhưng Khanh cố gắng chống hai tay cho mặt chàng khỏi đập mạnh xuống nền xi măng, chàng nghiêng rặng lặn một vòng, vừa tránh được nhát chém thứ hai nện xuống nền xi măng tóe lửa.

Ngay lúc đó Phát hét lên một tiếng, lưỡi dao trong tay gã bay vút trong không khí, lộn một vòng, sống dao đập vào sau gáy gã du đãng vừa đứng dậy, sửa soạn chém Khanh nhát thứ ba.

Gã lắc đầu, quay lại nhìn con dao Phát ném đã rơi xuống đất, một tay gã xoa lên sau gáy, một tay gã vẫn cầm chắc con dao nhìn Khanh gườm gườm !

Khanh lạng người, chàng biết chắc rằng không còn

đủ sức để tránh thêm bất cứ lưỡi dao nào của gã du đãng đang say máu, trong phút giây sau cùng đó, Khanh mờ mắt trùng trùng nhìn vào mặt địch thủ, hình ảnh gã mờ dần, thay vào đó một khuôn mặt bụ bẫm của trẻ thơ.

Khanh gọi nhỏ trong cơn mê hoảng :

— Con ơi...

Chàng chợt thấy hình bóng mờ mờ trước mặt mình cử động, rồi bỗng dừng hình bóng đó ngã xuống cùng với tiếng hét từ phía hàng rào :

— Chết này !

Trước khi ngất lịm đi, Khanh mơ màng nghe tiếng chân chạy rầm rập cùng nhiều tiếng súng nổ ròn tan...

Khanh tỉnh dậy trong tiếng máy lạnh chạy rì rì, chàng ngửi được mùi ê-te xông lên nồng nặc, rồi giữa thứ mùi thơm ngậy ngất đó, chàng thoảng ngửi được từ mặt gối, drap giường thứ nước hoa quen quen, thứ nước hoa gọi lên trong lòng Khanh hình ảnh một người đàn bà nào đó mà chàng không thể nhớ ra ngay ..

Khanh vội vàng nhòe dậy, nhưng chàng cảm thấy sau lưng nhói lên cơn đau như gãy một khúc xương.

Chàng Kinh hoàng nằm xuống, cơn đau lại dấy lên buốt ọc, nhưng vài phút sau cơn đau dịu dần, thay vào đó cảm giác khó chịu của một vật dài và cộm mà Khanh đang nằm đè lên trên.

Ngay lúc đó một tiếng kêu kinh hoàng la lên :

— Ơ... Ông này... Trời đất... Sao ông không chịu nằm yên.

Khanh ngơ ngác nhìn ra phía có tiếng người.

Chàng nhìn thấy một người đang vội vàng đi tới cạnh mình, bộ quần áo y tá trắng toát của nàng soàn soạt lớp hồ.

Nàng tới cạnh Khanh, đặt tay lên vai chàng :

— Ông chịu khó nằm xấp mới được... Sao từ nãy giờ ông trở mình nằm ngửa mấy lần rồi...

Khanh ngạc nhiên tự hỏi tại sao chàng lại phải nằm xấp, tại sao đã mấy lần chàng trở mình nằm ngửa mà không biết gì ?

Nhưng Khanh vụt nhớ ngay được vết đau sau lưng, chàng tự hỏi phải chăng mình đang nằm trong bệnh viện ?

Cô y tá nắm một vai Khanh, ý ạch kéo chàng nằm xấp, nàng kéo sợi giây nịch, cột ngang giường cho sát với lưng Khanh rồi nói :

— Cột giây ngang lưng ông thế này để lúc mê sáng ông khỏi xoay người nằm ngửa !

Khanh lo lắng :

— Tôi mê sáng lâu không cô ?

— Chắc .. lâu rồi...

Khanh vụt thấy một cuốn sách nằm chơ vơ trên sàn đá hoa sạch bóng cạnh chiếc ghế đầu⁷⁷ đặt gần cửa sổ, chàng hiểu cô y tá mãi mê cắm đầu vào trang sách thay vì phải ngó chừng chàng, bởi thế từ khi

Khanh mê sảng lật mình nằm ngửa cho tới lúc chàng tỉnh dậy, gượng ngồi lên nạng mới hay.

Cô y tá vỗ nhẹ lên vai Khanh, dặn dò bằng giọng khó cỡ ju :

— Ông ráng nằm yên nghe không ? Nhớ đừng có nằm ngửa, vết thương còn đang rỉ máu đây này...

Khanh gục gặc đầu, chàng cảm thấy khát khô cổ họng nhưng cố không đòi nước.

Sự cố gắng nằm im làm cơn đau bứt hánh hạ thê xác Khanh, nhưng nỗi lo lắng, phiền muộn ăm ập dồn xuống hồn chàng.

Khanh tự hỏi chàng bị thương ra sao ? Vết chém có nặng không ? Liệu khi lành cánh tay chàng còn cử động được hay liệt hẳn ?

Khanh rùng mình vì viễn ảnh một cánh tay chàng teo lại, héo úa rồi vô dụng !

Ý nghĩ bi đát đó khiến Khanh không tài nào im lặng nổi, chàng gọi cô y tá, cảm thấy môi mình khô, lưỡi cứng, giọng nói trở nên khó nghe.

Cô y tá đến gần, cố gắng không cau mặt nhưng tiếng nói lộ rõ vẻ hằn học vì bị làm phiền lúc đang đọc sách.

— Gì nữa đây ông ?

— Vết thương của tôi thế nào cô ?

— Nhẹ mà !

Khanh không sao hài lòng nổi với câu trả lời cho xong của cô y tá. Chàng hỏi :

— Bác sĩ có nói gì với cô không ?

— Không. Ông nhớ đừng trở mình dậy.

— Liệu cánh tay tôi có sao không cô ? Tôi sợ nhất chém làm gãy xương vai, đứt gân...

Cô y tá ngắt lời Khanh :

— Không sao đâu mà.

Khanh thở dài. Chàng biết rằng có hỏi thêm cô y tá này cũng vô ích. Chàng đành nằm im. Trí óc cố gắng hồi tưởng từng chi tiết cuộc xung đột với bọn Sáu Poa Nha ở sông bạc Tư Định.

Chàng nhớ rằng phút chót, trước khi ngắt đi chàng nghe nhiều tiếng súng nổ, tiếng tu huýt và tiếng chân người rầm rập đổ xô tới .. Như thế phải chăng đây là nhà thương dành cho những tội nhân, các anh em khác cũng đã bị bắt cả rồi ?

Khanh mím môi lại. Chàng bực tức dữ dội vì ý nghĩ nếu thế thì chàng, Phát và anh em đều mắc mưu thằng Sáu Poa Nha để bị lực lượng an ninh vây bắt, không lọt một móng nào !

Chàng cúi kinh cựa quậy, vụt nảy ra ý định nằm được cô ả y tá, dọa cho cô ta khiếp đi để nói tất cả sự thực với chàng, để tiết lộ cả về sự an nguy của bạn bè, anh em.

Tiếng động làm cô Y tá cất tiếng cầu nhàu.

— Ông nằm im chút đi. Cử động hoài chán quá !

Khanh rên rỉ :

— Cô tới đây cô...

Cô y tá tới gần chàng. Khanh năn nỉ :

— Cô làm ơn cho tôi biết ai đưa tôi vào đây hả cô ?

Người bạn ông đưa vào thì phải...

— Bạn tôi ?

— Tôi nghe nói vậy.

Khanh định hỏi thêm thì chàng nghe tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa phòng.

Cô y tá vội vàng mở cửa. Khanh không thể quay đầu lại để nhìn xem ai vào, chàng nghe tiếng dép bước trên mặt đá hoa nhẹ nhàng, yếu điệu.

Một người tới cạnh Khanh, bàn tay mềm mại, nhỏ nhắn, mát rượi sờ lên trán chàng, rồi giọng nói quen thuộc vang lên :

— Anh tỉnh chưa ?

Khanh bàng hoàng nhận ra người tới cạnh chàng là nữ Bác sĩ Tuyết Nga, người mà chàng đã gặp trong đêm Phát đánh nhau với gã tài xế taxi, người mà chàng đã ngăn cản kịp Phát không chém nàng đề rồi Phát phải trả lại năm chục ngàn đồng người ta thuê hẳn....

Khanh cố xoay nghiêng đầu, chàng nhìn thấy Tuyết Nga mỉm cười với mình, khuôn mặt nàng đẹp rực rỡ dưới ánh đèn, nổi bật đôi môi hồng và cặp mắt đen trong bộ áo quần bác sĩ trắng phau phau :

— Anh tỉnh hẳn chưa ?

Khanh lấp bắp

— Nga... Tuyết Nga... À... Bác Sĩ... Tôi tỉnh...

Nga kéo ghế ngồi xuống cạnh Khanh. Cô y tá đã ý tứ ra đứng bên cửa sổ đọc sách, bỏ mặc hai người.

Khanh dần dần bớt hoảng hốt, nhưng chàng thêm ngạc nhiên vì sự xuất hiện của người đàn bà này.

Nga nói ngay :

— Đây là bệnh viện của một người bạn tôi ..

Nàng ngừng lại, suy nghĩ một lát rồi tiếp :

— Đề tôi kể anh nghe cho đỡ sốt ruột nhé. Đêm hôm qua tôi đang ngủ thì bị đánh thức dậy, một người đàn ông tới gọi tôi đi chữa cấp cứu cho một người, hắn nói là người đó rất quen với tôi, quen thân lắm mà vì trường hợp đặc biệt nên không thể đem vào bệnh viện công lập được. . Tôi tò mò xách dụng cụ y khoa theo hắn và gặp anh trong một căn nhà nông toàn khói thuốc phiện ở một ngõ hẻm đường N. T. Anh bị chém một nhát thật sâu ở phía sau lưng bên phải, máu ra rất nhiều làm anh ngất lịm đi và nóng mê man. Xung quanh anh lúc đó là một người mặt mũi cô hồn ghê lắm. Có một gã trông quen quen làm xếp tụi kia, hắn bảo rằng anh vào xóm tìm một người bà con rồi nôi máu nghĩa hiệp, xông vào cứu một người đàn bà bị tụi du đảng dí dao ăn cướp, tụi du đảng đó đã bao vây, chém anh một nhát. Gã khăn khoản yêu cầu tôi chữa cho anh và đừng khai báo gì hết. Tôi hỏi tại sao thì hắn ta bảo rằng anh...

Nàng hạ giọng cho câu nói nhỏ hơn nữa :

— Vì rằng anh đang bị cảnh sát truy tầm vì hoạt động chính trị gì đó nhưng không phải là Cộng Sản. Tôi cấp tốc chữa tạm cho anh rồi bảo bọn cô hồn đó đem anh tới đây. Anh mê man suốt đêm và ngày hôm qua, bây giờ mới tỉnh.

Khanh thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Lời kể của Nga đã giúp chàng xếp đặt được một câu chuyện một cách rõ ràng.

Chàng bị thương, anh em đã đem chàng về được tới nhà, Phát sai Tư Ba Đào cấp tốc đi đón Nga về băng bó chàng rồi theo lời Nga hấn chỗ chàng vào đây điều trị...

... Hấn sợ Nga khinh chàng và đồng bọn nên bịa ra chuyện chàng vào xóm thăm người quen, nghĩa hiệp cứu người đàn bà bị ăn cướp đến nỗi bị bọn cướp phát cho một nhát dao, Phát còn phịa thêm rằng chàng hoạt động chánh trị. Kề ra Phát khá lanh trí và thông minh, nhưng như vậy là hấn đã gài Khanh vào cái thế phải nói dối, phải đóng kịch với Nga và với chính cả chàng..

Nga theo dõi những nét suy nghĩ trên mặt Khanh nàng tò mò hỏi :

— Có thật câu chuyện như thế không anh ? tôi cảm thấy nghi nghi như thế nào ấy.

— Nếu nghi ngờ sao Nga cứu chữa cho tôi và giới thiệu tôi nằm tại bệnh viện tư này ?

Nga lúng túng một lát nhưng nàng bình tĩnh ngay được, nàng nhìn xuống mũi dép, trả lời Khanh :

— Tôi là bác sĩ. Và lại tôi đã chịu ơn anh một lần.

— Nga không sợ liên lụy vì tôi đang bị truy tầm sao ?

Đôi má người đàn bà đỏ bừng lên, giọng nàng hơi bối rối :

— Tôi là lương y tôi làm hết bổn phận của tôi đối với đồng loại đã. Sau đó, những gì lỗi thôi xin nhường cho pháp luật tính toán với anh.

Khanh đau nhói trong ngực vì câu nói đó, nhưng chàng vụt hiểu rằng có cách đó Tuyết Nga mới trả lời hợp lý câu hỏi của chàng.

Cũng từ câu nói ấy, Khanh bỗng dưng buồn khi nghĩ tới thân phận của mình Thân phận một con người sống ngoài vòng pháp luật, luôn luôn chịu đựng từng ngày căng thẳng với cuộc mưu sinh gay go, tàn bạo để kiếm miếng ăn và tránh tội tù...

Nga theo dõi từng nét băn khoăn, buồn bã trên mặt gã đàn ông đã gieo vào lòng nàng thứ tình cảm lạ lùng nửa kinh sợ, nửa mến thương, nàng hỏi :

Anh hình như đang lo về chuyện bị truy tầm ?

Khanh cười gượng :

Tôi sống trốn tránh quen rồi ..

Nga mím môi lại suy nghĩ rồi quả quyết hỏi :

— Sao anh không kết thúc chuyện lôi thôi đó đi ?

-- Bằng cách nào ?

— Anh thuê Luật sư rồi ra trình diện với pháp luật. Cho dù anh có giết người chẳng nữa thì cũng có nhiều hy vọng trắng án. .

Khanh cắt ngang lời Nga, chàng cảm thấy không nên dấu diếm người đàn bà này. Chàng nói :

— Tội của tôi thực ra không đáng gì Nga ạ. Chỉ

cần có được một người quen thân với ông trưởng phòng Tổng Nha là xong hết...

— Thật thế sao anh ?

Khanh gật đầu. Chàng chậm rãi kể cho Nga nghe chuyện rất rối rắm đi chung với Phát, cảnh chàng bắt sống gã trưởng toán, dẫn đi rồi thả về, vụ giải vây cho Phát ở rạp cải lương và vụ sau cùng trong đêm chống chọi lại cuộc thanh toán của phe Sáu Poa-Nha...

Kể xong, Khanh nói :

— Tất cả sự thực là như vậy. Bạn bè tôi họ sợ Nga khinh tôi, họ đặt ra câu chuyện khác để cắt nghĩa vụ rui ro này.

Nga im lặng ngồi thừ người trên ghế.

Từ hôm gặp gỡ đầu tiên, nàng đã có những thắc mắc, nghi ngờ về gã đàn ông lạ lùng này... Nhưng Nga chắc lười bỏ qua, coi đó như một trong trăm ngàn lần gặp gỡ ngẫu nhiên giữa giòng đời trôi nổi...

Nhưng rồi thêm lần gặp gỡ thứ hai, rồi lần gặp gỡ thứ ba... Quanh gã đàn ông kỳ lạ này càng dày thêm ưu tư và thắc mắc khiến Nga tò mò tìm hiểu nhưng không biết rõ mình làm thế để làm gì...

Bây giờ, sau câu chuyện do chính Khanh kể lại Nga bàng hoàng rơi vào thứ tình cảm lạ lùng. Nàng cảm thấy nửa thương hại nửa ghê tởm con người sống bằng máu kẻ khác mưu sinh bằng bạo lực và tranh đua nhiều lúc phải giết người !

Lòng Nga bỗng nhiên nguội lạnh thứ cảm tình vốn đã vương vấn ít lâu nay dành cho Khanh, nàng ý thức được rõ ràng và buồn bã rằng nàng không thể nào tiếp

tục kết thân với gã, nàng phải dứt khoát càng sớm càng hay sự quen biết bất lợi cho danh dự và uy tín của nàng.

Nga đứng lên. Khanh tê tái tám hồn giọng chàng run lên khi nhìn thấy rõ vẻ lạnh lùng, cự tuyệt trên mặt người đàn bà đã gieo vào lòng Khanh niềm xúc động vô biên mỗi khi nghĩ ngợi tới nàng :

— Cám ơn Nga đã cứu chữa cho tôi... Từ nay tôi không dám phiền Nga nữa...

Nga cúi mặt nhìn gã đàn ông nằm xấp trên giường, nàng cảm thấy vết máu thấm đỏ trên lớp băng trắng nuốt như to mãi lên, biến thành một vũng máu đỏ ngòm cuốn nàng rơi vào đó...

Nga vội vã lắc đầu. Nàng ghen ở cổ, hơi nóng từ đó tỏa ra khiến nàng tức ngực.

Giọng nói của Khanh trầm buồn, run rẩy hơn :

— Thôi Nga về đi... Đêm hình như đã khuya rồi.

Nga cười, nụ cười không kéo nổi môi nàng nở thành một hình cong đều đặn. Giọng nàng lạc hẳn đi :

— Vâng. Anh ráng tỉnh dưỡng. Ngày mai thế nào bạn bè anh cũng vào thăm... Giờ này cũng là cuối phiên làm việc của tôi rồi...

Nàng thở dài thật nhẹ, nhưng trong sự yên tĩnh của bệnh viện, trong đêm khuya Kh... nghe được âm thanh đó.

Chàng nhắm mắt lại, nghĩ đến đứa con, nghĩ tới tiếng song biên Nha-Trang i âm vào bờ đề khỏi để ý tới tiếng dép của người đàn bà xa dần xa mãi...

10

PHÁT VÀ TƯ BA ĐÀO VUI VỀ
nhìn Khanh giờ được hai cánh tay lên cao
thẳng băng, cuồn cuộn bắp thịt. Phát reo lên sung sướng!

— Chu rồi. Thế là yên trí không sợ mẽ kèo thương
nào nhé! Tội tao lo dùm mày kỹ quá... Chỉ sợ một bên
tay mày hỏng thì thực là ân hận suốt đời.

Khanh cười gượng, chàng thở hồng hộc sau cố gắng
kinh khủng theo lời yêu cầu của Phát.

Tư Ba Đào vòng tay qua gáy Khanh dục đã :

— Anh nằm xuống đi anh Nghỉ ngơi cho khỏe đã. .

Khanh nằm xấp trên giường. Mặt chiếu cần dưới
bụng và ngực nheo nhép mồ hôi Khanh nghĩ tới mặt
nệm êm ái trong bệnh viện, hình ảnh đẹp thanh thoát,
tươi mát hiền hậu của Nga lại hiện ra trong bộ quần
áo bác sĩ trắng phau phau.

Khanh nhắm mắt lại, cố xua đuổi hình bóng
người đàn bà in đậm nét trong trí nhớ của chàng
từng giây từng phút.

Giọng nói của Phát vang lên :

— Thế là đỡ khô rồi... Kề ra đem mảy về đây mà lại tiện. Nằm ở nhà thương không yên trí chút nào.

Phát chấp hai tay đi đi, lại lại trong nhà nói tiếp :

— Mấy cứ yên tâm mà tĩnh dưỡng, đầu và cuối ngõ lúc nào cũng có năm sáu thằng quái ghêch bảo vệ mảy. Tư Ba Đào thì dĩ nhiên là thường trực bên giường bệnh, còn tao bắt buộc phải xúc tiến gấp vụ xoay tiền của hai nhà chính trị gia đang ứng cử để bù đắp vào số nợ đã vay để chi cho bệnh viện...

Tư Ba Đào nói góp :

— Bây giờ em mới đỡ cay cú,.. May mà nhát dao chí tử của thằng hủi đó không chặt đứt sợi gân, quý báu trong người đại ca Khanh. Hi hi... Dù sao thì thằng khốn ấy cũng trả nợ sông phẳng quá rồi.

Khanh hỏi :

— Vụ đêm đó thế nào ? Sao tới bây giờ các ông vẫn cứ giấu tôi ?

Phát hất đầu ra lệnh cho Tư Ba Đào :

— Bây giờ thì kể được rồi. Tư kể cho Khanh nghe đi.

Tư Ba Đào khoa chân múa tay kể với tất cả vui thích trong lòng :

— Vâng... Thế này anh Khanh... Lúc anh bị thằng hủi chặt một dao, anh ngã xấp xuống sân, thằng nhóc định bồi thêm một nhát thì em với anh em tới kịp, em phóng luôn cho nó một nhát dao trúng ngay

vào mông đít. Nó ngã lăn ra kêu trời kêu đất, bọn đàn em thằng Sáu Poa Nha cùng lúc đó từ phía cuối ngõ đồ xô lên. Đi cùng với chúng nó có gần hai chục thằng vừa còm cọc, vừa còm thọt vẩy chặt tụi em.

Khánh hồi hộp :

— Tôi nghe tiếng súng nữa cơ mà.

— Vâng, chúng nó bắn chỉ thiên bắt tụi em hạ khí giới đầu hàng. Nhưng anh Phát cương quyết ra lệnh đánh mở đường máu. Tụi em lăn xả ngay vào chúng nó quật nhau một trận tung bừng nhất lịch sử du côn ..

... Riêng thằng Sáu Poa Nha thì bị anh Phát lượm cho một nhát dao thấu phổi, thằng trưởng toán còm cọc còm thọt cũng bị em phóng cho một dao vào bắp đùi. Thế là tụi em thừa thắng đánh phura ra rồi mạnh ai nấy chạy.

— Thoát hết không ?

— Thoát... Nhưng có ba móng bị thương, bị nhẹ thôi anh ạ. Nghĩa là bên mình đại thắng lấy lòng khắp nước, báo chí đăng bài tường thuật cứ y như xi-nê-ma.

Tư Ba Đào khoái trá đứng hẳn lên :

— Nhờ anh mà sau vụ kìn nhau này danh vọng băng mình nổi sáng quá ! Anh tính coi, từ trước tới nay, chưa có băng nào dám « kìn » nhau với Còm cơ mà...

— Thế sao bây giờ chú mới chịu kể tôi nghe ?

— Dạ vì... vì anh Phát...

Phát xen vào nói :

— Đúng. Tao muốn nhờ sạch bọn Sáu Poa-Nha rồi mới kể với mày. Nói ra sớm sợ mày ngăn cản tụi tao không cho làm.

Khanh lo lắng :

— Vụ đó ra sao ?

— Xong hoàn toàn. Băng thẳng hủi ấy tan thành nước rồi ! Băng mình cai quản, thu thuế luôn một phần đất bên thương cảng.

Khanh nhủu mày suy nghĩ. Phát nói ngay :

Tao biết mày không bằng lòng vì làm như thế là chộc quẻ tụi nó. Nhưng đã đến cái thế mình không làm được. Dĩ nhiên là bọn Còm chúng nó cay cú lắm, chúng nó đang dốc toàn lực ra bầy tụi mình. .

Khanh chặc lưỡi :

— Bầy quá. Tao vẫn nói với mày, đừng có gây hấn với Còm cơ mà !

— Nhưng tao nhịn không nổi. Mẹ kiếp. Thà làm bữa đi một phát rồi tới đâu tính tới đó còn hơn...

— Thằng Sáu Poa Nha sống hay chết ?

— Ông nội nó cũng không sống nổi

Khanh bàng hoàng :

— Nó chết rồi ?

— Dĩ nhiên ..

Câu trả lời tình bơ của Phát làm Khanh rên lên khe khẽ : Chết rồi ! Phiền quá !

Phát hỏi :

— Mày không đồng ý hả ?

— Mày bậy quá... Mày làm như thế là đẩy tất cả anh em vào khảm lớn ! Vụ giết thẳng Sáu chắc chắn làm tổn thương tự ái của Cảnh Sát ghê gớm lắm... Vụ đẹp tan bằng thẳng Sáu càng làm họ không thể tha mình được nữa...

Phát cười gằn :

— Đòi nào bọn Cớm chúng nó nhân nhượng với mình ! Dù vụ này có xảy ra hay không thì chúng nó cũng vẫn cứ tóm mình đi như thường... Diệt bớt được bọn chó săn, chỉ điếm nhiều chừng nào hay chừng nấy. Trong giới giang hồ đao búa chúng mình, loại người như thẳng Sáu Poa-Nha không ai chịu để yên cho nó sống làm hại anh em...

Khánh chép miệng liên hồi, chàng ngao ngán :

— Mày bậy quá ! Mày dạn quá ! Như thế này là mày công khai tuyên chiến với Cảnh Sát rồi ! hòng quá rồi !

Phát nhún vai :

— Chúng mình đã bị dồn tới chỗ đứng cuối cùng. Không phấn đấu chắc chắn sẽ rơi xuống vực.. Mà chiến đấu thì...

Khanh cau mặt :

— Mày ngụy biện Phát ơi ! Tuy nhiên chuyện đã xảy ra rồi, nói nữa cũng bằng vô ích.. Tốt hơn hết...

Phát ngắt lời Khanh :

— Tốt nhất là cho qua chuyện đó, ráng nghỉ ngơi, tỉnh dưỡng cho mau lành rồi tính...

Khanh gật gù cảm thấy Phát thật liều. Gã có vẻ như một người sống đến đáy những liều linh, đam mê và coi cuộc đời như một giấc mơ ngắn ngủi mong manh...

Phát hất đầu nói với Khanh :

— Mày nghĩ ngợi cóc khô gì thế ? Nghỉ đi cho khỏe. Bình phục rồi thì lại bắt đầu đâm thuê, chém mướn với tao...

Phát thở dài sau câu nói đầy buồn bã, tức bực, mỉa mai :

— Không làm cái nghề đó thì cũng hết nghề làm... Thôi đành liều vậy...

Khanh đau nhói trong ngực. Từ khi quen với Phát, chưa lần nào Khanh nghe bạn nói một câu với giọng chán chường, tuyệt vọng như lần này.

Khanh định an ủi Phát thì Tư Ba Đào nói ngay :

— Anh cứ nói thế chứ... Cái nghề của anh mới là lừng. Đâu phải người nào muốn nhảy vô cũng được...

Hai tay gã đàn em múa lên, tiếng của gã thêm hăng hái :

— Gây được uy tín như anh đâu phải là chuyện dễ. Người khác muốn bằng anh có họa là mười năm nữa...

Phát khoát tay ra hiệu cho Tư Ba Đào im lặng :

Thôi Tư !

Quay sang với Khanh, Phát hất đầu :

— Mày chuyên nghĩ ngợi mà trông nẫu cả người ra thế ?

Khanh lắc đầu.

Thực ra thì lòng chàng ngổn ngang nhiều nỗi buồn phiền. Buồn nhất là chuyện Nga hờ hững, lạnh lùng khi biết rõ cuộc đời thật của chàng. .

Hành động đó của nàng đã khiến Khanh bỗng đứng tủi hổ, mặc dù chàng chưa làm gì trái với lương tâm.

Phát hỏi :

— Có thực mày không nghĩ gì không ?

Khanh lắc đầu lần nữa. Phát nhún vai :

— Nếu tao không lầm thì mày đang nghĩ tới em Nga. Đúng không nào ? Bất buộc là phải đúng rồi !

Khanh thở dài. Chàng nói nhỏ :

Tao mến Nga lắm nhưng cô nàng thì khinh tao !

Phát ngạc nhiên trợn tròn hai mắt :

— Khinh mày ? Hà ?

Khanh mỉm cười, nụ cười méo mó, thâm hại, giọng chàng nhỏ xuống, buồn não lòng :

— Tao tin rằng Nga không thể nào kính trọng được tao nhất là khi tao đã đánh rơi bộ mặt nạ anh hùng cứu khổ, phò nguy đề hiện nguyên hình thành một thằng du đảng sống bằng nghề thâu thuế những ô đi, những sòng bài và kiếm thêm tiền bằng nghề chém mươn...

Phát nhăn nhó, ngạc nhiên hỏi :

— Làm sao nó biết được ? Tội tao đã dấn đến cùng...

Khanh thở dài :

— Tao đã nói ra. Nói hết, không giấu gì cả !

— Mà nói ra ? Nhảm quá ! Nói ra làm quái gì. Việc đếch gì mà mày phải khai thật đời tư của mày ra. Cứ để em lằm thì đã sao nào...

— Tao không thích đánh lừa ai. Nhất là với Nga, cô nàng hình như bắt đầu có cảm tình với tao...

Phát hừ một tiếng bực bội :

— Thì thế... Đợi tới lúc yêu nhau, ngủ với nhau rồi hãy nói không được sao !

Khanh lắc đầu nhẹ nhẹ, buồn phiền.

Phát tiếp :

— Ở đời này những quân tử Tàu thường buồn vỡ mặt. Những thằng đống kịch giỏi chúng nó thành công trên mọi phương diện...

Khanh cười mĩa mai :

— Đừng triết lý còm nữa !

— Mày muốn tao làm gì ?

— Làm ơn mua thuốc thang cho tao để mau bình phục là hơn.

Phát gật gù :

— Mày không muốn nói tới mối tình tan vỡ của mày. Được. Tao sẽ lờ tịt đi cho mày hài lòng... Vấn đề thuốc thang thì cứ yên tâm. Tao đã thuê một tên Y tá xếp xống lo thay băng, lo chích thuốc cho mày rồi...

Phát đứng lên, đi đi lại lại trong phòng, nói :

— Mấy lắm lúc linh kinh bỏ cha đi. Nằm trong bệnh viện không chịu nằm. Đòi về nhà để khỏi phải gặp người tình bội bạc.

Khanh cắt lời bạn :

— Thôi, tao xin mày đừng nhắc tới Tuyết Nga... Chuyện gì đã qua xin để cho nó trôi vào quên lãng..

Phát đứng lại nhìn Khanh. Cặp mắt Phát lóe sáng những tia xót xa, buồn bã.

Tư Ba Đào từ nãy vẫn ngồi im, bây giờ mới nói đáp một câu khôì hài nhạt nhẽo :

— Biết đâu cô nữ bác sĩ ấy đang đau khổ cần người vì sự vắng mặt của anh Khanh... Biết đâu vài hôm nữa ôô nàng dám lù lù dẫn xác tới thăm chàng...

. * .

Tuyết Nga nhắc ống nghe ra khỏi ngực em bé nạn nhân. Nàng nhìn cái xác nằm co quắp trên giường trong cơn đau làm mê thê xác, lòng Nga thoảng một nỗi buồn. Nàng quay lại bảo cô y tá :

— Cô cho ngay em bé vào phòng giải phẫu.

Nói xong, Nga xếp dụng cụ Y khoa vào trong sắc, sửa lại thể nằm cho em bé nạn nhân thoải mái hơn rồi từ từ bỏ ra ngoài.

Bước tới cửa, Nga đụng phải một người đầu tóc rối bù, áo quần xốc xếch. hăm hở từ phía cuối hành lang đi như chạy tới phòng nàng.

Nga dựa lưng vào tường để tránh sự va chạm bất ngờ, gã đàn ông khựng lại, ngửa mặt nhìn lên.

Nga suýt kêu lên một tiếng kinh ngạc nhưng ngay sau đó nàng bình tĩnh nhủ thầm : Không phải anh Khanh !

Gã đàn ông mặt giống Khanh nhìn trừng trừng vào mặt Nga, gã hỏi :

- Bác sĩ... Thằng con tôi bị... bị đánh trong vụ nò...
- Tôi đã cho cháu qua phòng giải phẫu rồi.
- Bác sĩ thấy... thấy... thế nào ?
- Nhiều hy vọng lắm ông ạ.
- Bác sĩ làm ơn chỉ cho tôi phòng giải phẫu...
- Ông đi thẳng hành lang này, rẽ tay mặt rồi ngồi đợi ở ghế dài bên ngoài nhé. Chừng nửa tiếng nữa chắc chắn người ta sẽ đem cháu bé ra. Lúc bấy giờ ông sẽ biết chắc chắn có cứu được cháu hay không...

Gã đàn ông hấp tấp bỏ đi ngay không kịp chào Nga. Nàng thở dài vì dáng đi quen thuộc của người khách lạ khiến nàng chợt nghĩ đến Khanh.

Khanh ! Cái tên ấy như một vết dao làm đau nhói lòng nàng.

Nàng tự hỏi : Giờ này chàng đang làm gì ? Có bao giờ chàng nghĩ tới mình không ?

Câu hỏi làm nàng buồn buồn. Từ đáy lòng nàng, hình ảnh Khanh hiện lên đậm nét, sắc cạnh như một vết thương dấy lên đau đớn từng hồi !

Nàng không sao quên được từng cử chỉ, lời nói, cái nhìn cả nụ cười nửa miệng của Khanh. Tất cả những thứ đó tạo nên thứ quyến rũ đặc biệt của con người chàng !

Nga thở dài. Nàng vào phòng, căn phòng trống vắng, lạnh lạnh của bệnh viện khiến nàng rùng mình.

Nàng chợt có ý nghĩ văn phòng là cuộc đời nàng, cho tới lúc này vẫn cô đơn, buồn rầu trong niềm đơn lẻ ấy !

Địa vị của một nữ bác sĩ trong xã hội chậm tiến đã đẩy nàng tới chỗ đứng chênh vênh của một người đàn bà vất vả kén chồng. Những người bu quanh nàng không được một khuôn mặt đáng kính, đáng yêu ! Người như Khanh thì — oái oăm thay — hoàn cảnh đã buông xuống giữa hai người bức màn giai cấp đầy ngang trái !

Nga buồn bã xếp đồ đạc vào tủ. Nàng đi chậm chậm ra đường. Buổi chiều oi nồng càng khiến cảm giác khó chịu tăng thêm trong lòng nàng cùng nỗi nhớ nhung Khanh cuộn cuộn.

Khi đứng cạnh chiếc xe hơi của mình, óc Nga bùng lên ý tưởng :

— Mình tới thăm Khanh !

Dự tính đó mở ra trong đầu nàng cảnh một con hẻm trong xóm bình dân. Những ngôi nhà ổ chuột, những khuôn mặt thiếu ăn, những phần tử cận kề của xã hội loài người...

Cũng từ cảnh tượng nghèo nàn, xơ xác đó hình ảnh một Khanh đau đớn, mê man trên giường bệnh ủa tới ám ảnh Nga.

Nàng tự nhủ : Mình cứ tới thăm « hần ta » đi ! Bồn phận của một bác sĩ là phải theo dõi bệnh nhân. Mình có tình ý gì với « hần ta » đâu mà sợ !

Tự lừa dối mình bằng ý nghĩ đó Nga cảm thấy nhẹ bót ăn năn, ngần ngại khi lái xe đến với Khanh.

Lòng nàng từ lúc ấy bỗng nhiên thơ thới hân hoan, nàng có cảm tưởng như mình là người đang vượt được tất cả đề đạt tới giấc mơ tuyệt diệu...

Ngừng xe ngoài đầu hẻm, con hẻm thật sâu hun hút khiến Nga trở lại ý tưởng bàng hoàng, ngần ngại.

Nàng ngồi trong lòng xe, xoay xoay tay lái trong tay trí óc rền lên từng hồi câu hỏi :

Vào với « hần ta » hay không ?

Nga ngồi trong xe thật lâu, trí óc nàng đảo lộn, quay cuồng giữa những phân vân khổ sở.

Nàng tự hỏi mình phải làm gì ? Có nên vào hẻm thăm Khanh hay lái xe trở lại ?

Nếu đến với Khanh, điều đó có nghĩa là nàng đầu hàng hoàn cảnh, nàng nhắm mắt buông thả đời mình vào giòng đời xuôi ngược, mặc cho Khanh đưa đẩy nàng vào những phiêu lưu...

Mà nếu bỏ về, liệu nàng có thể chịu nổi những vất vả, đau đớn vì hình bóng của Khanh luôn luôn quanh quẩn, hành hạ lòng nàng...

Nga chếp miệng bức tức. Nàng mở máy xe nhưng lại tắt đi. Chiếc xe mở rồi tắt máy tới bốn năm lần mà Nga vẫn chưa chọn xong thái độ phải làm...

Bất ngờ Nga giật bản mình vì có người đến cạnh, hỏi nàng với giọng kính cẩn đặc biệt :

— Bác sĩ... Bác sĩ tới đây có việc gì ạ ?

Nga nhận ra người hỏi nàng là Tư Ba Đào, gã du đãng nghiện đứng bắt tréo chân, vịn tay vào thành xe nhưng dáng điệu đầy vẻ kính trọng người đàn bà đang lúng túng chưa biết phải trả lời thế nào cho phải.

Tư Ba Đào nói tiếp :

— Thưa chắc bác sĩ muốn thăm bệnh anh Khanh nhưng chưa tìm được nhà. Dạ... đề tôi đưa bác sĩ vào... Anh Khanh với anh Phát vừa nói đến bác sĩ xong...

Nga hồi hộp hỏi :

— Hai anh ấy nói gì đến tôi ?

Tư cười :

— Dạ em không nghe rõ cô à... Nhưng anh Khanh nhắc tới bác sĩ có vẻ tha thiết lắm...

Nga nóng bừng khuôn mặt đẹp. Nàng lờm Tư Ba Đào :

— Nói bậy đi !

Tư Ba Đào cười trừ gã mở cửa xe. Nga lưỡng cố gắng nhưng đành bước xuống.

Tư nói nhanh :

— Cô đi lối này...

Nga bước theo gã du đãng như cái máy. Nàng không thể cưỡng nổi ý muốn vào thăm Khanh trò chuyện với chàng... Mặc dù nàng hiểu rằng làm vậy, khi về có thể lại càng đau khổ nhiều hơn...

Tư thoăn thoắt đi trước dẫn đường. Gã chỉ tay về phía căn nhà cũ, nhô hẳn ra ở góc quanh rẽ sang con hẻm khác :

— Nhà tôi kia bác sĩ... Bác sĩ chắc quên rồi, đêm đó trời tối hù...

Nga quặn đau trong lòng khi Tư Ba Đào nhắc đến đêm nàng tới đây săn sóc vết thương cho Khanh rồi chở chàng vào bệnh viện...

— Anh Tư này...

Tư quay lại, ngạc nhiên :

— Dạ... Bác sĩ bảo gì ?

— Anh đề mặc tôi... Lát nữa tôi vào...

— Ủa... Sao vậy ạ ?

Nga lúng túng :

— Tôi... Tại vì... Tôi muốn dành cho anh Khanh một... bất ngờ...

Tư suy nghĩ rồi gật đầu cười :

— Vâng... Nếu vậy lát nữa Bác sĩ vào.

Gã bỏ đi nhưng Nga gọi lại :

— Anh đừng nói với ai tôi đến hẻm này nhé... Nhất là đừng cho Phát và Khanh biết nhé...

— Vâng.

Tư Ba Đào nói xong bỏ đi sang con hẻm khác.

Còn lại mình Nga giữa hai dãy nhà lụp xụp và con hẻm lầy lội tối tăm.

Ngay lúc đó, Nga nghe tiếng chân người lẹp xẹp bước về phía nàng. Linh tính báo cho Nga biết một việc chẳng lành. Nàng quay lại.

Người đàn bà to béo, bệ vệ đang cùng đi với hai mụ nạc nỏ tiến tới phía Nga đứng. Hai mụ đàn bà đang

trừng mắt nghiêng rặng nhìn nàng rõ ràng bọn chúng là những mụ đàn bà chuyên sống bằng nghề đánh ghen thuê.

Người đàn bà sang trọng đi giữa cũng nhìn Nga bằng cặp mắt sắc sảo, lạnh lùng nhưng đầy thâm hiểm. Nga cảm thấy mụ ta khá quen thuộc, nhưng trong lúc này nàng chưa nhận được là ai.

Dù vậy, Nga vẫn cảm thấy hồi hộp. Nàng đứng nép vào ven con hẻm nhường chỗ cho ba người đàn bà dừ dừ đang phăng phăng tiến tới, trông như họ chỉ muốn túm lấy Nga, đánh đập và lột truồng nàng...

Đột nhiên mụ đàn bà sang trọng đi giữa hai mụ nặc nô dừng lại, mụ ta trợn mắt nhìn Nga, gằn giọng nói :

— Con đi ngựa kia ! Mày nhớ bà không ?

Nga ngẩn người vì ngạc nhiên :

— Bà... Bà nói gì ? Bà nói tôi sao ?

Mụ đàn bà rít lên qua hai kẽ răng nghiêng chặt :

— Chứ con nào ! Mày đó ! Mày đó con đi ngựa... Mày chết với bà hôm nay ..

Nga ngẩn ngơ :

— Bà làm tôi không hiểu gì cả...

— Tao cho mày hiểu ngay. Hiểu ngay...

Mụ sấn tới trước mặt Nga, chống nạnh hai tay vào cạnh sườn, mặt mụ đỏ bừng rồi tím rím, những ngón tay mụ run lên, chứng tỏ mụ đang bị xúc động đến cực độ vì cử chỉ dửng dưng, bình thản của Nga.

Nàng nhẹ nhàng :

— Tôi không biết gì hết. Bà làm tôi thật là ngạc nhiên.

Mụ đàn bà to béo rít lên :

— Ngạc nhiên... Ngạc nhiên cái gì hở đồ trốn chúa lộn chồng, đồ mèo đang chó điếm... Đồ... đồ giựt chồng người ta !

Nga cau mặt lại :

— Ai giựt chồng bà hồi nào ? Bà lầm rồi !

— Lầm. Hừ... Con này không bao giờ lầm hết !

Mụ đàn bà nhảy nhoi nhoi, xía xói vào mặt Tuyết Nga :

— Mà y quẹo rũ chồng tao hiểu chưa ? Mà y tưởng che mắt được thế gian à. . .

Nga nín thở, nàng cảm thấy nặng ngang ngực vì ý nghĩ :

Phải chăng bà này là vợ của Khanh ?

Nàng nuốt nước miếng, cúi gằm mặt xuống đất. Nếu đúng bà này là vợ của Khanh thì nàng quả thực có lỗi với bà ta. Cái lỗi đã trót yêu một người đàn ông có gia đình..

Người đàn bà thấy Nga nhượng bộ lại càng làm dữ :

Mày còn chối nữa không ? Đ. m. con đi ngựa ! Bà cho người xé tan xác mày ra cho mày chừa !

Nga lùi lại vì hai mụ đàn bà chuyên đánh thuê đang tiến tới phía nàng.

Cả hai mụ cùng to lớn, quen thuộc với cảnh tượng này, mặt mụ nào cũng đầy hân hoan, bình tĩnh như cùng nhau bắt một con gà đem làm thịt.

Nga vội vã xua tay, nàng nói :

— Các bà khoan đã ! Tôi muốn hỏi bà này bà là vợ của ai ?

— Mày đừng giả bộ ! Con đi !

Nga giận tái mặt. Nàng cố gắng lắm mới nói được nên lời :

— Bà không nên nặng lời với tôi như vậy. Tôi thật là không biết gì hết ! Bà có phải là vợ của anh Khanh không nào ?

Mụ đàn bà găm mặt nhìn Nga :

— Khanh ? Khanh nào ? Tôi mà là vợ cái thằng Khanh, thằng Khiếu gì đó à ? Tôi nói cho cô biết cô đừng có vờ vịt, đừng có qua mặt con này nữa...

Mụ ta vỗ vào ngực đầm độp :

— Con này là vợ Bác sĩ Quân nghe chưa...

Nga càng thêm kinh ngạc :

— À... Thế ra bà là vợ ông Quân... Tôi biết. Ông Quân làm chung một bệnh viện với tôi.

Mụ đàn bà rít lên căm giận :

— Thì đó .. Thì thế mày mới quyến rũ được chồng tao. Mày mới làm cho chồng tao hất hủi vợ con để cố theo mày...

Nga chép miệng chán ngán. Nàng không hiểu vì sao mụ vợ của bác sĩ Quân lại ghép cho nàng cái tội ghê gớm đó. Nhất là đã nhiều lần Nga cự tuyệt đến tận nhẵn trước nhưng cử chỉ, ngôn ngữ lem nhem của người chồng mụ.

Nga nói :

— Xin lỗi bà, bà nói vậy là nhầm lẫn rồi. Tôi với ông chồng bà tuy làm chung một bệnh viện nhưng không dính líu với nhau một chút nào về tình cảm. Ông chồng bà... nói thẳng ra thì... ông ta đã nhiều lần tán tỉnh, nham nhở, sàm sỡ với tôi nhưng lần nào cũng bị tôi cự tuyệt quyết liệt, đôi khi đến gần như lảng mạ ông ta nữa...

Mụ đàn bà tự nhận là vợ của bác sĩ Quân mặt hơi ngấn ra vì những lời Nga nói, nhưng chỉ một lát sau mụ không dấu nổi những nét nghi ngờ trên nét mặt :

— Cô... Mày nói vậy tưởng rằng tao tin phải không ? Nếu không có tình ý gì, tại sao đêm nào chồng tao cũng ngủ mê, nói mơ tới tên mày... Nga ! Tuyết Nga...

Mụ bĩu môi ra dài và thâm như con đĩa :

— Trời ơi... Cái tên nghe đi thỏa chưa ! Vậy mà không tình ý hả ?

Mụ lồng lộn lên như bị ong đốt :

— Vậy mà mày còn già hàm cái nữa hay thôi... Mày tưởng...

Nga bực dọc cắt ngang :

— Bà khỏi nói nhiều. Bà nghi tôi ngoại tình với chồng bà chứ gì ? Được rồi... Bà mời ông chồng bà đến gặp tôi đi, có ba mặt một lời tôi sẽ chứng minh cho bà biết tôi không thềm nghĩ tới cái thứ dê cụ như chồng bà đâu...

Mụ vợ ông bác sĩ già nhưng mê gái trẻ lồng lộn ngay lên :

— A... Mày sĩ và chồng tao phải không ? Mày già mồm phải không ? Bà xé tan xác con đi ra bây giờ. Các chị này. Xong vào lột quần nó coi...

Hai mụ nặc nô cùng xắn tay áo bà ba lên, cùng hăm hè xông tới phía Nga.

Nhưng ngay lúc đó, tiếng một người đàn ông quát lớn :

— Này ! Mấy con mẹ kia. Làm gì um sùm trong hẻm này vậy hả ?

Hai mụ nặc nô quay lại, nhìn thấy Phát cả hai mụ cùng chùn chân lại đứng ngây người nhìn gã xếp sòng du đang đi từng bước khệnh khạng vào đám đông.

Phát hất đầu hỏi một trong hai mụ chuyên đánh mướn :

— Chị Ba ! Ai cho chị tới đất này làm tàng ? Đứa nào mướn chị mà không xin phép tôi ?

Mụ đàn bà tên Ba bay hết vẻ hung hãn, mụ nhũn ngay xuống đầy vẻ khúm núm, hiền lành :

— Anh Hai...

Mụ cười cười đầy vẻ xin lỗi :

— Tụi em tính làm ăn bậy một chuyến mà... anh Hai... Dạo này tụi em bết quá !

Phát hừ một tiếng, quay sang mụ nặc nô thứ hai đang lĩnh ra xa đầy sợ hãi :

— Còn con mẹ cầm này nữa ! Tao đã cấm mày lai vãng tới đất này cơ mà. Mày dõn mặt với tao hả con đi !

Mụ đàn bà to béo chấp hai tay vào nhau, xá xá về phía Phát đứng đầy vẻ hối hận, xin tha.

Riêng người đàn bà vợ bác sĩ Quân thì vẫn cong cớn đứng chống nạnh nhìn Phát đầy vẻ khinh thường.

Phát cười gằn nhìn mụ :

— Còn con mẹ này nữa ! Mướn người chém con người ta một cách ầu tả, bừa bãi chưa hài lòng sao ?

Đ. m. tính ăn hiếp con người ta nữa hả ?

Mụ xi một tiếng, vẫn môi lên :

— Chuyện riêng của gia đình người ta, can có gì tới anh mà anh xen vào.

Phát trừng mắt. Mụ vợ ông bác sĩ lui ngay lại nhưng vẫn nói giọng chanh chua :

— Mặc kệ chuyện gia đình người ta chứ. Cái anh này vớ vẩn !

Phát mím môi lại rồi gằn giọng nói :

— Nói cho mụ biết, mụ đừng có bỏ, cái thói ghen sân đưng ý có tiền làm hồn. Nghe không ?

— Nhưng việc gì tới cái mặt anh !

Phát gật gù đứng im. Một lát sau Phát hất về phía mụ nặc nô tên Ba :

— Chị Ba. Dạy cho nó biết luật giang hồ !

Mụ đàn bà tên Ba sấn ngay tới nhanh như con gấu chó. Mụ nắm ngay lấy tóc người đàn bà sang trọng, lật ngửa ra sau, tát hai cái thật mạnh vào mặt vợ bác sĩ Quân.

Mụ đàn bà bị đánh tru tréo lên kêu cứu. Mụ Ba

cung tay đâm vào mồm địch thủ nhưng Phát nói nhanh :

— Thôi bỏ nó ra. Coi thái độ nó thế nào đã.

Mụ Ba tuân lệnh Phát răm rắp.

Người vợ ông bác sĩ Quân tái mặt vì sợ. Chân tay mụ run bầy bầy, lắp bắp một hồi mụ mới nói được nên lời trong khi tay xoa má cho bớt cơn đau :

— Anh... Anh dám...

Mụ Ba nói ngay :

— Báo cho mày biết anh Hai đây là Vua ở vùng này nghe không. Mày hỗn với anh Hai là chết không kịp ngáp ! Anh tha ai thì người đó sống, ghét ai thì con đó chết...

Người đàn bà sang trọng, hỗn hào vụt đứng im. Mụ lăm lét nhìn Phát, nhìn hai mụ nặc nô giờ phút này đã trở thành hai kẻ địch át giọng mình.

Phát hỏi Nga :

Chị muốn làm gì con mẹ kia nữa không ạ ?

Nga lắc đầu :

— Không. Anh cho bà ấy về đi. Bà ấy hiểu lầm tôi, ghen bậy ghen bạ...

Quay sang phía người đàn bà đứng run bầy bầy, Nga nói với giọng dịu dàng :

— Bà không nên vội vàng như lúc nãy bà ạ. Chuyện gì cũng cần phải xem xét cho rõ ràng. Tôi xác định với bà lần chót rằng không bao giờ tôi bằng lòng cho chồng bà đụng tới cái lông chân của tôi đâu. Cờ người như tôi

không bao giờ đi mê một ông già lắm cầm, xấu nết, xấu người như ông chồng bà... Bà về đi !

Mụ đàn bà quay ngay ra khỏi con hẻm nhỏ.

Phát gọi giật lại, giọng đàn anh đầy hách dịch !

— Này !

Mụ vợ ông bác sĩ già e dè quay lại, mặt tái hân đi.

Phát hất đầu :

— Trả đủ tiền công cho hai con mẹ này rồi hãy biến !

Mụ Ba và mụ Cẩm hí hửng xô ngay tới vây lấy người đàn bà đang nhăn nhó thảm hại.

Phát nói :

— Nó không trả đủ tiền tôi cho phép hai mụ xé trần truồng nó ra. Thứ đàn bà ghen hão phải nện cho cần thận mới chữa ..

Chàng quay lại với Nga, cúi đầu lịch thiệp :

— Chị ạ... Xin mời chị vào nhà !

Phát tủm tỉm cười, nói tiếp :

— Thăng Khanh nó nhắc tới chị mấy hôm nay. Chắc cu cậu sắp chết vì tương tư người đẹp...

Nga đỏ mặt vì câu nói dí dỏm của gã xếp sòng du đấng.

Nàng ngần ngừ chỉ muốn bỏ về ngay.

Phát hiểu phản ứng của người đàn bà đẹp thùy mị, sang trọng như một loài hoa hiếm. Chàng cười xòa :

— Nói đùa chị đó... Tôi đang định cho người mời chị tới xem bệnh cho Khanh. Nó bị nặng hơn nhiều. Vết thương hình như đang làm độc hành nó kinh khủng lắm.

Nga đau nhói trong lồng ngực. Nàng tròn mắt hỏi với vẻ lo âu cùng cực :

— Thật không anh ?

— Thật mà...

Nga bàng hoàng :

— Nếu vậy tôi phải ra xe lấy dụng cụ y khoa vào xem thế nào.

Phát cười lớn vui vẻ :

— Thôi khỏi cần chị ạ. Cứ trông thấy chị là thằng Khanh nó tỉnh ngay rồi. Bao nhiêu vi trùng cứ gọi là bị quật chết tươi bằng hết !

Nói xong Phát vẫy một gã đàn em đang thập thò đầu ngó tới gần :

— Mày dẫn chị Nga vào với anh Khanh nghe. Rồi mày với tụi nó chia nhau gác ở ngoài, cấm không cho ai vào làm phiền nhé !

— Dạ.

Phát nói với Nga trước khi ý tứ bỏ ra đường :

— Mời chị... Được chị đến với chúng tôi thế này thật quý hóa không gì bằng.

Lúc đó, hai mụ nặc nô đã lấy tiền xong, cùng tới trước mặt Phát, cúi đầu cung kính nói :

— Anh Hai... Tụi em xin anh tha...

Phát khoát tay :

— Được rồi... Lần sau muốn làm gì trên đất này nhớ phải xin phép trước nghe không...

Nga nhìn theo hai mục nặc nô giờ này đã biến thành hai mục đàn em ngoan ngoãn trước mặt Phát. Nàng băng khuâng vì lần đầu tiên trong đời nhìn thấy thứ pháp luật riêng của những con người sống trong cùng một xã hội với mình.

Nàng tự hỏi với niềm vui rào rạt trong lòng : Phải chăng vì thứ oai quyền lừng lẫy này mà Phát, Khanh bị quyến rũ, bị giữ lại đời đời trong giới du đấng đàn anh cho tới một ngày kia sự may mắn không còn ở lại trong đời họ...

11

KHANH CỐ GẮNG NGỒI LÊN NHƯNG

cảm giác đau đón giữ chàng lại trên giường. Một bên vai Khanh như tê bại hẳn vì đau, nhưng chỉ cần nằm im trong vòng năm phút, những cảm giác buốt nhói lại đều đều đưa lên óc từng hồi.

Khanh thở dài. Từ hơn mười ngày nay chàng nằm bẹp trên giường, mỗi cử động là một lần đau đón.

Vết thương tuy kín miệng nhưng những thớ thịt chưa kịp kéo lành. Bắp thịt bên vai cần sự nghỉ ngơi tĩnh dưỡng trong một thời gian chưa biết đến bao giờ ..

Nghĩ tới khoảng thời gian tương lai, Khanh thêm buồn bực, chàng vốn ưa hoạt động, rong chơi, bây giờ phải chịu nằm một chỗ khiến cả cơ thể thành ra bứt rứt không yên.

Nhưng nỗi buồn bã, chán ngán nhất vẫn là sự đoạn tuyệt của Tuyết Nga. Nghĩ tới nàng lòng Khanh không khỏi bồi hồi. Chàng tưởng như mình đã làm mất một

thứ gì quý báu nhất đời và không còn hy vọng tìm lại được...

Hôm nay, Khanh tiếp tục đọc một cách cầu thả, lơ đãng cuốn truyện võ hiệp, mà Tư Ba Đào đi mượn cho chàng. Những mối tình tuyệt đẹp trong truyện càng khiến Khanh nhớ đến người Bác sĩ trẻ đẹp nhưng lạnh lùng...

Chàng buông cuốn sách xuống, áp mặt lên mặt gối nhắm mắt lại nghĩ tới Nga mà trí óc như muốn nứt rạn vì nỗi thất vọng mênh mông...

Đột nhiên Khanh nghe tiếng động bên ngoài cánh cửa đóng kín. Những ngày nằm đây đã giúp thính giác của Khanh nhận được từng tiếng động quen, hay lạ.

Tiếng động bây giờ chắc chắn không phải của bất cứ người nào quen thuộc với chàng. Tiếng động ngập ngừng lo lắng và cả ngần ngại lúc có, lúc không

Khanh nhìn quanh. cánh tay chàng vươn ra thật khó khăn nhưng cũng nắm được lưỡi dao Phát luôn luôn đặt sẵn gần đầu giường Khanh nằm.

Cả Khanh với Phát đều canh cánh niềm lo sẽ bị trả thù. Kẻ nào lo chuyện phục thù hiện giờ hai chàng chưa thể biết.

Bọn chúng có thể là lũ đàn em của Sáu Poa-Nha đã chết, cũng có thể là bọn Cóm nhất quyết bắt bằng được hai chàng để chơi hai chàng sát ván...

Dù sao thì Khanh với Phát đã nhất định không để cho bị bắt dễ dàng. Hai chàng nhất định phải sống, phải vẫy vùng với hy vọng khi đã thật giàu, tiền bạc sẽ mua được tự do và xóa được oán thù...

Bây giờ, tiếng động lại nổi lên, Khanh nằm im vờ như người ngủ. Chàng lắng tai nghe, tay cầm chắc cán dao, đề phòng kẻ địch đột ngột xông vào là chém một phát thình lình rồi chạy trốn.

Nhưng chuyện đó khó mà xảy ra, xung quanh này và con hẻm nhỏ, lúc nào cũng có người Phất canh phòng khi bọn người lạ mặt xuất hiện, chắc chắn chúng phải báo động, phải ngăn cản để cho Khanh có thì giờ lần tránh đi nơi khác...

Ý nghĩ đó khiến Khanh yên tâm. Chàng dần dần phân tích được những tiếng động bên ngoài. Dường như kẻ đứng ngoài đang phân vân, đang lúng túng vì câu hỏi : Có nên bước vào với Khanh hay không ?

Khanh nghĩ xem ai là người muốn đến với chàng nhưng còn băn khoăn... Người đó có thể là người vợ cũ, hoặc biết đâu chẳng là Nga. Phải rồi... Biết đâu nàng chẳng tới thăm chàng !

Khanh vui mừng hăng giọng, chàng nói bằng quơ :
— Vào đi bạn.

Lần này, sau câu nói của Khanh tiếng động vang lên rõ ràng có người gõ cửa.

Khanh nói :

— Đây cửa vào đi.

Cánh cửa gỗ rít lên một tiếng, ánh sáng lùa vào cùng lúc với tiếng chân người bước hẳn vào nhà.

Khanh ngửi được mùi nước hoa thơm ngát, nhưng lẫn cùng với khói thuốc lá đen.

Chàng ngạc nhiên vì hai thứ mùi lạ lùng này,

Khanh quay lại, vừa lúc gã đàn em gác bên ngoài cúi xuống thì thăm vào tai chàng :

— Thưa anh... Có cô này bước vào đến thăm anh. Em bảo đề em vào nói anh biết, nhưng cô ta cứ giữ em lại bên ngoài. Cho tới bây giờ nàng mới chịu bước vào.

Khanh ra hiệu cho gã đàn em đỡ chàng dậy.

Qua ánh sáng hắt vào khung cửa rộng, chàng nhìn thấy Nga đứng đó, hai tay nàng mân mê cái xắc, mái tóc bông lên trong ánh sáng khiến khuôn mặt nàng đẹp tuyệt vời.

Khanh cảm động đến nghẹn lời. Chàng và nàng nhìn thật lâu. Không ai biết mở lời thế nào cho phải.

Sau cùng Nga hồi hộp bước từng bước đến Khanh giọng nàng run lên :

— Anh thế .. thế nào ?

Cử chỉ bối rối của Nga rõ ràng không còn một chút thói quen nào của y sĩ khi chẩn bệnh nàng là hiện thân hoàn toàn của một người đàn bà đang xúc động đến cực điểm khi gặp người đàn ông đã làm mình đau khổ, băn khoăn trong một thời gian dài...

Khanh nhận ra ngay sự khác lạ ấy của Nga. Lòng chàng bừng lên nỗi vui mừng vô hạn.

Chàng nói nhanh bằng giọng nói hơi run :

— Cô... Mời cô ngồi chơi. . tạm.

Nga ngồi xuống chiếc ghế do tên đàn em gạt chân đến gần giường.

Khanh nói nhỏ với gã đàn em :

— Chú lấy gối kê giúp tôi chút xíu...

Gã đàn em với lấy hai chiếc gối bông, kê vào sau lưng Khanh để chàng có thể ngồi tạm trên giường. Sau đó gã ý tứ bỏ ra ngoài.

Cánh cửa khép lại khiến Nga nhấp nhòm lo âu, Khanh liếc linh đột ngột nắm đại lấy tay nàng :

— Nga... Anh tưởng em không bao giờ đến tìm anh nữa !

Lối tỏ tình bất ngờ của Khanh làm bàn tay run lên trong tay gã du đãng bị thương.

Nàng cuối gằm mặt nhìn xuống dưới nền nhà nhưng vẫn đề yên cho bàn Khanh ấp ủ.

Khanh nói :

— Anh yêu em. Thú thực với Nga rằng anh yêu em... Anh chỉ mong gặp được Nga để nói với em câu đó rồi muốn thế nào cũng mặc.

Giọng chàng trầm xuống, buồn hơn :

— Có thể rằng Nga sẽ cự tuyệt, nhưng thà như thế để anh khỏi ước mơ vọng tưởng là hơn...

Nga im lìm ngó băng quơ theo những đợt nắng phụt sáng ngoài cửa sổ, lòng nàng ngổn ngang đầy nỗi băn khoăn.

Giọng Khanh thiết tha hơn :

— Anh hiểu anh chỉ là một người sống bên lề xã hội thượng lưu, anh hiểu rằng em khó có thể chấp thuận lấy một người chồng có thứ dĩ vãng như anh... Nhưng không hiểu vì sao anh vẫn hy vọng, vẫn ước mong rằng chúng mình sẽ...

Nga vụt quay đầu lại nhìn Khanh, giọng nàng đầy ái ngại :

— Anh đừng nói tới chuyện đó nữa anh !

Khanh tê tái :

— Em không thích...

Nga cắt ngang lời chàng :

— Không phải thế... Nhưng hôm nay em tới đây thăm bệnh cho anh... Anh ráng tỉnh dưỡng đi đã. Khi nào khỏi bệnh mình hãy tính tới những chuyện... phiền hà...

Khanh cố nén tiếng thở dài nảo nuột. Chàng bối rối không thể nào hiểu được tâm hồn người đẹp ngồi ngay trước mặt mình đang biến chuyển ra sao...

Đầu óc Khanh quay cuồng câu hỏi :

— Nga có yêu mình không nhỉ ? Nếu có, tại sao nàng lại yêu cầu mình đừng nói tới, mà nếu không sao nàng vẫn cứ ngồi đây, vẫn đề yên tay nàng trong tay mình...

Nga đột ngột nói tiếp, giọng nàng cố làm ra vẻ bình thường :

— Anh thấy thế nào ? Vết thương biến chứng gì không ?

Nàng nhào người tới gần vai Khanh, bàn tay dịu dàng rút ra khỏi tay chàng, đặt nó lên vai, thăm dò lớp bông, băng được phủ dày lên vết thương kín miệng.

Nga cau mặt nói :

— Băng như thế này không đúng kiểu ..

Khanh gạt đầu nhưng tâm hồn chàng phiêu du đi tận đâu đâu. Chàng không còn tâm trí nào theo dõi cuộc

chấn bệnh của Nga, chàng đang bị nhận chìm vào nỗi buồn bã, chán chường cùng cực. .

Nga khẽ lay cánh tay chàng, giọng nàng dịu xuống bớt vẻ lạnh lùng nghiêm khắc :

— Đừng nghĩ ngợi gì cho mệt anh ạ .. Anh để em coi vết thương có bị làm độc hay không..

Khanh bỗng đứng hờn giận như một đứa trẻ con không vò vãnh được người lớn chiều mình :

— Làm độc thì làm độc !

Tuyết Nga mỉm cười nhìn Khanh, nụ cười của nàng khiến chàng hơi ngượng Khanh nói nhưng không nhìn Nga :

— Nói đùa vậy thôi... Nga coi giúp mình xem nó thế nào...

Nga nhẹ nhàng tháo bỏ lớp băng quấn quanh vết thương của Khanh nàng làm việc trong im lặng, chăm chú lần thích thú.

Sau khi đã làm thuốc, băng bó lại cho chàng. Nga vừa rửa tay vừa nói :

— Vết thương của anh không còn gì đáng ngại nữa đâu. . Lâu lắm là nửa tháng nữa anh cử động được như thường.

. . .

Nửa tháng có Nga lui tới, thăm hỏi, săn sóc — đối với Khanh -- thật là gần gũi. Chàng có cảm tưởng như thời gian trôi qua vùn vụt, mới sáng rồi đã tối, chớp mắt chưa tròn một giấc mơ thì đã bị ánh nắng đánh thức dậy rồi. .

Nhưng dù vậy, suốt mười lăm ngày ấy Khanh hoàn toàn sống trong nỗi sung sướng vô biên.

Mỗi ngày nguồn vui của chàng là đợi chờ Nga tới, đợi chờ trò chuyện với nàng, mặc dù những câu chuyện luôn luôn tránh né không nói tới tình yêu hay sự quyến luyến giữa hai người...

Tuy nhiên cả hai người cùng hiểu, giữa họ đã có một thứ tình cảm nặng hơn tình bạn và nồng nàn hơn bất cứ thứ cảm tình nào.

Nhưng không ai dám nói ra, nhất là Khanh, chàng không bao giờ dám hé môi nhắc lại rằng chàng yêu Nga, chàng muốn cưới nàng làm vợ.

Khanh thấm thía hiểu cuộc sống của chàng, cuộc sống của một du dân, không thể nào được xã hội lương thiện bằng lòng chấp nhận cũng chẳng bao giờ được những thượng lưu trí thức đồng ý nối kết bất cứ mối giây liên lạc, tình cảm sâu xa vĩnh viễn nào...

Nghĩ như thế Khanh buồn nhiều. Chàng bắt đầu có những câu hỏi, những băn khoăn. Chàng thiết tha với cố gắng ra khỏi đời sống cạnh tranh tàn nhẫn bằng vũ lực và đao búa này, nhưng còn Phát, còn Tư Ba Đào còn những anh em đang sống, đã chia xẻ với Khanh rất nhiều ngọt bùi, cay đắng...

Chàng không thể dễ dàng bỏ tất cả bằng hữu để ra đi, mà cho dù có làm lại cuộc đời, đã chắc gì Khanh chiếm được Nga, đã chắc gì nàng bằng lòng cử hành hôn lễ với chàng...

Khanh rơi vào nỗi buồn thảm, chán chường... Nhưng mỗi lần Nga đến với chàng, Khanh gắng quên tất cả để sống trọn vẹn với nàng trong những niềm vui.

Cho dù — chàng lo sợ nghĩ rằng — đó chỉ là những niềm vui tạm bợ...

Chiều nay Khanh tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa. Chàng hồi hộp nhìn đồng hồ. Hai cây kim rì sét chỉ đúng ba giờ, như thế còn một tiếng nữa Nga sẽ tới thăm chàng.

Khanh ngồi dậy, cố không nghĩ tới vết thương đề ra nhà sau rửa mặt.

Chàng vui mừng nhận thấy cơn đau bớt dần, mỗi lần chàng hoạt động, vết thương chỉ hơi nhói đau như kiến cắn rồi thôi.

Khi trở lên nhà, Khanh bắt gặp đôi mắt say rượu đỏ lừ của Phát

Phát ngồi cạnh giường, gã nhìn Khanh với vẻ thích thú :

— Mày có vẻ khỏe nhiều rồi đấy.

Khanh gật. Chàng chải đầu, ra ngồi gần bạn :

— Đờ nhiều lắm... Chỉ độ một tuần nữa tao có thể vùng vẫy được với mày.

Phát nhếch mép cười :

— Tao tưởng mày đã chán đời du đãng ?

Khanh chặc lưỡi :

— Chán thì chán lắm nhưng đúng như mày nói, không làm du đãng thì làm cái chó gì...

Giọng Phát điệu cợt :

— Mày có thể làm một anh thơ ký, đi làm mỗi ngày tám tiếng để mỗi tháng lãnh bốn, năm ngàn... Rõ ràng là lương thiện không chê vào đâu được nhá... Rõ ràng cho người đẹp Tuyết Nga hơn hờ nhận rằng mày xứng đáng với nàng...

Phát nói xong, cười nhạt mĩa mai :

— Lúc đó... Tao chắc rằng cuộc đời này chúng nó sẽ chê mình ngay !

Giọng Phát thêm chán chường, mõi mết :

— Trên cõi đời này, cái tủi nhất, cái khổ nhục nhất là không có tiền. Không có tiền là không có tất cả, là sống cũng như không...

Khanh cãi :

— Không hoàn toàn đúng như thế !

Phát mỉm cười mỉa mai :

— Không hoàn toàn đúng dĩ nhiên có phần đúng chứ gì ! Cho dù như vậy nữa tao vẫn tin tưởng rằng sống là phải có tiền. Thời đại bây giờ không phải là thời đại ngày xưa, thời nay bao nhiêu thánh hiền đều đã trở thành thông ngôn cho Mỹ hoặc vào lính cả rồi... Còn sót lại ông thánh nào ở ngoài đời thì cũng trốn quân dịch bỏ cha, bỏ mẹ. Bao nhiêu cái đẹp, cái thơm của thánh nhân đều bị thối cống rãnh, sinh lây, thuốc súng và xác chết làm cho thối khăm hẳn đi...

Khanh nhăn mặt khó chịu. Chàng không muốn nghe Phát nói thêm, bởi càng nghe Khanh càng nhận rằng Phát nói đúng, mà chàng trong giai đoạn này chàng muốn rũ bỏ tất cả để sống đời lương thiện, hiền lành...

Phát theo dõi từng nét biến chuyển trên mặt bạn gã noi tiếp :

— Nói ngay như mày đây chẳng hạn. Cách đây không lâu khi mày đói rách thì mày mới cảm thấy thấm thía cuộc đời, bây giờ là lúc mày đã sống trên tiền, mày cảm thấy tiền nhiều đến nỗi trở thành tầm thường nhằm nhí đi. Mày muốn sống lương thiện được lắm. Nhưng

báo trước cho mày biết rằng muốn sống lương thiện có nghĩa bắt đầu dối rách mờ người...

Câu nói của Phát khiến Khanh tái mặt. Chàng nói bằng giọng gay gắt :

— Mày muốn kẻ công đã giúp đỡ tao ?

Phát đực mặt nhìn Khanh rồi lắc đầu :

— Không... Tao vô ý nói ra câu ấy hơi bậy. Xin lỗi mày. Tao chỉ muốn chứng minh cho mày thấy rằng mày đừng nên vọng tưởng...

Khanh cắt ngang :

— Mặc xác tao !

Phát cười chua chát :

— Hơn nửa tháng nay tao có cảm tưởng mày xa tao dần dần... Phải chăng vì sự có mặt của con Nga nên bắt đầu ghê tởm chúng tao ?

Khanh thở dài. Câu nói của bạn khiến chàng ân hận.

Phát nói đúng. Từ hơn nửa tháng nay, vì Nga nên Khanh rơi vào nỗi băn khoăn khờ sở khi phải tiếp tục mưu sinh bằng nghề du đãng, cứ phải sống lẫn lộn với những con người chỉ còn mỗi một sinh thú là làm đủ cách để kiếm thật nhiều tiền, để hưởng thụ với đời sống và chẳng bao giờ thêm nghĩ tới tương lai, thêm tự hỏi rồi mai đây mình sẽ thế nào ?

Khanh nói :

— Phát này... Tao nhận là dạo này tao hơi thay đổi. Không phải tao chán ngán, ghê tởm chúng mày mà vì tao muốn sống cho vừa lòng Tuyết Nga. Thú thực với mày là tao yêu nàng nhiều quá. Tao muốn chiếm được nàng...

Phát cười gằn. Nụ cười chứng tỏ Phát « ghen » với

Tuyết Nga, ghen với một người đã làm Khanh bớt thương yêu, bớt thân thiết với bạn bè như trước.

Rồi Phát nói :

— Mày muốn chiếm được nàng nhưng mày không tự hỏi nàng mê mày vì sao ? Chắc hẳn con Nga không mê mày vì vẻ hiền lành, lương thiện rồi. Bởi xung quanh nó thiếu gì những thằng hiền lành, lương thiện và có học, có địa vị hơn mày. Nó mê mày vì vẻ ngang tàng can bặt nghe chưa ?

Khanh gật gù nhận rằng Phát phân tích đúng.

Phải rồi. Nga cảm mến chàng vì chàng có gì khác hơn những người đàn ông bu quanh nàng.

Phát tiếp :

— Bây giờ mày bỗng đứng nhũn như con chi chi, mày lương thiện hóa cuộc đời mày đi, mày tưởng con Nga nó sẽ thích à ? Không. Lúc bấy giờ mày sẽ lẫn vào với đám đông đang bu quanh nó. mày sẽ chìm giữa những thằng đàn ông có địa vị xã hội cao sang... Bấy giờ mày sẽ hiện nguyên hình là một thằng đàn ông tầm thường, đói rách mày sẽ mất đi những hào quang đẹp đẽ, những huyền thoại bám quanh cuộc đời du đãng dọc ngang sôi nổi của mày. Lúc đó... Hì hì... Chắc hẳn con Nga nó sẽ cho mày rơi... Rơi lủng xủng loảng xoảng như người ta vứt một cái chậu thau ~~cháy~~, nứt vì rỉ sét.

Khanh bàng hoàng sau khi nghe Phát nói. Chàng không thể ngờ Phát bỗng nhiên trở thành hùng biện phân tích ~~cả~~ về rất đúng trạng thái tâm tình của Nga lúc này...

Đúng ! Phát nói đúng lắm ! Nga yêu chàng vì

vẻ ngang tàng, khác biệt với những người đàn ông khác. Nàng sẽ cho chàng rơi, sẽ thấy chàng tầm thường hèn mọn khi Khanh sống bình thường bằng phẳng như mọi người xung quanh...

Nhưng nếu không sống hoàn lương, chắc chắn Nga không thể nào hy sinh danh dự để lấy một tên du đãng làm chồng...

Khanh nói với giọng bắt khâm phục bạn :

— Mày nói đúng... Nhưng nếu cứ sống thế này... Làm sao Nga nó dám bỏ tất cả để lấy tao ?

Phát cười nhạt :

— Mày vẫn tin rằng nó yêu đến nỗi bằng lòng làm vợ mày ? Xin lỗi bạn ! Tao đâu ngờ một thằng như mày mà còn thơ ngây không nghĩ được ! Mày có vẻ khờ khạo y như một thằng mới ra đời, một thằng non choẹt, tưởng bỏ rằng sẽ được đàn bà thích là chắc chắn lấy được người ta làm vợ ngay... Đùa ! Đừng tin thế có ngày vớ mặt con ối ! Con Nga nó thể thích mày, có thể yêu mày nữa... Nhưng liệu nó có dám trao cả cuộc đời nó vào tay mày không ? Đàn bà thời nay chúng nó không dại đâu, chúng nó có thể sống phiêu lưu, nhưng lúc lấy chồng thì tính toán ăn chắc lăm... Nghe chưa bố già ngây thơ cụ ?

Khanh gật gù :

— Mày không nói ra có lẽ tao còn luẩn quẩn, loanh quanh trong « mê hồn trận ».

Phát thích thú cười dài :

— Các cụ ngày xưa đã bảo rằng : Văn chương chữ nghĩa bề bề. Thân gì nó ấm cúng mê mẩn người... Nữa

là mày ! Hi hi... Đã tỉnh ngộ ra chưa ? Hết tưởng bỏ hết mơ màng xây đắp với em Nga một mái nhà tranh, hai quả tim vàng rồi chứ ?

Khanh gật :

-- Ý kiến của mày có vẻ sáng lắm !

— Hẳn nhiên.

— Tao sẽ chứng tỏ cho Nga thấy nàng không thể chi phối được tao.

— Tốt ! Thế mới hách !

— Tao sẽ sống với mày, sẽ ráng gây dựng cho cả hai thằng có một số vốn lớn, bấy giờ tính gì mới tính.

Phát tới gần Khanh, nắm tay bạn, giọng nghẹn ngào :

— Tao mừng lắm... Tao chỉ sợ con Nga nó cướp mày đi !

Phát lắc tay Khanh, hớn hờ nói :

— Tao với mày đi nhậu.

Khanh ngần ngừ nhìn đồng hồ. Chỉ còn nửa giờ nữa Nga sẽ tới thăm chàng.

Phát cười tủm tỉm, nói nhanh :

— Cứ đi với tao đi ! Mày đề giấỵ lại cho con Nga, bảo nó tới quán Chiêu Anh. Nếu nó thực yêu mày như một con chó ngoan... Nếu không, điều đó có nghĩa là nó coi mày như... kít !

Khanh đỏ mặt, Chàng chưa dám thử thách Nga liệu như thế. Chàng lo rằng Nga sẽ không bao giờ tới quán Chiêu Anh vì muốn giữ tư cách của nàng.

Chàng nói với bạn điều đó, Phát trả lời đầy vẻ ngạo mạn :

— Như thế là mày yếu rồi !

Khanh ức :

— Tao mà yếu. Sức mấy !

— Vậy thì đề giấy lại ! Nếu nó yếu mày nó sẽ tới. Cam đoan với mày như vậy. Đàn ông con trai thời buổi bây giờ phải tập hách lên mới được. Đàn ông mà cứ phải chiều theo ý muốn của đàn bà là thứ đàn ông chó giấy !

Khanh ngần ngừ, Phát « tổ » thêm :

— Liều đại cái đi ! Anh hùng nổi tiếng trong giới du đăng như mày mà đối với đàn bà lại đụt, lại dần đến thế này thì lạ thật ! Mẹ kiếp : Mày có quyền si tình, nhưng phải si tình theo cái kiểu du đăng, bự nghe chưa ?

Khanh nhệt mặt ra nhìn bạn. Phát vung tay :

— Nghĩa là phải đề đàn bà, con gái nó chạy theo mình...

Khanh bực tức :

— Có họa là mấy em hàng chè hàng cháo hay mấy đứa bán mía ghim !

— Sức mấy ! Đàn bà là đàn bà. Lúc đã yêu đứa nào, làm gì thì cũng như nhau tuốt ! Mày cứ tin tao đi. Mày đề giấy lại thế nào em cũng lồng lên đi kiếm mày mà.

— Nhỡ Nga nó không tìm ?

— Thì có nghĩa là... mầy khi quá... thế mà không hiểu !

— Tao hiểu rồi...

— Đúng. Mày hiểu đúng đấy. Nghĩa là nó cho mày đọc. Nghĩa là nên dứt em ra càng sớm càng hay !

Phát kéo tay Khanh :

— Đi. Viết cho nó miếng giấy rồi đi. Phải anh hùng lên tý chứ mày !

. . .

Khanh ném lon bia xuống đầu con sông. Vỡ hộp bia lăn nhiều vòng rồi nằm nghiêng trên mặt nước dập dềnh.

Khanh thở dài đưa mắt nhìn về phía bờ sông trước mặt. Những mái nhà sàn đã mờ trong khói sóng, những ngọn cây đứng rũ lá xuống giòng nước như lũ ma quái xoả tóc ven sông.

Tận cuối chân trời, cây Thánh giá khẳng khiu đương trơ trọi trông như hai khúc cây bất chéo trên một dãy những nấm mồ...

Từ cuối giòng sông, con tàu xám của Hải quân hung hăng rẽ nước, hàng súng đại liên chia xéo lên trời. Năm ba thủy thủ chống tay trên lan can chiếc tuần giang hạm nhìn vào bờ nước.

Khanh chán ngán đảo mắt nhìn vào ly rượu trên bàn. Tự dưới đáy ly ánh lên đôi mắt đen nhánh của chàng. Đôi mắt nhìn lên mặt Khanh như cặp mắt người lạ. Khanh rùng mình, Khanh nhìn lên, bắt gặp Phát ngấm mình.

Khanh hất đầu hỏi bạn :

— Gì mà ngấm tao kỹ thế mày ?

Phát cười mỉm :

— Mày đang khổ sở vì tình ! Thân xác mày tuy ở đây, nhưng tâm hồn mày chả... tan nát lắm...

— Tao buồn...

— Vì Tuyết Nga của mày giờ này chưa tới ?

— Không hẳn thế... Lần nào ngồi ven sông tao

cũng buồn ! Nỗi buồn lạ lắm. Nó đầy ắp như con nước...

Phát cắt ngang lời bạn :

— Đừng làm văn nghệ ông ơi !

Khanh chép miệng :

— Mà thì lúc nào cũng bông lơn được ! Nhiều lúc tao không hiểu nổi con người mày nữa !

— Có gì mà hiểu với không. Tao vẫn là thằng bạn của mày. Nếu có khác thì chỉ khác là tao đã bớt tin yêu và kính trọng người đời. Lũ chó đẻ ấy không có gì đáng cho tao phải nể vì họ cả !

Khanh nhăn mặt :

— Mày say rượu rồi đấy Phát !

Phát cười nhạt, búng ngón tay vào ly rượu đã cạn để gọi bồi. Giọng Phát ngao ngán khi trả lời Khanh ?

— Tao choáng choáng nhưng chưa say. Uống rượu thú nhất lúc này. Hì hì ! Bữa nhậu chiều nay đối với mày chắc hỏng ? Phải không Khanh ?

Khanh thờ ra một hơi dài, chàng đáp lời bạn một câu cộc lốc :

— Chán !

Hai người ngồi im. Mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng của mình.

Một lát sau Phát nhấp nhồm trên ghế, hẳn không thể nào ngồi im được lâu, Khanh hiểu bạn muốn nói chuyện với mình, chàng nói trước :

— Mày sợ đấy à ?

Phát nói ngay như sợ sẽ không được nói :

— Sợ gì ? Mày tưởng tao sợ tội Cóm hay sao ?

Khanh bất giác đưa mắt nhìn quanh. Chàng yên

tâm vì trông thấy cặp mắt nào khác lạ nhìn chàng với Phát. Tuy nhiên trong lòng Khanh bắt đầu hồi hộp không yên, chàng hạ giọng :

— Đứng ra chiều nay tao với mày không nên đến chỗ này. Tụi cớm hay dắt nhau ra đây nhậu lắm. Rủi đụng với chúng nó thật phiền. Nhất là tao với mày đang bị chúng nó truy nã gắt gao...

Phát khoa tay phát một cử chỉ bất cần :

— Tao tin rằng con người ta có số. Và lại chúng nó chưa chắc đã dám gây chuyện với mình. Tao biết tâm lý chúng nó mà. Đi cả đoàn với đầy đủ súng ống thì hách dịch lắm, nhưng đi lẻ tẻ vài thằng thì hèn thấy mẹ.

Phát cười nhạt đầy khinh bỉ, nói tiếp :

— Cho dù có đụng chúng nó ở đây tao cũng đểch cần. Một mình tao thừa sức quăng ba thằng xuống sông. Giờ này chắc chắn chúng nó cũng không kéo nhau đi đông hơn số đó.

Khanh gật gù nhận rằng Phát nói đúng. Lề lối, cung cách làm việc của đám cảnh sát phòng một cả nước đều biết cả rồi. Giờ này họ không khi nào kéo cả băng hăng chục người đi nhậu ở những quán thế này. Mà đi một vài người, đụng phải loại du đảng như Phát, như Khanh chắc chắn họ chẳng đại gì kiểm chuyện, trong trường hợp họ tách rời nhau để gọi thêm đồng bọn thì Phát và Khanh thừa đủ thì giờ để biết và biến đi ngay.

Phát nói tiếp sau khi đã gọi bồi đem thêm hai ly rượu :

— Trong những ngày chờ mày mạnh, trốn chui trốn

nhúi trong hẻm tao muốn điên lên... Nhưng đi một mình không có mày quả thực tao chán ngấy... Mà lên tiệm đoong nằm thì cũng chán rồi... Chắc ! Đến thuốc phiện cũng không quyến rũ được mình, thì nản thật, trên đời quả thực là tao sống không còn một tí lạc thú nào rồi...

Phát mồi điếu thuốc, hút một hơi, nhìn ra giòng sông nói :

— Nhiều khi tao tự hỏi tao sống làm gì nữa ? Chán ghê lắm mày ạ !

Nói xong Phát im lặng, chăm chú nhìn xuống giòng sông nhưng Khanh biết hẳn không nhìn gì cả.

Hai người lại im lặng thật lâu.

Tình trạng này không phải là hiếm giữa hai người. Nhiều khi cả hai cùng nói phăng phăng, nói tưởng như cả ngày chưa hết chuyện, nhưng cũng có nhiều khi kéo nhau đi, từ câu chuyện này nhảy sang chuyện khác chưa đầy năm phút đã thấy nhạt phèo, đã chỉ muốn ngồi im không thích nói, thích nghe gì nữa...

Sự yên lặng đó làm Khanh buồn ngủ. Chàng nhắm mắt lại, cảm thấy gió sông mát lạnh, hơi rượu bốc lên rần rật nặng đầu, rồi Khanh bỗng nhiên thềm ngủ một cách ghê gớm. Chàng vòng tay trên bàn, định gục đầu xuống hai tay ngủ vội vàng năm bảy phút, nhưng ngay lúc đó mùi nước hoa quen thuộc thoảng vào mũi Khanh.

Khanh ngậy ngất rồi bàng hoàng. Mùi nước hoa này chỉ có Nga dùng !

Chàng tỉnh hẳn cơn buồn ngủ rũ người, quay đầu đi bốn phía tìm Nga.

Chợt Khanh nhòm hăn người lên. Chàng đã thấy Nga. Nàng đang len lỏi giữa bàn ghế, chiếc áo dài màu hoàng yến nổi bật lên giữa màu xám của trời chiều. Nhan sắc rực rỡ của Nga làm nhiều cái đầu của thực khách trong quán Chiêu Anh cùng quay lại chiêm ngưỡng ngắm nhìn nàng.

Khanh cảm thấy tim mình đập mau hơn ; lớn hơn trong lòng ngực, chàng đứng dậy, sửa soạn đón người tình ngồi chung bàn.

Phát diều cọt nói :

— Không ngờ em cai mày thật ! Dám liều đến tìm anh ở đây thì quả đã quá say đòn...

Phát chưa nói dứt câu thì cả chàng lẫn Khanh đều ngây mặt khi từ trong góc quán, một gã đàn ông to béo vừa đứng lên, chào, cười với Tuyết Nga rồi kéo ghế cho nàng ngồi xuống cạnh.

Phát nhìn Khanh. Trong tình cảnh này chàng không dám nói một câu nào. Về mặt Khanh lăm lì, hơi tái, hăn lên nổi đau khổ ngấm ngấm.

Đột nhiên Khanh cười nhạt nói :

— Cứ tưởng ở ! Hóa ra em không tới nhà mình em không ngờ tao với mày dám kéo nhau ra ngồi nhậu ở đây ..

Phát gật đầu, chàng vẫy bồi, đem thêm rượu.

Khanh lặng lẽ uống từ từ hết ly này sang ly khác thảnh thơi dù không muốn nhưng chàng vẫn khẽ ngoái đầu quan sát Nga và gã đàn ông bệ vệ, sang trọng đang ngồi trò chuyện với nhau.

Khanh nhận thấy gã đàn ông không đi một mình

ở hai chiếc bàn gần gả có một bọn bốn tên mặc thường phục, thoảng trông cũng biết ngay là bọn cận vệ. Chúng đưa mắt nhìn mọi người trong phòng rồi hướng mắt nhìn cả xuống mé sông. Tay tên nào cũng lăm le sẵn sàng nổ súng. Hình ảnh đó khiến óc Khanh đề ý đến gã đàn ông ấy chắc chắn phải là tên quá quen biết về Nga với hắn, hắn không ngoài mộng tưởng với Nga là một « phu nhân ».

Khanh cảm thấy đau nhói khắp cả thân người, bầu huyết nóng nóng dâng lên mãi, tràn ngập lòng ghen tức, trước một người đột nhiên không hiểu được lòng mình là gì trên nhân thế...

Chàng nâng ly rượu uống, đưa mắt nhìn Phát, giọng lè nhè vì ngấm chất men :

— Uống đi mày... Uống đại rồi đi, chớ ở đó mày chiều tưởng em hoài có lắm chuyện.

Phát nhếch mép nhìn Khanh tìm hiểu qua cử chỉ và ánh mắt !

— Có thực mày yêu Nga không ?

— Mày hỏi làm gì ?

— Còn làm gì nữa ? Mày nên cho nó biết tay về đường võ tự do. Trông mặt nó vênh váo, kiêu kỳ của hắn mà tao muốn tằm cho một trận rồi, chưa cần nói tới vụ nó dám chơi cha trước mặt mày...

Khanh lắc đầu :

— Trẻ con vừa chớ ! Làm thế Tây nó cười cho !

Phát nhún vai :

— May quá... Ở đây toàn dân Việt với dân Tây. Tao làm nhé ?

Phát đứng lên, cúi chạm vào bàn khiến chiếc ly không ngã xuống lăn tròn xuống đất.

Tiếng thủy tinh bề ròn tan làm mọi người quay đầu nhìn lại phía hai chàng. Khanh nhìn vội ra mặt sông. Chàng không muốn để Nga thấy mình ở chỗ này.

Nhưng Nga đã nhìn thấy Phát. Phát giơ tay lên, gọi nàng đến bằng tiếng oang oang :

— Nga ! Tôi đây Nga !

Gọi xong Phát ngồi xuống, nói nhỏ với Khanh :

— Rồi ! Nếu nó tới với mình thì mày còn hy vọng. Nếu em lờ đi thì tao biểu diễn võ công...

Khanh nhăn mặt :

— « Mày bốc đồng vừa chứ :

Trách bạn xong Khanh cảm thấy vui vui. Chàng vốn tánh nhút nhát trước mặt đám đông, chàng không dám trở mặt hành động liều như Phát, nhưng trong thâm tâm chàng không khỏi thích thú nhìn bạn với ánh mắt biến ơn.

Trong khi đó, góc quán đằng kia bọn bốn tên cận vệ đang quắc mắt nhìn về chỗ hai chàng.

Mặt gã đàn ông ngồi với Nga xạm lại. Gã lừ mắt nhìn Phát, Phát tủm tỉm cười lại đầy khiêu khích và lòng chờ đợi bất cứ rắc rối nào.

Với Nga, tiếng gọi và hành động của Phát khiến nàng đỏ mặt nàng đã nhìn thấy Khanh với Phát, nhưng chưa tìm được cách sang với hai chàng thì chuyện này đã xảy ra.

Nga lo ngại nhìn gã đàn ông ngồi cạnh. Mặt gã đang

tái đi vì tức giận, bọn cận vệ xung quanh nhìn chủ, đợi lệnh là hành động.

Bầu không khí căng thẳng giữa hai bàn khiến một số thực khách ngồi khoảng giữa từ từ rút vào trong, gã quản lý lảng xảng ra đứng cạnh Phát với Khanh, lú lo nói với hai chàng...

Nga vội vàng nói nhỏ :

— Anh Ba... Người bạn em lỡ say rồi.. Anh đừng giận...

Ba, gã đàn ông bệ vệ nhìn Nga, mặt gã cố vui nhưng vẫn không dấu được tức tối, cảm hờn :

— Ừ... Ừ... Để coi chúng nó còn đỡ trò gì nữa.

— Anh đề Nga sang bảo tội nó về nhà...

Gã đàn ông trừng mắt nhìn Nga, giọng gã trầm xuống :

— Nga cứ ngồi yên đó. Nếu Nga sang với hai thằng ấy là bí mặt tôi. Tội đàn em tôi không đề yên chúng nó đâu...

Nga khò sở ngồi im. Nàng bứt rứt mân mê chiếc sắc trong tay. Mắt nàng cay xè, nặng như muốn khóc. Ngực nàng chiu đầy hơi thở khiến khắp người Nga râm ran như kiến bò. .

Gã đàn ông ngồi cạnh nàng lúc đó quay đầu về phía Khanh và Phát, bàn tay gã xòe rộng ra hiệu cho bọn đàn em cứ ngồi yên.

Nga hồi hộp theo dõi cử chỉ của Phát với Khanh, nàng sợ nhất là hai chàng thiếu bình tĩnh khiến cuộc xung đột xảy ra là hỏng hết !

Gã đàn ông cạnh Nga chợt cười gằn hỏi nàng :

— Thằng mà Nga muốn xin tụi tui xí xóa là thằng đang ngồi nhìn ra sông phải không ?

Nga tắc nghẹn hơi thở giữa yết hầu.

Nàng bưng vại ly nước cam, nhấp một ngụm. Gã đàn ông nhắc lại :

— Phải nó là Khanh, chúa trùm du đãng mà Nga muốn xin tụi tôi hủy bỏ lệnh truy tầm ?

Nga lúng túng hồi lâu rồi lắc đầu :

— Không phải... Hai anh đó là bạn quen sơ với Nga, Khanh là người khác !

Ba gật đầu, gã hất đầu về phía bọn đàn em đang nhấp nhồm :

— Hai thằng du đãng nhóc đãng ấy đó... Tôi bảo chúng nó bước khỏi quán này đi !

Nga run bắn chân tay, nàng hốt hoảng :

— Anh Ba ! Anh Ba...

Ba bất chấp lời kêu gọi của nàng, gã phát tay. Bọn bốn tên cận vệ đứng ủa lên.

Ngay lúc đó Phát quay lại. Chàng gặt gã Quản Lý nhà hàng sang một bên nói với Khanh :

— Chúng nó kia mày !

Khanh lừ đừ quay lại. Nỗi buồn nản, cay đắng đầy ắp trong lòng khiến chàng thêm đập phá, đánh đấm bất cứ vật gì, bất cứ ai.

Mắt Khanh trừng lên nhìn bọn bốn tên cận vệ đang dàn hàng ngang tiến tới chỗ ngồi của hai chàng.

Gã to lớn nhứt trong bọn hất đầu hỏi Khanh giọng gã đầy hách dịch :

— Chúng mày ở đâu tới đây ?

Khanh im lặng không thèm trả lời.

Phát cười nhẹ giọng điệu cợt :

— Hồi hai bố mày làm gì ?

Gã to lớn lý lý bản mặt cô hồn :

— Đề đập cho chúng mày một trận !

Khanh từ từ ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt địch hừ.

Giọng chàng đánh lại đầy thách thức :

— Chú dám không ?

Câu nói của Khanh cùng dáng điệu bình tĩnh của chàng khiến gã thanh niên to con ngại ra mặt. Đứng im một lát rồi gã nhếch miệng cười :

— Hai chúng mày chưa biết bọn tao là ai hả ?

Khanh xi một tiếng :

— Chó giầy !!! Du đang tép !

Phát thích thú nói luôn :

— Các chú biết điều thì phú linh đi. Đứng đó ngửa mặt anh vạng cho bây giờ. Cút !

Gã thanh niên to lớn cay cú gừ gừ trong cổ họng tiếng kêu uất ức đến cùng cực.

Phát tỉnh bơ phất tay ra lệnh :

— Đi chỗ khác chơi ! Hai anh sắp ngửa chân ngửa tay bây giờ..

Một trong ba gã thanh niên rít lên :

— Anh Sáu ! Thật chúng nó chứ ?

Phát đứng lên, hai tay chống vào cạnh bàn. Chàng biết rằng thế nào cũng sẽ đánh nhau nhưng vẫn bình thản nói :

— Thế nào ? Nhất định đòi thịt hai bồ mầy phải không ?

Khanh từ từ xô ghế đứng lên, chàng hất đầu về phía bốn tên thanh niên đang quây hai chàng vào giữa :

— Muốn chơi mục gì ? Chân tay không hay đấu dao, đấu súng ?

Từ góc quán phía Nga ngồi, gã đàn ông bệ vệ gõ muống xuống bàn hách dịch nói :

— Khoan đã !

Gã đứng lên, gạt bàn tay Nga giữ tay gã lại.

Khanh đưa mắt nhìn gã đàn ông đang đi tới phía chàng. Mắt Khanh chạm phải mắt lo lắng, hải hùng cả hồn giận của Nga. Lòng Khanh bừng ngay lên nỗi ghen tức, thù oán gã đàn ông vừa đứng trước mặt mình.

Khanh nói :

— Gì đây ông bạn ?

Một gã thanh niên trong bọn bốn tên vụt nói với gã đàn ông mới tới đứng cạnh bọn đàn em :

— Anh Ba ! Anh đề bọn em ném hai thẳng hủi này xuống thăm Hà Bá !

Gã tên Ba cười mỉm hỏi Khanh :

— Chú em có nghe thẳng đó nói gì không ?

Khanh đảo mắt nhìn quanh, chàng khó chịu vì hằng trăm con mắt của khách trong quán rượu đang hiếu kỳ quan sát gã tên Ba với Phát và chàng.

Khanh đột nhiên đỏ bừng khuôn mặt vì ý nghĩ vừa mới tới trí não chàng : Đánh giết nhau vì gái ! Mẹ kiếp ! Không còn gì hèn hơn !

Chàng ngao ngán ngồi xuống ghế nói nhanh :

— Thôi ! Ngồi đây Phát !

Phát ngạc nhiên đờ người :

— Hà ? Cái gì ? Mày sau thế ?

Khanh nhìn bạn nói nhỏ :

— Đánh nhau vì dành gái hay hóm cái nời gì ! Xí xóa hết đi !

Phát cau mặt lại vì thái độ thay đổi đột ngột của Khanh :

— Ơ... Hơ...

Gã đàn ông có tên Ba mỉm cười đắc ý :

— Anh bạn !

Khanh ngừng lên sẵn giọng :

— Cái gì ?

— Muốn yên thân thì đứng ngay lên xin lỗi cô kia rồi rút ra khỏi cái quán này !

Phát thở phì một hơi điều cợt :

— Này ! Ông nói thật hay đùa ?

— Tao không dờn mặt với chúng mày !

Phát cau :

— Bớ mày cũng thế ! Nghe chưa hủi ?

Gã đàn ông tên Ba tái mặt sau câu nói thô lỗ của Phát. Cặp mắt trắng của gã trắng thêm, môi gã mím cứng lại như cố nén tiếng chửi thề tục tũn...

Tên đàn em cao lớn nhất trong bọn hăm hè :

— Anh cho ném cò nó xuống dưới kia..

Gã chỉ xuống dòng sông rồi trợn ngược, khuỳnh tay xoạc cẳng sửa soạn cho một thế tấn công vũ bão.

Phát cười gằn, vẻ ngang tàng khiến Phát hiện rõ nét đẹp của một người đàn ông từng trải, hào hùng.

Riêng Khanh vụt nghĩ tới những bất lợi cho phía chàng. Khanh hiểu rằng gã đàn ông tên Ba hẳn là người có địa vị quan trọng trong Nha Tổng. Vụ ấu dâm này — nếu xảy ra — dù hai chàng có thắng, có làm nhục được đối phương để thỏa mãn lòng ghen tức trước mặt Tuyết Nga thì những ngày sau đó — tất nhiên — cả băng của Phát sẽ lâm vào thế kẹt vì bọn « Cóm » trả thù.

Nhất là ngay trong thời gian này Phát với Khanh vốn là hai người bị Công an đề ý.

Khanh dịu giọng :

— Thôi Phát. Anh em hiểu lầm nhau chút xíu mà. Chàng quay sang phía người đàn ông tên Ba :

— Thưa ông anh bạn tôi uống hơi nhiều. Ông vui lòng bỏ qua cho. Chỗ anh em cả.

Vẻ nhũn nhặn của Khanh làm gã đàn ông hiểu lầm rằng chàng sợ. Gã vênh mặt cười gằn, giọng đầy kénh kiêu :

— Đâu phải cứ làm hồn với « qua » rồi xin lỗi là xong !

Phát hừ một tiếng, Khanh vội vàng ra hiệu cho bạn ráng im lặng đừng trả lời.

Gã tên Ba chống nạnh hất đầu hỏi Phát giọng thêm hách dịch :

— Mày hứ cái gì ? Bộ muốn ăn thua đủ với các cha mày hả ? Biết tao là ai không ?

Khanh chặn trước lời Phát :

— Tôi đã xin lỗi ông rồi. Tôi nghĩ rằng người lịch sự không nên quá chấp nhặt. Ông thông cảm cho.

Tên cậu vệ cao lớn nhất trong bọn xi một tiếng mỉa mai :

— Nữa ! Ăn nói đàng hoàng nghe mày. Bộ chỉ có mày là người lịch sự sao ?

— Tôi lỗi lời. Xin lỗi quý vị.

Nói xong Khanh ra hiệu cho Phát theo mình. Chàng quần lên bàn gần gấp hai số tiền phải trả quán rượu.

Nhưng bốn tên cận vệ không chịu nhường đường cho Khanh nắm tay Phát lôi ra.

Gã tên Ba đứng im, thích nhìn Khanh bắt đầu lúng túng vì bị bít con đường độc nhất dẫn ra đường.

Khanh nhìn thẳng vào mặt tên cận vệ to lớn nhứt chàng gần giọng hỏi :

— Câu chuyện đã xong rồi ! Các anh vui lòng để chúng tôi đi chứ ?

— Đâu có dễ vậy mày !

Khanh quay sang người đàn ông vẫn chống nạnh đứng nhìn bọn đàn em chặn đường rút của Phát với chàng nói :

— Thưa ông định thế nào ? Ông bằng lòng cho chúng tôi đi chứ ?

— Đâu có gì lằng xẹt như vậy được. Muốn rút êm cả hai đứa tới xin lỗi cô đồng kia đi !

Gã chỉ tay về phía Nga đứng. Khanh cảm thấy ghệt thở khi bắt gặp đôi mắt người yêu. Chàng bưng lên sự ghen tức, cái kinh đến nỗi chỉ muốn tát cho Nga cùng gã đàn ông có tên Ba mỗi người năm bảy cái.

Nhưng Khanh cố dằn nổi ghen hờn vô lý. Chàng còn đang lưỡng lự thì Phát cười nhạt đầy khinh mạn.

Phát nghiêng đầu nhìn Nga, bô bô nói :

— Nga kia... Ông bạn quý hóa của Nga muốn tụi

này phải tới xin lỗi Nga mới chịu cho hai đứa ra về. Nga tới đây đi cho hai anh đi một đường xin lỗi.

Câu nói của Phát làm gã đàn ông tên Ba rít lên cay cú :

— Mày cầm mồm lại. Đồ khả ố. Tao bóp cổ mày chết bây giờ !

Phát tủm tỉm cười, tỉnh bơ như không nghe câu nói của gã đàn ông đứng cạnh.

Khanh vỗ bàn tay vào mông bạn :

— Phát. Mày say lắm rồi đó. Làm ơn nghe tao đi. Đề tao thu xếp vụ này.

Chàng quay sang gã đàn ông :

— Ông nhất định muốn chúng tôi phải làm như thế ?

— Chúng mày bắt buộc phải làm ! Không có chuyện tao muốn hay không nữa. Làm đi. Không làm thì đừng hy vọng về được tới nhà.

Khanh ức hộc lên vì dáng điệu và lời nói của gã đàn ông trước mặt. Chàng nắm tay lại nhưng rồi buông ra. Chàng nghĩ tới hàng chục anh em dưới quyền Phát và chàng.

Nếu có chuyện gay gắt với cơ quan an ninh, chắc chắn anh em sẽ phải trốn tránh trong một thời gian dài vô hạn. Tình trạng đó sẽ làm tất cả cùng đối rách hồi hộp không biết bao giờ, chưa kể tới nguy nan cực nhọc nếu rủi ro bị cơ quan an ninh thộp được.

Chàng nói nhỏ vào tai Phát :

— Mày đừng nóng. Phải nghĩ tới anh em ở nhà ! Mình kẹt cứng rồi, đừng làm anh em kẹt nữa...

Phát xi một tiếng phản đối ý kiến của Khanh.

Gã đàn ông quyền thế gắt lớn hơn, hách dịch hơn

— Nhanh lên tụi mày. Làm hay không ? Không làm thì thấy mẹ chúng mày bây giờ.

Khanh chép miệng đầy bối rối.

Chàng biết tính bạn, chàng hiểu rằng thà chết chứ đừng hòng ép Phát hạ mình xin lỗi bất cứ người đàn bà nào trước một đám đông hiếu kỳ đông nghẹt quán rượu, thích thú theo dõi câu chuyện rắc rối này.

Với chính Khanh, chàng cũng thấy nóng mặt vì thái độ quá đáng của gã đàn ông trước mặt mình. Chàng linh cảm thấy cuộc ẩu đả chắc sẽ bùng lên không cách nào tránh được.

Nhưng dù sao Khanh vẫn hy vọng khi hạ giọng gần như năn nỉ gã đàn ông mang tên Ba đang lừ mắt nhìn chàng.

Gã đàn ông gầm lên :

— Thằng kia ! Mày làm gì ? Mày nhò vào mặt ai ?

Phát cười khẩy :

— Tao nhò vào mặt mày đấy ! Làm gì thì làm đi !

Gã đàn ông phát tay ra lệnh cho toán cận vệ.

Từ trong góc phòng Nga len nhanh vào giữa, chắn ngang bọn Cận vệ và Phát với Khanh. Giọng nàng khàn khản :

— Anh Ba. . Chuyện này có gì đến nỗi phải đánh nhau đâu. Hai anh này đã xin lỗi anh rồi.

— Anh muốn chúng nó phải đến xin lỗi với Nga !

— Em không cần. Anh cho họ về đi.

Phát nhún vai trước dáng diện sợ hãi cuống quýt của Nga :

— Cô Nga cứ yên tâm. Ông bạn ấy có muốn giữ hai đứa tôi ở lại cũng cóc được đâu.

Gã đàn ông nghiêng răng rít lên :

— Đừng có phách lối. Cờ chúng mày tao nắm trong tay. Cho sống thì được sống...

Phát mia mai, diều cợt :

— Mà bắt chết thì các bố mày vẫn cứ sống như thường ! Mẹ kiếp ! Đừng có dọa nhau chớ ! Bọn dù có làm quan to, có súng ngắn, có lính hầu thì những thứ đó có làm tội này ngăn bọn đâu !

Nga xua tay định nói nhưng Phát chặn lời nàng :

— Cảm ơn Nga muốn giúp bọn tôi tránh những chuyện lôi thôi. Nhưng với điều kiện là ông bạn này nên biết điều một tí !

Gã đàn ông gầm lên, cái giận đến cực độ trước dáng điệu khinh khỉnh đầy ngạo mạn của Phát, nhất là trước mặt Nga và đám đông người.

Gã quát lớn :

— Tao không cần phải biết điều với bọn chúng mày !

Gã nói xong, nắm lấy tay Nga kéo nàng tới gần với gã rồi hất đầu ra lệnh cho bốn tên cận vệ :

— Đập thấy mẹ chúng nó đi !

Nga sợ hãi kêu lên :

— Chạy đi hai anh !

Phát nheo mắt đầy vẻ khinh thường :

— Nga đứng đó mà coi ! Vui lắm !

Quay sang Khanh, Phát hất đầu hỏi :

— Còn mày có chạy không ?

Khanh cười nhạt. Chàng cảm thấy thích thú khi được biểu diễn võ nghệ của mình với sự chứng kiến của Nga

Nhất là để chứng tỏ cho nàng thấy cái chất đàn ông anh hùng mà thượng của mình.

Khanh hất đầu về phía bốn gã cận vệ đang hăm hè vây kín hai chàng :

— Đánh thì đánh lẹ đi ! Các anh mày còn bận nhiều chuyện lắm !

Gã đàn ông tên Ba bực tức quát lên :

— Nhào vô ! Đập bẻ mặt chúng nó ra !

Bốn tên cận vệ nhảy xò vào Khanh với Phát.

Khanh nhảy tạc sang phía trái, nhún mình đá cú đầu tiên vào cò gã thanh niên to lớn nhất trong bọn địch thủ.

Cú đá chớp nhoáng, chính xác của Khanh khiến gã cận vệ to lớn nhất ngã sấp mặt xuống sàn.

Ngay lúc hấn chống tay gượng ngồi dậy thì Phát đã cúi gập người, xù dưng một thể đòn vai nhu đạo, tung bông gã cận vệ thứ hai lên trời cho rơi xuống đè ập lên gã đang lồm cồm bò dậy.

Hai tên cận vệ còn lại kinh hoàng nhảy lùi ra xa đứng nhìn nhau. Trong đời chúng — có lẽ — lần này lần thứ nhứt trông thấy lối đánh chớp nhoáng của hai kẻ lạ mặt đã hạ hai tên đồng nghiệp trong thế đánh đầu tiên.

Gã đàn ông tên Ba gầm lên cay cú :

— Nhào vô ! Lụi thấy tồ chúng nó đi !

Hai tên cận vệ cùng rút phăng hai lưỡi dao đeo cạnh ở sườn.

Thứ vũ khí bén giúp chúng can đảm, tự tin hơn. Cả hai tiến từng bước về phía Khanh và Phát, hai lưỡi dao chia lưỡi nhọn hoắt đang đợi chờ cắm ngập vào hai cây thịt khẳng khiu phía trước.

Nga hốt hoảng :

— Đừng ! đừng ! Anh Ba bảo họ thôi đi !

Gã đàn ông tên Ba lạnh lùng :

— Mặc kệ chúng nó !!!

Nga giựt tay nàng ra khỏi tay gã đàn ông. Nàng vùng chạy tới gần Khanh :

— Anh ! Chạy đi anh !

Khanh mỉm cười tự tin và bình tĩnh :

— Em đừng mặc anh. Đứng kia xem năm phút nữa chúng mình về được rồi...

Chàng đẩy Nga sang một góc.

Phát búng tay nói với hai gã cận vệ cầm dao đang lừa thế để xông vào đám địch thủ :

— Nhào vô ! Cầm dao mãi rồi mẹ nó rồi !

Hai gã cận vệ bước tới gần Khanh với Phát, hai mũi dao lên xuống nhịp nhàng trước mặt :

Khanh nói nhanh với Phát :

— Nhảy ra góc kia đi mày !

Phát hiểu ý bạn chàng lùi dần ra phía sau lưng gã đàn ông tên Ba thì đứng lại chỗ gã cận vệ cầm dao bám theo chàng từng bước...

Ngay lúc đó gã cận vệ đứng trước mặt Khanh hét lớn tiếng kêu áp đảo tinh thần kẻ địch, gã nhảy xô tới với lưỡi dao đâm chéo vào bụng Khanh từ phía dưới lên trên.

Khanh xoay nghiêng người tránh lưỡi dao thật đẹp thật tài tình.

Cùi chỏ tay mặt của chàng nện xuống trúng gáy gã cầm dao đang lơ lửng vì đâm hụt.

Gã cận vệ không kịp kêu lên được tiếng thứ hai. Chân đã gặp đôi xuống vừa đúng lúc Khanh tung chân đá vào bàn tay cầm dao của gã.

Lưỡi dao bay xuống nước đúng lúc tên cận vệ ngã ập xuống nền quán rượu. Nếu Khanh chậm một phút khi đá tung lưỡi dao đi thì gã cận vệ ngã đè lên chính lưỡi dao của gã rồi...

Cùng lúc đó, tên cận vệ cuối cùng đã bị Phát chụp được bàn tay cầm dao. Phát nắm luôn bàn tay trái của địch thủ, ngã ngửa ra sau, đạp chân vào bụng tên cận vệ.

Chỉ thoáng một cái tên cận vệ đã bị Phát dùng nhu đạo ném bồng lên trời, cắm đầu rơi tòm xuống giong sông bên cạnh.

Đám đông trong quán há hốc mồm nhìn ra hai gã thanh niên hạ hai địch thủ trong thời gian chưa đầy ba phút.

Tuyết Nga cũng ngây mặt nhìn Phát với Khanh đang phúi tay nhìn nhau cười tùm tùm.

Chợt Phát nói nhanh :

— Còn đàn anh kia. Muốn chơi với thằng nào ? Tội hay là anh bạn này ?

Gã đàn ông tên Ba tái mặt lùi dần, tay gã thọc vào trong áo. Nhưng sau lưng gã Khanh đã đứng chờ cho tới lúc gã lùi tới ngay trước mặt Khanh, chàng xoay nghiêng người chặt cạnh bàn tay vào cánh tay đang chờ rút súng của gã tên Ba.

Gã đàn ông hôc lên một tiếng kêu đau. Khanh lẹ như chớp bẻ quặt ngay cánh tay địch thủ ra sau trong lúc còn

đang ê ẩm vì đau, tay trái của Khanh luồn ngay vào trong áo gã tên Ba rút được một khẩu Ru-lô gắn nòng.

Chàng trầm giọng nói :

— Bỏ chơi súng với tụi này là không điệu nghệ chút nào.

Gã đàn ông bị Khanh vịn chéo cánh tay im lặng nghiêng rặng đầy tức giận. Phát cười cười :

— Bỏ đừng xê-nec thế chứ,.. Bỏ quên rằng phía bờ có những năm người. Ngủ hồ mà không bình được hai thằng cao bồi tép thì ẽ mặt đàn anh quá !

Nga sẵn tới gần Khanh và Phát. Nàng đưa mắt ra hiệu cho hai chàng đừng xử tệ với gã tên Ba.

Khanh hiểu cái nhìn của Nga, chàng buông tay cho gã đàn ông đứng được thông dong. Phát vẫn giữ nụ cười trên môi và giọng nói mỉa mai, khôì hài đặc biệt :

— Lần sau muốn ăn hiệp ai bạn nên chờ hai mặt này ra nhé !

Khanh lừ mắt ra hiệu cho Phát chuẩn bị rút lui chàng nói :

— Ông Ba... Ông đẩy chúng tôi vào cái thế bắt buộc phải tự vệ. Thành thực mà nói chúng tôi không muốn gây sự với ông làm gì. Không phải chúng tôi sợ uy lực của ông mà chỉ vì chúng tôi không ưa rất rồi. . với các đàn anh họ nhà còm.

Phát cười nhạt :

— Nói thế đủ rồi mày. Biễn chứ ?

Khanh quay nhìn Tuyết Nga, chàng phân vân không biết có nên kéo nàng đi với mình không.

Phát nói ngay :

— Còn nữ Bác sĩ chắc cần ở lại đề cứu mấy thằng ông mảnh này tỉnh dậy. Thôi, xin chào.

Khanh bắt buộc phải đi theo Phát. Chàng vừa đi vừa lấy hết đạn trong khẩu súng Ru-lô rồi ném lại trên mặt bàn gần cửa.

Phía sau lưng Khanh, gã đàn ông tên Ba hăm hừ cay cú :

— Rồi chúng nó biết tay tôi. Chấp chúng nó chạy lên Trời !

12

CÁNH CỬA VỪA HÉ MỜ, NGA vội vàng lách ngay vào. Bóng tối căn nhà khiến nàng hoa mắt đứng im.

Từ trong góc căn phòng mờ tối, giọng Phát vang lên :

— ... Tuyết Nga phải không ? Vào đây... chị ?

Tiếng chị của Phát làm Nga đỏ mặt. Nàng bối rối nhìn quanh, nhận thấy căn phòng chỉ có một mình Phát đang ngồi nhòm dậy trên giường.

Phát tiếp :

— Chị vào chơi. Ngồi tạm đây vậy...

Nga dò dẫm đến gần chiếc ghế gỗ. Mắt nàng quen dần với bóng tối căn nhà

Phát đứng lên, đến ngồi trước mặt Nga, gãi với tay rớt nước vào tách.

Nga hồi hộp hỏi :

— Khanh đâu rồi anh ?

— Nó vừa chạy ra ngoài. Có chuyện lời thôi đảng sông Sáu Định.

— Các anh vẫn chưa tính đến việc trốn đi sao ?

Phát cười nhạt :

— Tụi tôi đã tính rồi chị ạ. Trốn làm quái gì Bất được chúng tôi không dễ thế đâu...

— Nhưng lần này họ sẽ mở hẳn một cuộc hành quân Cảnh Sát.

Giọng Phát vẫn bình thản :

— Hành quân trong cái xóm này thì cũng như không. Chị thấy đó... Thiếu gì hẻm, thiếu gì bãi đất hoang, chưa tính đến chuyện bơi qua cọn sông sang xóm nhà sàn bên kia đấy...

— Anh có vẻ tự tin quá đáng...

— Vâng. Làm cái nghề của bọn tôi mà hơi chút là sợ là trốn thì chết đói lâu rồi chị ạ.

Nga thở dài ngồi im. Lòng nàng tràn ngập nỗi lo âu vì sự vắng mặt của Khanh nhất là trong thời gian nguy hiểm cho chàng.

Phát lên tiếng hỏi :

— Chị biết thêm tin tức gì về bọn cớm không ?

Nga gật đầu :

— Có. Họ tổ chức thêm nhiều toán truy tầm để tìm bắt được hai anh.

— Còn về cuộc hành quân chị nói vừa rồi ?

— Thế nào họ cũng mở ra trong tuần này.

— Xóm này ?

— Vâng.

Phát cười nhạt :

— Thằng hủi ấy thù tụi tôi ác thật. Bộ nó tính dồn tất cả nhân viên đề vồ bắt được chúng tôi sao !

Nga hồi hộp nói :

— Đúng vậy đó anh. Thằng cha Ba nhất định sống

chết với các anh... Tôi thấy vụ này càng ngày càng nguy hiểm cho anh với anh Khanh... Tôi đã tìm đủ cách, gặp đủ người nhưng không sao giải hòa được...

Phát cau mặt :

— Như vậy là nó dồn chúng tôi đến chân tường. Chúng tôi chỉ biết chọn một quyết định. Hoặc nó sống hoặc chúng tôi sống.

Nga kinh hoàng :

— Các anh định giết thẳng ấy hay sao ?

Phát thần nhiên :

— Nếu nó dồn chúng tôi đến lúc phải làm thế...

Nga xoắn chặt chiếc bóp trong tay. Nàng mím cứng đôi môi, cố nén cảm giác lo sợ ủa tới ngập đầy tâm hồn mình.

Phát tiếp :

— Chị đã thấy... Chúng tôi bị bắt buộc phải tự vệ. Đến nước này có lẽ chúng tôi cũng sẽ phải bắt buộc...

Nga chặn ngang lời Phát :

— Chưa đến nỗi các anh phải làm vậy... Hơn nữa muốn giết thẳng cha đó không phải dễ. Lúc nào nhà nó cũng đầy nhân viên canh gác, đi đâu cũng có hai xe hộ tống đầy súng đạn...

Phát im lặng kéo từng hơi thuốc đỏ rực. Nét mặt Phát thần nhiên, lạnh nhạt như người đã tìm được quyết định đối phó với tình cảnh bị săn đuổi hiện thời.

Nga lo lắng :

— Anh Khanh đi đâu từ nãy tới giờ anh Phát nhỉ ?

— Sang sông bài bẹp loạn, chắc cũng sắp về tới bây giờ. Nga thở dài. Nàng nghĩ tới hình ảnh hào hùng lịch

thiếp của Khanh. Con người như thế đáng lẽ phải có địa vị cao trong xã hội chứ không thể cứ mãi là một tên chúa trùm du đảng đâm thuê chém mướn thế này...

Nàng chợt nghe tiếng chân người bước nhộn nhịp bên ngoài. Tim Nga thất lại khi nghĩ tới toán Cảnh sát bao vây xóm nghèo để tìm bắt Khanh đi.

Nàng nhìn Phát nói nhỏ :

— Có chuyện gì rồi đó anh Phát !

Phát lắc đầu :

— Chị cứ yên tâm... Nếu Cảnh Sát hành quân thì tôi đã được bọn đàn em báo động rồi.

Nga lắng nghe tiếng động bên ngoài. Nàng thở phào nhẹ nhõm khi có tiếng người khàn khàn cất lên :

— Anh vạng một đôn bay bướm nhất thế giới ! Tụi em phục anh ghê.

Tiếng Khanh cười sảng khoái :

— Các chú lại nịnh anh rồi !

— Thật mà anh... Ba thằng tụi nó dữ dằn, to lớn thế mà chỉ trong ba phút anh đánh bay ra cửa... Võ nghệ của anh ghê gớm quá trời...

Khanh gạt ngang :

— Thôi giải tán đi. Mấy chú đừng quên tụi mình đang bị Cảnh Sát, Công An làm khó đấy.

Cánh cửa nhà hé mở, Tư Ba Đào và Khanh lách vào.

Tư Ba Đào vừa dụi mắt vừa bô bô nói :

— Nhất rồi anh Phát ơi ! Chỉ trong chớp mắt ba thằng hủi bị anh Khanh khện văng ra cửa. Thằng chủ sòng lạy tụi em như điên. Nó coi anh Khanh như thần thánh...

Khanh chợt nhìn thấy Nga. Chàng đặt tay lên vai Tư Ba Đào bóp nhẹ Tư rúm ngay người lại kêu ối ối.

Khanh nói nhanh :

— Nhà có khách chú Tư ơi !

Tư Ba Đào nhìn thấy Nga, gã cuối gập người xuống điệu bộ đầy vẻ sung sướng khôi hài :

— Chị ạ. Chị đến hơi chậm thành ra mất một dịp may coi anh của tụi em biểu diễn võ công hách hơn cả Trương Vô Kỵ.

Khanh suyt khẽ :

— Bào chú thôi đi mà !

Tư Ba Đào cười cười bỏ ra nhà sau.

Khanh kéo ghế ngồi cạnh Phát với Nga :

— Nga tới lâu chưa ?

Nga vui mừng nhìn Khanh. Nỗi lo lắng trong lòng nàng tan biến hết khi thấy Khanh nguyên vẹn trở về. Giọng nàng như đầy những âm thanh vui sướng, hài lòng :

— Em mới tới... Anh không sao chứ ?

— Không.

Nga ngấm gã thanh niên khỏe mạnh và chợt cảm thấy lòng nàng chịu nặng niềm khao khát được ngả vào vòng tay chàng, được chàng ôm mình thật chặt...

Giọng nàng run run :

— Vết thương trên vai của anh thế nào ?

Khanh cởi áo sơ mi, chia một bên vai cho Nga nhìn thấy :

— Vết thương thành sẹo. Không thấy đau nhức gì nữa cả !

Nga rướn người đặt bàn tay em mát lên vai Khanh.

Sự tiếp cận giữa hai làn da khiến nàng rung mình. Những ngón tay run lên cùng lúc với nhịp tim rộn ràng.

Phát ý tứ đứng lên định bỏ ra ngoài nhưng Khanh giữ lại :

— Đi đâu. bây giờ Phát. Đừng ra ngoài phố nghe mày ! Tụi chỉ điếm chúng nó đang lớn vồn rình tao với mày ở đầu đường...

Phát nhún vai giọng chán chường...

— Mấy cái thằng ấy chịu khó ghê. Rình rập từ hơn mười ngày nay.

— Tao linh cảm rằng chúng nó sắp hành động đến nơi rồi !

Phát cười nhẹ :

— Sợ đếch gì !

Nga lên tiếng :

— Em đến đây đề bàn hai anh một chuyện. Cần lắm. Khanh nhìn vào đôi mắt đen nhánh của Nga đang đắm đuối nhìn chàng. Khanh nói nhỏ thật êm đềm :

— Nga nói đi.

— Anh Phát ngồi đây đã... Trước khi em nói, anh Phát làm ơn đuổi hết người lạ ra ngoài.

Phát hạ giọng :

— Khỏi cần. Ở đây chỉ mỗi có thằng Tư ! Nó trung thành lắm. Nga cứ nói đi.

Nga suy nghĩ rồi trầm giọng thì thầm :

— Hai anh đã thấy, tình cảnh bây giờ hoàn toàn bất lợi cho các anh. Trước hay sau, dù làm cách nào thì hai anh cũng bị Cảnh sát bắt giam. Lúc đó dĩ nhiên không ai

cứu nổi hai anh nữa... Chỉ có cách là tránh trước cảnh ngộ tuyệt vọng ấy ngay bây giờ...

Phát ngắt ngang lời Nga :

— Vậy Nga muốn chúng tôi phải làm gì ! Bỏ Saigon trốn đi xa hay sao ?

— Vâng. Nói thẳng ra hai anh ở lại đây hoàn toàn bất lợi. Hai anh dù có đông đàn em đến mấy cũng không thể nào chống lại được cả một lực lượng an ninh, nhất là lực lượng đó lại đang nằm trong tay một con người cố chấp là thằng cha Ba bây giờ.

Khanh im lặng suy tính rồi gật đầu :

Nga nói đúng. Tụi tôi không thể đường hoàng chống lại được cả lực lượng Cảnh Sát của thằng cha ấy... Nhưng nếu chơi theo lối du kích thì chưa biết chừng...

Nga lắc đầu :

— Đừng. Anh đừng hy vọng thế. Dù chơi thế nào, cách nào thì hai anh cũng sẽ thua. Lúc đã thua thì hai anh thừa biết hậu quả đến với các anh thế thảm thế nào rồi...

Phát cười gằn :

— Đến dất nhau ra ngoài đảo là cùng... Nhưng trước đó thì thằng cha Ba đâu có nguyên lành được...

— Các anh không chịu nhìn thẳng vào thực tế chút nào. Hai anh nhiều tự ái quá đi... Hai anh nghe em nói đây này...

Nàng nhìn Khanh, cặp mắt rục lên những tia nhìn âu yếm, van xin Khanh hãy nghe theo ý kiến của mình.

Khanh cảm thấy lòng mình xao xuyến mạnh :

— Nga nói đi. Nếu có lý anh sẽ làm theo ý muốn của Nga.

— Tạm thời anh nên rời Saigon trong một thời gian. Khi nào em dàn xếp xong xuôi, hoặc khi có một đôi thay nào đó bấy giờ các anh hãy trở về đây. Chỉ có cách đó các anh mới thoát được mạng lưới đang giăng ra thật dày, thật kín chỉ chờ lúc cuốn tròn hai anh lại...

Phát chặc lưới cau có :

— Không được rồi chị Nga ơi !

Nga hốt hoảng :

— Sao lại không được ?

Giọng Phát đầy cay đắng :

— Trước hết là tụi này đi đâu ? Làm gì ? Không nói hẳn chị cũng thừa hiểu rằng ở đất này tụi tôi đang còn nhiều công việc làm ăn dang dở, mà việc nào thì cũng hái ra tiền .. Bấy giờ bỏ đi đất khác...

Nga cắt lời Phát một cách hùng hồn :

— Anh không thể vì những nguồn lợi ở đây mà liều thân anh được.

Nàng nhìn Khanh, Cái nhìn vừa khuyến khích vừa khiêu gợi tự ái của chàng rồi Nga tiếp :

— Hai anh phải lo cho sinh mạng của mình trước nhất. Còn câu hỏi đi đâu, làm gì thì em đã lo dùm các anh đủ cả rồi.

Phát quay phắt lại ngạc nhiên :

— Hà ? Chị bảo sao ? Chị lo dùm tụi tôi tất cả rồi ! Chết thật ! Tụi tôi chưa bao giờ nhờ đến bất cứ người đàn bà nào che chở cho mình cả :

Nga nhấn nhó :

— Đấy. Anh lại tự ái lên rồi ! Khờ lắm nữa !

Nga nói xong đưa mắt nhìn Khanh. Khanh hiểu cái nhìn của nàng. chàng nói :

— Từ từ nào Phát. Đợi nghe xem giải pháp của Nga đại loại thế nào. .

— Em có đề nghị này. Em tin rằng nó hợp lý, nó hữu ích cho hai anh rất nhiều...

Nàng tăng hăng, giọng trầm xuống nghiêm trang :

— Dù thế nào hai anh cũng không thể và không nên ở lại Saigon. Hai anh không chống nổi lực lượng Cảnh Sát, điều đó dĩ nhiên rồi, hai anh chắc cũng không thuộc vào loại anh hùng rơm, hành động láo lếu cốt chỉ để thỏa mãn tự ái nông nổi, hẹp hòi...

Phát cười thành tiếng :

— Tóm lại chị muốn hai đưa chúng tôi hãy bỏ đây đi ?

Nga gật đầu, Phát cười lớn hơn. nhạt nhẽo hơn :

— Như thế là chạy trốn !

Khanh cũng bắn khoả :

— Thà ở lại, đánh đấm tới cùng với bọn chúng nó còn hơn là lui đi hèn như thế...

Nga nhấn nhó :

— Hai anh không thể tự ái mà chịu chết oan uổng như thế được... Anh tính thử coi. Họ sẽ mở những cuộc hành quân cùng với những toán truy tầm võ trang đầy đủ, hai anh phản đối việc bắt bớ là họ nồ súng hạ liền... Đa thật con người không phải là thứ để làm bia cho súng trận bắn vào,.. Nhất là hai người như các anh.

Rồi nàng nhìn Khanh cặp mắt nàng ánh lên cái nhìn kỳ lạ làm Khanh rung động khắp người. Chàng ngậy mặt ngăm người tình. Lòng chàng bỗng mềm đi vì những giọt nước mắt của Nga vừa trào xuống má.

Sự im lặng của hai người làm Phát thoáng ngạc nhiên nhưng chàng hiểu ngay.

Phát đứng lên :

— Chuyện này mình sẽ tính sau. Xin phép chị Nga, tôi ra ngoài chút xíu.

Rồi không chờ Nga kịp trả lời Phát bước vội ra đường.

Cánh cửa vừa khép lại thì Nga ngã ngay vào lòng Khanh. Nàng khóc suốt mướt

Khanh luống cuống một lúc khá lâu rồi chẳng lắp bắp :

— Nga ơi... Anh không ngờ đời anh có những lúc này...

Nga dụi đầu vào ngực Khanh, giọng nàng nũng nịu :

— Anh trốn đi xa nhé. . Anh đi vì em vì tương lai vì hạnh phúc của chúng mình...

Khanh mê man :

— Anh sẽ đi. Dù cuộc đời có coi anh là một thằng hèn, dù bạn bè có khinh anh là một thằng khiếm nhược .. Vì em. Anh hứa sẽ chiều ý muốn của em...

Khanh đặt môi chàng lên môi Nga. Phút giây tình tự mê say chợt bị cắt ngang vì tiếng gõ cửa phía ngoài. Tiếng Phát :

— Khanh ơi !

Khanh hôn lên má người tình lần cuối rồi đứng lên ra mở cửa.

Phát bước vào hạ giọng :

— Gay cấn lắm. Chắc đêm nay chúng nó đại bố xóm này.

— Mà tính sao ?

— Tao trở lại bàn tính với mày đây...

Khanh suy tính rồi chép miệng :

— Tao chưa đối phó thế nào...

Phát gieo mạnh ngời xuống ghế, bắt tréo hai chân thờ một hơi dài :

— Kệ cha chúng nó. Sức mấy mà tóm được hai đứa chúng mình !

Nga xen vào :

— Hai anh đừng lạc quan đến thế... Tốt hơn hết hai anh nghe lời Nga nói, nghe anh.

Phát hỏi :

— Nga có kế hoạch gì ?

Khanh hạ giọng :

— Tao với mày sẽ đi xa.

— Đi xa ?

Phát cười nhạt :

— Đi đến đâu ? Sống bằng cái mẹ gì ?

Giọng Phát thêm cay đắng :

— Cả nước này đều biết tao với mày sống bằng nghề du đãng, bằng dao búa, bằng cách đâm đá thiên hạ cho ra tiền. Đi đất lạ sức nào mà tao với mày « cốc » được ra tỳ ! Còn khuya. Giang sơn nào anh hùng nấy.

Khanh suy tính rồi cương quyết nói :

— Tao đã nghĩ kỹ rồi. Trước hay sau tao với mày cũng phải đi. Ở lại thêm ngày nào càng nguy ngày nấy.

Khanh quay sang nhìn Nga. Lòng chàng dịu lại trước cặp mắt nàng nhìn chàng đầy cảm kích.

Giọng Phát ngạc nhiên :

— Mày quyết định rồi ?

Khanh gật :

— Đúng. Mà không phản đối tao chứ ? Mà đã nói rằng là tùy ở tao mà !

Phát nhún vai :

— Tùy mà ! Nhưng bỏ đi như thế hơi... hèn !

— Trong tình thế này chúng mình phải tạm dẹp thứ tự ái vẫn vơ đi.

Nga vui sướng :

— Hai anh sắp xếp đồ đi. Lát nữa em đưa hai anh về ngủ tạm đêm nay ở nhà em. Sáng mai lên đường sớm...

— Nga đi cùng với chúng tôi không ?

— Không... Em sẽ viết thư cho hai anh cầm ra. Mọi việc ở ngoài đó đã có con em em lo liệu.

Phát thở dài :

— Khanh ! Mà tính sao về anh em mình ở lại trong này ?

— Tất cả mọi việc cứ giao cho Tư Ba Đào coi sóc. Hai đứa mình bỏ đi chắc chắn chúng nó lo đuổi theo, tìm bắt chúng mình mà bỏ lửng lủ nhóc tỳ này...

Phát gật gù :

— Không hiểu chúng nó có kiếm được đủ ăn không ?

— Chắc chắn ! Các nơi dĩ nhiên vẫn đóng thuế cho mình. Bọn chúng nó vẫn tưởng rằng tao với mày còn quanh quẩn ở đây. Vả lại sau cái chết của thằng Sáu Poa Nha ở sông Tư Định, chắc chẳng mặt nào dám tới đất mình giành giật mỗi làm ăn...

• • •

Khanh bước xuống bến xe, hít một hơi dài gió muối. Phát đứng cạnh, hai tay thọc vào túi quần, lơ đãng nhìn về phía dãy núi xa xa.

Cảnh nhộn nhịp của một bến xe tỉnh nhỏ làm Phát băng khuâng buồn. Chàng thấy nhớ Sài Gòn, nhớ hẻm nhỏ bắt đầ dĩ phải xa. Nhớ lũ đàn em và những hoạt động quen thuộc, đều đặn hàng ngày trong đời sống ngang tàng cũ...

Khanh huých khuỷu tay vào sườn Phát :

— Đi mày.

Phát hỏi bằng giọng chán chường như một tiếng thở dài :

— Đi đâu ?

— Chỗ đó !

Khanh lấy lá thư Nga viết cho chàng. Phát liếc nhìn trên phong bì xanh dịu, nét chữ của Nga nắn nót hàng chữ :

Biệt thự Hoàng Hoa, 546, đường Biển.

Giọng Phát bùi ngùi :

— Lần đầu tiên trong đời tao phải ăn nhờ, ở đậu vào một người đàn bà.

Khanh tặc lưỡi :

— Thôi đi ! Tạm nhin nhục thời gian này đã...

Chàng cúi xuống xách va ly, cảm thấy áo quần, đồ đạc nặng chiu một bên vai.

Phát lên tiếng :

— Tao cứ cảm thấy buồn buồn... Mới xa Saigon chưa tới một ngày mà mình đã nhớ điên lên. Hồng thế !

Khanh chép miệng :

— Tao cũng như mày... Nhưng thà phải xa Saigon còn hơn rồi cả hai thằng bị đưa ra đảo !

Phát im lặng bực tức băng quơ. Chàng xách hành lý theo bạn.

Hai người ra khỏi bến xe, rẽ sang đường nhỏ hun hút chạy về ngoại ô thành phố. Hai bên đường san sát những quán cơm đông nghẹt khách hàng...

Phát nói :

— Tao với mày vào tiệm ăn tý gì chứ ?

— Đồng ý. Ăn mẹ nó ngoài này đề lát nữa khỏi phiền đến chủ nhân điệt thự Hoàng Hoa.

Hai chàng rẽ vào một quán cơm Tàu, Khanh ra nhà sau rửa mặt. Chàng đứng trước tấm gương vàng ố chài đầu, nhưng chỉ đưa được vài nhát lược. Khanh nghe tiếng ồn ào ngoài tiệm, tiếng Phát quát lớn :

Anh em dẹp ra đi. Đề nó cho tôi !

Khanh ném vội cái lược ni-lông cái bàn vào chiếc bồn rửa mặt. Chàng chạy vội ra ngoài.

Trước cửa quán cơm Tàu một đám đông người đang vây thành một vòng tròn. Đám đông nhốn nháo chuyện trò. la hét giống hệt một cảnh đánh lộn trong các xóm nghèo.

Khanh túm lấy người hầu bàn hỏi nhanh :

— Chuyện gì thế ? Người bạn tôi đâu ?

— Dạ ông ngoài kia...

Khanh cau mặt ngạc nhiên. Sao lại đánh nhau.

Sao Phát cứ thích gây chuyện ẩu đả nhất là trong khoảng thời gian phải trốn tránh này...

Chàng nhào ra cửa, tách đám đông len vào.

Trên vỉa hè ngay trước quán cơm, Phát đang chống nạnh đứng chặn trước mặt một thiếu nữ mặt tái xanh vì sợ.

Trước mặt Phát nà' gã thanh niên du đãng chửi thề khoa tay đe dọa.

Phát đứng tỉnh bơ.

Hai gã nọ nói gì thì nói Phát cóc cần nghe !

Chàng rẽ đám đông trước mặt mình tới gần Phát hỏi :

— Gì thế mày ?

— Hai thằng hủi đuôi theo cô này. Đến trước quán cơm chúng nó tóm được... Cô gái la cầu cứu ầm lên tao phải nhào ra.

Khanh nhìn thiếu nữ. Chàng ngạc nhiên vì cô gái trông hiền lành, học thức, xinh đẹp và đứng đắn như một nữ sinh con nhà tử tế.

Nhưng gấu váy mi-ni-duýp của cô ta làm Khanh hơi nghi ngờ. Chàng hỏi :

— Cô là... là gì của hai tên này ?

Cô gái đỏ mặt :

— Không. Tôi không là gì của nó cả ? Tôi đi tắm biển về, đến góc đường này xe tôi hỏng... Trong lúc chờ sửa xe thì hai thằng này đến hỏi thăm đường. Tôi vui vẻ chỉ cho chúng nó thì một thằng giở trò khốn nạn là sờ... đuôi tôi. Tôi chạy, hai đứa nó đuổi theo la lên là tôi giựt tiền chúng nó...

Cô gái rút phăng giấy tờ trong bóp đưa cho Khanh :

— Ông coi... Tôi là Sinh viên năm thứ ba trường Dược...

Khanh liếc mắt nhìn tấm thẻ Sinh viên Dược của

cô nàng, chàng chưa kịp đón lấy thì một trong hai tên đã bước xấn tới gần Phát.

Khanh vội vàng bước đến gần bạn. Chàng hỏi gã :

— Anh muốn gì ?

— Bảo thằng bạn mày đi chỗ khác ! Chuyện riêng của chúng tao không ăn thua gì tới chúng mày.

Cô gái đứng ngoài xen vào nói :

Đây là chuyện chung của chúng tôi. Các anh không có quyền chọc gãi lăng trợn, sờ sảng như thế được.

Tên nọ cười nhạt :

— Đừng có làm tàng em bé ! Em bé muốn bao nhiêu ? Nói đi. Hai anh trả gấp ba lần giá của em...

— Các ông lầm rồi..

Khanh lên tiếng bằng giọng khó chịu hẳn học :

— Cô này là con nhà tử tế, là một nữ sinh viên. Các anh muốn giải quyết sinh lý thì chịu khó đi tìm gái ở Bến Đình.

Tên thứ hai cười nham nhở :

— Nhưng tụi tao thích con này ! Nó đâu có chê tụi tao : Đã đến lúc hai thằng chúng mày bỏ đi đi...

Phát cay cú hỏi Khanh :

— Nó nói gì mày ?

— Nó đuổi tao với mày đi. Nó bảo hai đứa mình đừng chọc vào nó phiền lắm.

Phát cười lớn thách đố :

— Mày bảo nó có trò gì thì bỏ ra đi...

Phát đưa mắt đo lường sức lực hai địch thủ to lớn đây đây rồi tiếp :

— Tao với mày đủ sức đập hai thằng này thấy mẹ chúng nó rồi. Chưa kể tới đồng bào mình đứng ở quanh đây.

Khanh nhìn mặt suy nghĩ. Nhưng ngay lúc đó hai tên kia đã nhảy xổ tới. Một tên nắm ngực áo Khanh :

— Đồ chó đẻ ! Tao nói lần chót... Cút đi !

Cô gái sợ hãi rú lên. Phát tức bực hét lớn :

— Khanh ! Vạng thấy mẹ chúng nó đi !

Máu nóng trong người Khanh sôi lên vì cử chỉ sỗ sàng của tên nọ, chàng gằn giọng :

— Các anh muốn gây chuyện phải không ! Này gây này !

Khanh đánh cú cùi chỏ vào bụng tên đang nắm ngực chàng.

Gã học lên đau đớn, nới lỏng hai tay đang xoắn ngực áo Khanh. Chàng bước tới, chặt mạnh sống bàn tay vào ngang cổ địch thủ nhưng tên nọ lùi tránh được.

Khanh quát lớn cho Phát nghe :

— Cần thận đó Phát. Hai thằng này biết võ !

Phát cười thích thú :

— Thế mới mê ly ! Đ. M. đỡ này !

Phát đá một cú song phi vào mặt tên thứ hai. Gã này tránh được cú đá của Phát, giữ thế thủ rồi nói với giọng thách đố :

— Tụi mày ráng nữa đi... Không bao giờ hạ được tụi tao đâu. Chúng mày sẽ chết hết !

Phát cóc cần biết địch thủ nói gì. Chàng rướn người lao tới gần vụng hai tay lại đề tung ra cú đánh khốc liệt vào hai bên thái dương kẻ địch.

Tên to lớn hét lớn giơ hai tay ra đỡ đòn của Phát gọn và đẹp khiến Phát ngạc nhiên. Chàng quát lớn cho Khanh nghe được :

— Hai thằng này giỡn võ Tàu lắm Khanh ơi !

Khanh vừa giữ thế thủ với kẻ địch vừa trả lời bạn :

— Cứ bình tĩnh mà đánh. Thua đã có đồng bào...

Chàng vừa dứt câu, tên nọ đã nhảy vọt tới gần thân hình to lớn của gã trông thật dềnh dàng, nhưng lúc lâm trận nhanh nhẹn không ngờ.

Gã xia vào yết hầu Khanh một đòn nguy hiểm của võ Thiếu Lâm.

Khanh đỡ được nhưng ngạc nhiên không ít. Lần đầu tiên trong đời chàng thấy địch thủ xử dụng võ Tàu thành thạo và nguy hiểm không kém gì những võ sinh Trung Quốc...

Tên kia đánh hụt liền hồi bộ tung cú đá chéo vào mạng sườn Khanh. Khanh tránh khỏi và thêm ngạc nhiên cú đá thần sầu của hắn.

Chàng vừa thủ thế vừa gật gù khen thầm bộ pháp của địch thủ rõ ràng là chịu khó tập dượt và học hỏi với danh sư

Có lẽ hai tên này phải cùng học một thầy. Vị võ sư dạy chúng chắc chắn là một thầy võ Trung Hoa lưu lạc mở trường thu nhận môn sinh để truyền cho họ những tuyệt kỹ giao đấu của môn phái thiếu lâm.

Lúc đó Phát cũng kêu lên ngạc nhiên :

— Mẹ bà hai thằng hủi ! Cần thận đó Khanh !

Khanh trả lời bạn :

Cứ yên tâm ! Chúng nó công mạnh nhưng thủ không được kín !

Chàng vừa dứt lời thì tên nọ lại nhào tới hai ngón tay gã chìa thẳng bằng, diềm mạnh và nhanh vào giữa yết hầu chàng.

Khanh tức giận ngả đầu sang một phía tránh đòn đối phương, chàng không ngờ gã dùng lối đánh hiểm độc đề hạ chàng. Lối đánh này thực ra chỉ nên dùng khi phải chiến đấu sinh tử với kẻ thù, nó không đáng dùng trong trường hợp xung đột vắn vơ như vụ đụng độ hôm nay.

Khanh hét lớn :

— Mày định giết tao ư ?

Tên nọ cười gằn, giọng gã rít lên :

— Bọn Vi Xi... Tao giết hết chúng mày...

— Hừ ! Đả thế tao cho mày chết !

Khanh nhập nội, chuyển nắm tay thành ngũ trảo đề chop vào vai trái gã.

Gã đảo người tránh được ngũ trảo của Khanh, mặt gã thoáng nhiều nét lo ngại, hãi hùng. Gã xò ra một tràng tiếng lóng với bạn.

Cả hai cùng lùi lại, áp lưng vào nhau giữ thế thủ. Khanh cười nhạt, chàng nói :

— Hai đứa tao đủ hạ chúng mày rồi.

— Mày hứa không kêu gọi đám đông ?

— Tao hứa !

— Mày biết rằng chúng tao giỏi võ Trung Hoa chứ ?

— Dĩ nhiên... Nhưng chúng mày chưa biết võ Việt Nam lợi hại như thế nào !

— Tụi tao muốn thử đây.

Khanh cười lớn hào sảng, anh hùng :

— Được. Nhưng tại sao mày nỡ đánh ra những thế võ giết người lúc này ?

Tên nọ bĩu môi, giọng gã đầy khinh bạc :

— Chứ mày muốn gì ? Muốn tao đâm bóp cho mày ư ?

— Được rồi. Vậy thì bọn tao sẽ trả đòn. Liệu mà chống cự.

Gã hất đầu tự tin :

— Nhào vô đi hai chú lỏi !

Khanh chuyển thế tấn. Chàng giữ thế mãnh sư chấn động của Thiếu Lâm Nam phái đề như địch thủ ra đòn.

Quả nhiên thế thủ cố ý đề nhiều chỗ hở, chỗ yếu của Khanh đã khiến địch thủ hí hửng lao tới đánh xả vào chàng với một thế công vũ bão.

Khanh chờ cho ngón đòn của địch thủ đến sát mặt chàng mới ngửa người ra phía sau đề tung lên cú đá song phi nhanh như gió.

Cú đá trúng vào ngực gã. Gã ngã ngời xuống đất trong khi Khanh hạ mình đứng xuống đất một cách ung dung, nhìn gã đầy thương hại. May cho gã cú đá của Khanh không dùng toàn lực chàng có ý cảnh cáo tên háo thắng hơn là gây ra án mạng lỗi thôi vô ích.

Gã chồm ngay dậy trở mặt nhìn Khanh vừa sợ vừa căm hận.

Khanh tươi cười :

— Đó mới là đòn cảnh cáo anh thôi !

Gã gầm gừ đầy uất ức, nhất là xung quanh hắn,

đám đông người Việt thi nhau vỗ tay, reo hò tán thưởng cú đá tuyệt diệu của Khanh.

Cùng lúc đó ở góc bên kia, Phất cũng đã đánh trúng vào mặt tên thứ hai liên tiếp hai đòn. Máu mũi ộc ra đỏ lòm trên khuôn mặt đỏ phừng phừng của gã.

Đám đông người Việt bên ngoài càng reo hò lớn hơn đề cổ võ cho hai thanh niên anh hùng.

Đột nhiên tên đứng trước mặt Khanh rút phăng con dao găm quân đội nhọn hoắt làm đám đông hiểu kỳ lui hẳn lại và khiến thiếu nữ sinh đẹp rú lên tiếng hét hãi hùng.

Một vài người đứng ngoài oang oang hét lớn :

— Đồng bào đâu. Lấy gậy đập chết thằng hèn này đi.

Một giọng thanh niên khác hòa theo :

— Đánh chết nó đi. Không thể để nó đâm trúng anh kia được.

Khanh khoát tay ra hiệu cho đám đông bình tĩnh.

Chàng gằn giọng nói với tên đang cầm dao sửa soạn đâm chàng :

— Đồ hèn ! Anh bỏ dao đi !

Gã trừng mắt nhìn Khanh. Rồi bất thần gã nhào tới xia chéo lưỡi dao từ phía dưới lên bụng chàng. Lối đánh hung hãn của địch thủ làm Khanh nhảy lùi lại tránh nhát dao chí mạng.

Chàng cảm thấy không thể nhân nhượng với những tên khát máu bạo tàn vô ý thức như tên này.

Chàng khuyển chân đứng tấn, thế tấn đặc biệt vững chắc, kín đáo của võ Việt Nam cổ truyền, thế tấn cương mãnh không kém gì những thế thủ nổi danh thế giới

của võ Đại Hàn như Gedan Téken Stuki Kamae hoặc Hadan Changwon Makki.

Tên nọ vẫn trừng mắt lăm lỳ tiến tới gần Khanh với lưỡi dao nhọn trong tay. Đám đông bên ngoài im phăng phắc, hàng chục trái tim cùng hồi hộp theo dõi hành động của hai đấu thủ giữ miếng với nhau giữa vòng người hiếu kỳ.

Một vài người sốt ruột gầm lên :

— Anh em đâu. Nhào vô đập thấy mẹ nó đi !

Khanh lừ mắt yêu cầu đám đông đồng bào hãy tin ở chàng.

Ngay lúc đó tên kia lao vụt tới, gã xia liền ba nhát, hai nhát đâm dư và một nhát đâm thiệt nhưng Khanh bình tĩnh theo dõi cặp mắt của địch thủ.

Kinh nghiệm của những năm dài tập võ, kinh nghiệm của hàng chục lần bắt buộc phải ấu dả đề mưu sinh khi sống với Phát và ngự trị bọn người chuyên xử dụng dao búa giết người đã giúp Khanh hiểu từng ý định, từng chuyển dịch của địch thủ trước mắt chàng.

Bởi thế, khi nhát dao thứ ba vùn vụt chia thẳng vào phía trái ngực chàng, Khanh ngã ngời ngay xuống đất hai chân đạp mạnh vào hạ bộ tên cầm dao đang mất đà lao đảo.

Lần này cú đạp dữ dội của chàng khiến gã học lên một tiếng cực kỳ đau đớn, gã gập đôi người lại vừa lúc Khanh chập hai tay làm một, đánh thốc lên trúng giữa mặt địch thủ đang khòm xuống.

Hắn rú lên một tiếng, người hắn hầy tung lên rồi

ngã vật xuống đường, quẩn quại, rên rỉ như một con giun bị nhúng vào nước tiều...

Đám đông đứng ngoài hò reo ầm ĩ, náo loạn một góc phố.

Tên còn lại không còn ý chí đâu để giao đấu với Phát, gã lùi dần rồi cắm đầu chạy về cuối phố, miệng kêu gào ầm ĩ thét gọi Cảnh sát.

Phát cười ròn thích thú :

— Mẹ kiếp ! Đáng đời chúng nó nhé.

Khanh nhìn tên đang quẩn quại trên mặt sinh lầy chàng động lòng thương gã chiến bại.

Phát hiểu ý Khanh nên gạt đi :

— Kệ xác nó mày. Nó không chết đâu mà sợ. Liệu phú linh đi !

Khanh nhận là bạn có lý. Chàng rẽ đám đông vào tiệm cơm, xách hành lý ra ngoài đúng lúc từ xa vẳng lại tiếng còi hụ cấp cứu của xe Cảnh Sát cứu cấp.

Phát nhún vai :

— Đó. Đúng chưa ! Doạ đi !

Khanh và Phát vừa đi được vài bước thì hai người phu xe đuổi theo hai chàng. Một người hoan hỉ mời chào :

— Hai cậu lên đây đi... Chúng cháu biết đường. Con chúng nó đuổi không được đâu.

Khanh và Phát cảm kích và cảm ơn hai người phu xe. Mỗi người này lên một chiếc. Hai người phu cầm cò đạp vào một con đường nhỏ, bô bô khen ngợi hai chàng bằng những câu nói chân thành cảm phục.

Nhưng vừa đi hết con hẻm nhỏ thì Khanh nghe tiếng gọi ơ ơ phía sau xe :

— Hai ông ơi !

Khanh hồi hộp quay lại. Chàng nhìn thấy người phu xe xích lô vừa hấp tấp đạp theo hai chiếc xe chở chàng với Phát, vừa vẫy tay rối rít. Trên xe là cô gái mặc mi-ni-juýp đang dăm dăm nhìn chàng.

Khanh ra hiệu cho người phu xe chậm lại. Chàng yên tâm hơn khi không thấy Cảnh sát hay Quân cảnh rượt theo mình.

Chiếc xe chở cô gái vượt lên song song với xe chở Khanh. Cô gái e lệ nói lí nhí gì đó Khanh không sao nghe hiểu được.

Chàng giơ tay cho người phu xe ngừng lại. Cô gái xuống xe đến gần Khanh nói :

— Thưa ông.. Tôi chân thành... cảm... cảm ơn hai ông thật nhiều.

— Không có gì khiến cô phải bận tâm đến thế ạ.

— Dạ... Nếu không có hai ông anh thì tôi đã bị chúng nó làm nhục giữa phố rồi.. Thưa.. Tôi muốn mời hai ông vào kia để hy vọng...

Phát tủm tỉm cười nhận lời ngay :

— Vâng... Chúng mình vào tiệm nước nói chuyện tiện hơn, an ninh hơn là đứng ngoài này...

Phát móc tiền trả tiền xe nhưng hai người phu xe nhất định không chịu lấy. Một người vui vẻ nói :

— Thôi mà hai thầy... Chút đình ăn nhằm gì mà thầy !

Phát tươi cười cảm ơn hai người phu xe. Chàng hất đầu láu lỉnh nói với Khanh :

— Cô này mời tao với mày uống nước... Càng hay. Nên tránh mặt phòng hờ tụi nó phóng xe rượt theo mình...

Khanh đành xách hành trang theo Phát và cô gái xinh tươi, khỏe mạnh bước vào một tiệm giải khát sang trọng, kín đáo bên đường.

Ba người chia nhau ngồi quanh chiếc bàn thấp trong một góc kín đáo và vắng.

Sau khi gọi nước uống, cô gái đỏ mặt lên tiếng :

— Tôi rất cảm phc đức can đảm và lòng hào hiệp của hai ông đã...

Khanh gạt đi :

— Chuyện có gì đâu... Cô hà tất phải đề ý và băn khoăn làm gì...

— Nếu không có hai ông, giờ này chắc tôi...

Nàng im bật, ngưng ngưng khi phải nhắc lại chuyện đáng tiếc vừa xảy ra cho nàng giữa phố. Khanh nói :

— Đó là bòn phận của bọn tôi...

Chàng mỉm cười cho không khí ngưng ngưng giữa ba người tan biến rồi chàng đưa câu chuyện sang hướng khác :

— Cô chắc ra nghỉ mát ngoài này ?

— Vâng... Thưa còn hai ông ?

— Chúng tôi cũng vậy...

Cặp mắt cô gái sáng lên mừng rỡ :

— Vậy thì hay quá... Khi nào rảnh mời hai ông tới chơi. Nhà tôi gần bãi tắm, rộng và mát lắm...

Nàng lấy danh thiếp đưa cho Khanh.

Chàng liếc nhìn rồi ngần ngơ ngưng mặt lên nhìn nàng.

Cô gái cười e thẹn :

— Thưa có chuyện gì đấy ạ ? Ông có vẻ hơi ngạc nhiên ?

— Vâng... Cô ở số 546 đường Biên ?

— Dạ đúng thế...

— Thưa cô có biết một người cũng ở số nhà giống cô, người đó là em gái của cô Nga.

— Thưa ông Nga nào ? Phải chị Nga làm Bác sĩ ở bệnh viện Nhi đồng không ?

— Vâng.

Cô gái mở cặp mắt nhìn Khanh với Phát :

— Thưa tôi là Lan, em gái chị Nga.

— Cô là Lan ?

— Vâng.

Khanh cười mừng rỡ, giọng chàng thêm vui :

— Thật là may cho bọn chúng tôi. Cô Nga gửi chúng tôi đem cho cô lá thư này.

Lan đón lá thư của chị trong tay gã thanh niên đang càng lúc càng gieo vào lòng nàng thứ tình cảm triu mến, mặn mà.

Nàng mở đọc, nhận được nét chữ quen thuộc của Nga. Trong thư Nga giới thiệu hai người, một là Khanh, hai là Phát, cùng là bạn thân của Nga ra ở biệt thự Hoàng Hoa nghi ngơi, tỉnh dưỡng ít lâu, Nga dặn nàng hãy cư xử với Khanh và Phát như người trong một gia đình và nếu có chuyện gì đổi thay đột ngột phải lập tức đánh điện tín về Saigon cho Nga biết ngay.

Lan gấp lá thư của chị bỏ vào sách. Nhìn hai gã thanh niên, nàng tò mò hỏi :

— Thưa ông nào là Khanh...

— Tôi là Khanh, anh bạn tôi đây là Phát.

Lan ngắm nghía khuôn mặt điển trai, rắn rỏi nhưng cũng đầy ngang tàng, bướng bỉnh của Khanh. Nàng cảm thấy lòng mình rung động lạ lùng.

Giọng nói của Lan bỗng trở nên lúng túng :

— Từ bây giờ Lan xin gọi quý vị bằng tiếng anh, được nhé ?

Khanh vui vẻ gật :

— Càng hay... Gọi như vậy có vẻ thân mật, quý hoá hơn. Tụi tôi xin được gọi Lan bằng tên thật. Nhé ?

Lan mỉm cười ưng thuận. Nàng bỗng nhiên gọi lên trong lòng những nỗi băn khoăn. Nàng ngạc nhiên vì chưa lần nào chị nàng giới thiệu bất cứ ai tới trú ngụ trong biệt thự của gia đình để lại, cũng chưa bao giờ có vẻ lo lắng đến người ngoài nhiều tới như bây giờ...

Không hiểu hai người thanh niên hào hiệp, dễ mến này có liên hệ gì và liên hệ thế nào với chị Nga ? Nàng không tin rằng chị đã làm điều gì sằng bậy nên cần phải dấu diếm mình, nàng vốn tin kính chị và cố gắng khóa lấp những nghi ngờ, thắc mắc đè nặng trong lòng...

Chợt gã thanh niên tên Phát hất đầu dục giả :

— Uống đi Khanh, rồi liệu mà biến chứ ?

Khanh nhìn Lan, giọng ái ngại :

— Lan đã muốn về biệt thự chưa ?

Lan đứng lên vui vẻ :

— Vâng hai anh chờ đây chút xíu. Em ra ga-ra đằng kia lấy xe tới đón hai anh...

Nàng đi nhanh ra cửa. Vẫy xích lô bước lên, ngoái

cổ lại tò mò nhìn Khanh với Phát ngồi trong quán nước.

Phát chờ cho Lan đi khuất mới mỉm cười bảo Khanh :

— Các cụ khuyên con cháu câu này : Mía ngọt đánh cả cụm. Mày liệu có làm gì cả cụm hai chị em nhà nó hay không ? Con nào trông cũng cứ chương lên những chất ái tình... Ngon đêch chịu được...

Khanh cười mặc cho bạn nói vắn vơ. Phát tiếp :

— Đừng có giả vờ cười mắc cỡ. Cái mặt mày mà còn biết đánh vắn hai chữ mắc cỡ thì chả hóa ra mày mẫn cho đất nước này lắm ru !

Phát cười lớn vui vẻ, sáng khoái cơ hồ quên tất cả những phiền muộn ám ảnh hai chàng.

Khanh nói :

— Phờn thế mày !

— Mày đang ân hận cái gì ?

— Vụ đánh nhau hồi này.

Phát gạt đi :

— Ăn thua đêch gì... Cái số bọn du đang chúng mình thế đấy... Mày còn lạ gì nữa... Gã lơ có máu du còn trong người, thấy những cái âm ương không thể nao nhảm mắt bỏ qua được cả... Vì thế mà cứ có chuyện suốt đời...

— Tụi mình đang ty nạn, làm sao có thấy chuyện gì cũng ráng mà tỉnh bơ đi !

— Tao ráng theo mày. Chỉ sợ rồi chính mày nhảy xỏ vào can thiệp trước cả tao...

13

KHANH LIM DIÊM CẬP MẮT
nghe sóng vỗ vào bờ. Hưởng những cơn gió
mát thoảng mùi tanh của biển mặn man trên thịt da chàng.

Không khí xung quanh chỗ Khanh ngồi dịu mát,
thoang thoảng thơm bát ngát mùi hoa của khu vườn trước
biệt thự Hoàng Hoa. Khu vườn Khanh thích thú, thần
phục vì cách xếp đặt hoàn toàn phóng khoáng thâm mỹ.
Cách xếp đặt đề cho mình chứ không phải cho người...

Cạnh Khanh, Phát trở mình cọt két trên ghế xếp.
Gã chép miệng tỏ ý khó chịu vì phải chịu Khanh, phải
nằm ỳ dưới mái hiên từ sáng đến giờ...

Khanh nhẹ nhàng quay sang nhìn bạn. Chàng bắt
gặp đôi mắt Phát nhìn mình, giọng Phát chán nản :

— Thế này mà mày thích được thì lạ thật ! Sáng nào
cũng ra đây nằm tới gần trưa. Hóng gió kiêu này tao
thấy nó nhà quê làm sao ấy... —

Khanh cười nhẹ :

— Mày chỉ tao cách tiêu khiển khác coi nào ?

— Tắm chẳng hạn.

— Mày biết đó... Sáng nào mà tao chẳng dậy sớm
tắm xong rồi mới ngồi đây...

— Nhưng cả nửa tháng rồi... Bộ suốt nửa tháng trời lập đi lập lại hành động đó như một cái máy mà không chán ngán sao ?

— Không. Tao hưởng cho tròn những ngày nghỉ ngơi thích thú này...

Phát thở dài :

— Còn tao thì ngược lại... Tao như một thằng điên. Buồn đếch chịu nổi. Ăn rồi ngủ, ngủ rồi tắm... Cứ như thế đã nửa tháng nay rồi... Trời đất ơi ! Biết ra đây chán ngán thế này tao ở mẹ nó lại trong đó còn hơn...

— Ở lại trong đó mày sẽ ở tù. Ở tù chắc chắn không thề vui hơn thế này được...

— Ở trong tù còn có người nọ người kia...

Giọng Phát thêm bức tức.

— Ở đây cô độc với mày... Rửa mày đi đâu mày cũng chối từ. Một mình tao thui thủi đi chơi thì đi làm cái mẹ gì... Chán gớm !

— Tao đang cố tránh những chuyện lôi thôi, những cuộc đi chơi vô tích sự... Mình phải kiên nhẫn một thời gian, chờ cho mọi việc êm êm bấy giờ hãy tính đến chuyện nọ chuyện kia...

— Như thế mày định ở lý trong nhà này cho tới bao giờ ?

— Hết tháng này...

— Hết tháng này ? Mười lăm ngày nữa... Trời đất ! Chắc là tao điên mất...

Phát vùng dậy, tay đập lên đùi :

— Mày ở nhà đến nửa năm nữa có lẽ cũng chẳng

sao... Nhưng tao, tao có được cái điểm phúc yêu đương như mày hiện thời đâu... Nếu tao mà được như mày, nhốt tao ở nhà này một năm tao cũng chịu... Em thơm như thể thảo nào chàng cóc muốn đi đâu để khỏi rời em nửa bước...

Khanh nhìn bạn, chàng ngồi thẳng lưng hỏi với giọng ngạc nhiên :

— Mày nói gì ? Em nào thơm ? Em nào yêu và tao yêu em nào ?

— Đừng có vờ ! Sự mày nữa. Chỉ đóng kịch là tài ..

Khanh nhăn mặt :

— Quả tình tao không hiểu mày định nói cái gì...

— Còn cái gì nữa... Cái này này...

Phát vỗ hai bàn tay vào nhau. Khanh cau mặt :

— Nhảm nhí vừa chứ mày !

Phát cười ròn rã :

— Gớm. Phục đàn anh ghê quá... Mặt cứ tỉnh bơ đi, trông không lộ một nét nào gọi là gian cả... Gớm thật ! Có lẽ phải tới lúc em bé phượng bụng ra đằng trước mày mới chịu thú nhận tội tình...

Khanh ngạc nhiên hơn :

Em nào ? Mày nói em nào mới được chứ ?

Phát dăm dăm nhìn Khanh rồi xì một tiếng ngạc nhiên :

— Thế ra mày không biết thật à... Ồ là là... Bố khi ! Tao cứ tưởng mày biết rồi cơ chứ ..

— Biết gì ?

— Con Lan.

— Lan làm sao ?

— Nó yêu mày. Yêu ra rít !

— Yêu tao ?

— Chớ không lẽ yêu con chó Cún !

Khanh nhủu mày lại, ngã lưng xuống ghế, cảm thấy lòng nao nao buồn bã lẫn nghi ngờ.

Chàng nói nhỏ :

— Chắc mày lầm, Mày trông gà hóa cuốc !

— Lầm thế nào được ! Nhìn cặp mắt nó ngăm mày là tao biết hết.

Phát cười hình hích quên hết những bức dọc đã than thở với Khanh. Anh chàng chồm hẳn người sang chỗ Khanh ngồi để nói nhỏ gần vành tai bạn :

— Một là mày biết nhưng mày giả vờ ngu để pha lờ em bé. Hai là mày ngu thật. Ngu như bò !

Nói xong Phát rú lên cười khoái trá. Giọng cười của gã vang vang, đầy ngập những thanh âm điệu cợt làm Khanh khó chịu. Chàng nói :

— Mày biết đê. Tao đâu phải là thằng đạo đức giả !

Phát gật gù :

— Mày cũng đâu còn khờ khạo trong tình yêu. Mày chắc thừa hiểu một điều là con Lan nó đang yêu mày.

— Nhưng tao đâu có yêu nó.

— Mày xét kỹ lòng dạ mày chưa ?

Khanh suy nghĩ và nhận thấy quả thực chàng không yêu Lan chút nào. Những ngày ở đây trò chuyện với

nàng, dạo chơi với nhau hoàn toàn chỉ vì thứ tình cảm của bạn bè.

Cả những lần nói chuyện với nàng thân thiết, nghe nàng kể lể tâm sự hoặc chàng kể cho nàng nghe những chuyện lụn vụn đầy thú vị xảy ra trong đời chàng, việc làm đó cũng không ngoài tình nghĩa giữa hai người bạn thân đối xử với nhau.

Bây giờ nghe Phát nói rằng Lan yêu chàng. Khanh sững sờ tự hỏi chàng phải làm sao ? Chàng vốn vẫn yếu mềm trước sự năn nỉ và nhất là nước mắt của đàn bà. Chàng khó mà cầm lòng được nếu Lan khóc lóc, vật vã vì chàng.

Lòng Khanh bối rối ghê gớm, chàng thở dài sườn sượt, cảm thấy lo âu, lúng túng hơn cả những lần phải dồn hết tâm trí đối phó với chuyện không may trong việc làm ăn phi pháp. .

Phát nói, giọng vẫn giữ vẻ bông đùa :

— Mà nghĩ gì hả ?

— Tao bối rối quá.

— Được người ta yêu mà bối rối ư ?

Cái giọng mỉa mai, ần chút ít ghen hờn của Phát càng khiến cho Khanh bàng hoàng.

Chàng nhìn bạn, suy nghĩ một lát rồi hỏi thẳng :

— Mà đối với Lan như thế nào ?

Giọng Phát hơi run :

— Mà tưởng tao yêu con bé ấy à ? Nó đâu phải loại gái tao yêu.

Nói xong Phát thở ra một hơi dài như một người trút khỏi một gánh nặng trên vai sau quãng đường xa mệt mỏi.

Khanh ngồi im. Cảnh vật trước mắt chẳng không còn đẹp như lúc nãy. Mặt biển rộng quá, rộng đến nỗi gây cho chàng cảm giác cô đơn. Vườn hoa thơm nhưng mùi thơm khiến chàng cảm thấy khó thở.

Chàng ngạc nhiên vì sự thay đổi kỳ lạ trong cơ thể mình.

Một lát sau chàng chợt hiểu vì cảm giác bức tức buồn bã khi có ý nghĩ rằng chàng với Phát đang có những mầm mống của sự bất hòa, tệ hại nhất là nó xảy ra chỉ vì một thiếu nữ. Một người mà có lẽ Phát đang khổ sở vì yêu nàng nhưng nàng không để ý tới chàng mà cứ đuổi theo chinh phục bằng được Khanh.

Phát chợt nói bằng giọng bình tĩnh hơn :

— Tao không ngạc nhiên mấy khi biết rằng Lan nó yêu mày quá sức. Mày là thằng đáng được yêu. Vóc dáng mày là vóc dáng dễ chinh phục đàn bà, nụ cười ánh mắt của mày cũng là những thứ dễ gây cảm tình của mọi người nhất... Những thứ đó là của Trời cho, không đứa nào học tập được hay cố tạo được những cái duyên thiên phú ấy.

Giọng Phát chuyển sang giọng chua cay sâu sắc :

— Biết thế nên tao không ghen với mày một chút nào. Hơn nữa vì tình bằng hữu của chúng mình nên tao có thể hy sinh tất cả cho mày... Thế nhưng trong chuyện này thì có gì thuộc về tao đâu mà phải hy sinh, nói là nói thế để mày hiểu tao thêm chút nữa...

— Tao hiểu mày. Tao quý mày lắm Phát ạ. Tao cũng nói thẳng cho mày rất thành thực rằng tao không yêu

Lan chút nào đâu. Tao sẽ cự tuyệt với nàng. Tao cương quyết cự tuyệt nàng.

Cặp mắt Phát sáng lên tia nhìn mùng rờ nhưng vội tắt ngay :

— Cái đó là tùy ở lòng mày.

Khanh gạt đầu cương quyết nói :

— Rồi mày coi. Từ bây giờ tao sẽ coi Lan như người... ngoại quốc...

Nói xong Khanh cảm thấy lòng chàng nhẹ nhõm, thanh thoi. Cảnh vật cũng bớt phần cô đơn buồn thảm. Chàng ngã lưng vào ghế dựa, mắt nhắm lại như người thêm ngủ.

Cạnh chàng Phát vòng hai tay dưới gáy, ngã đầu lên ghế xếp để ngửa mặt lên trời. Đôi môi dày và tái của Phát nhợt nhạt cười vô nghĩa...

Những lời Phát nói về Lan khiến Khanh đâm ra ngượng ngùng, khờ sở mỗi lúc phải gặp nàng.

Trước kia — khi chưa biết rằng nàng yêu mình chàng coi thường những lần gặp mặt, tự nhiên hết sức khi trò chuyện với nàng và thản nhiên cả những khi bàn luận với Lan về tình yêu và đời sống...

Bây giờ, cứ mỗi lần thấy nàng Khanh tìm cách để né tránh, chàng sợ phải chối từ lời tỏ tình của Lan, sợ nhứt là gây đau khổ cho người thiếu nữ tử tế, ân cần săn sóc tới chàng từng ly từng tý trong suốt thời gian chàng sống ở biệt thự Hoàng Hoa.

Mà nàng tử tế, ân cần với Khanh thực. Nàng săn sóc chàng như một người mẹ, nàng chăm chú cho chàng từng chút, đôi khi khiến Khanh có cảm tưởng như chàng bé lại, yếu đi và cần phải có một người đàn bà bên cạnh.

Nhưng chàng không yêu Lan, chàng coi Lan như em thì được chớ lấy nàng thì không. Nỗi khó chịu của chàng ở đó, nhất là chàng cố tìm cách không làm nàng phải khổ vì mình.

Sự lạnh nhạt của Khanh bị Lan nhận thức được ngay. Với trực giác bén nhạy của một người đàn bà, Lan hiểu rằng giữa nàng với Khanh đã có một sự đổi thay nào đó.

Nhận xét ấy làm nàng đau lòng nhưng không thể quên nó được. Nàng đâm ra hoang mang, lo sợ rồi đau khổ, cuối cùng thì Lan quyết định hỏi Khanh.

Nhưng Khanh tìm cách tránh mặt nàng hoài. Chàng nại ra những lý do rất khéo khiến nàng không thể trách cứ, giận hờn hay giữ chàng ở lại nói chuyện với nàng hơn được.

Lan rơi sâu vào nỗi đau đớn khôn cùng. Nàng ngơ ngẩn như kẻ mất hồn, nàng khóc thầm hằng đêm và ủ rũ như một người đau đớn suốt đời...

Phát nhìn thấy tình cảnh đó. Một hôm Phát nói với Khanh :

— Mà nhận thấy dạo này Lan như thế nào không ?
Khanh lơ đãng trả lời bạn mà lòng bứt rứt không nguôi :

— Tao không đề ý.

— Nó đang khổ vì mày...

Giọng nói của Phát làm cho Khanh hoảng. Phát nói như người đại diện cho Lan kết tội chàng.

Khanh nói :

— Tao đâu có muốn gây ra tình trạng ấy.

— Mà có nghĩ cách giải quyết không ?

— Cách nào ?

— An ủi nó, hướng dẫn nó biến tình yêu thánh ra tình bạn...

Nghe Phát nói Khanh hiểu rằng bạn chàng nói ra đầy miên cưỡng, nói với một thâm tâm đầy nghi ngờ giải pháp của chính mình đưa ra.

Khanh trả lời :

— Tao nghĩ rằng nó sẽ làm cho Lan thêm khổ.

Phát thờ dài.

Khanh tiếp :

— Chỉ có cách là phải nói thẳng với nàng về tao. Nàng đang nhìn tao qua hình ảnh một người hùng. Nàng đang yên trí rằng tao với mày là những thẳng trí thức bạn bè với chị của nàng... Bây giờ mình phá tan sự lầm lẫn tai hại ấy đi, khi nhìn rõ chân tướng của mình, có lẽ Lan sẽ sáng suốt hơn. Hẳn nàng sẽ nhận rõ rằng nữ được sĩ không thể nào sống hạnh phúc được với một thẳng đù còn đang bị truy tầm sống bấp bênh không một chút tương lai.

Phát gật gù :

— Mày nói đúng đấy... Đã đến lúc chúng mình không nên dối trá với Lan nữa. Đằng nào thì nàng cũng sẽ khám phá ra chân tướng tụi mình, thà nói phứt ra trước nó đẹp hơn.

Câu chuyện giữa hai chàng bị cắt ngang vì sự có mặt của Lan.

Nàng bước vào phòng, ử rử nhìn Khanh nhưng vẫn gượng mím cười nói nhỏ :

— Mấy hôm nay không thấy mặt anh. Em lo quá.

Khanh cười. Chàng cảm thấy thương hại cho Lan, nhất là vì khuôn mặt rầu rĩ của nàng.

Phát ý tứ đứng lên, cố gắng tự nhiên nói :

— Khanh ngồi đây nhé... Mình có việc bận phải đi.

Nói xong Phát đi ra cửa. Dáng đi của Phát lảo đảo chứng tỏ lòng Phát đau như cào như xé.

Khanh xót xa nhìn bạn. Lan dường như không để ý tới Phát, nàng nhìn Khanh bằng cặp mắt thật buồn rồi nói :

— Anh Khanh dạo này hình như không muốn gặp em ?

Khanh kinh hoàng vì câu nói đột ngột của Lan. Nàng đã đẩy chàng vào cái thế phải quyết định, phải bày tỏ thành thực lòng mình.

Lan nhắc lại :

— Phải không ? Anh tìm cách tránh mặt em hoài ?

Khanh lắc đầu, dù muốn nói thẳng, nói hết với nàng nhưng chàng vẫn cứ trả lời :

Đâu phải thế... Mấy hôm nay anh bận quá mà...

Cặp mắt Lan sáng lên tia nhìn đầy hy vọng. Khanh đâm ra hối hận. Câu nói của chàng đã vừa thấp sáng ngọn lửa buồn rầu, tuyệt vọng trong lòng nàng ! Bậy quá !

Lan nói, giọng hờn hờ :

— Em cứ tưởng là anh bực mình vì em.

Khanh khôn khéo nói :

— Giữa anh với em có gì để phải bực mình với nhau đâu.

Ngừng lại một lát để lựa lời rồi Khanh tiếp, giọng thản nhiên hơn :

— Em đừng nghĩ thế anh buồn...

Lan ngắt lời Khanh :

— Anh đâu có buồn...

Giọng nàng ai oán :

— Em có cảm tưởng như tình cảm của anh đã lạnh như băng.

— Đúng đấy Lan ạ. Anh chẳng còn rung động nổi với bất cứ ai, bất cứ chuyện gì.

Mặt Lan tái đi sau câu xác định cương quyết của Khanh.

Khanh ngắm nàng mà tội nghiệp. Chàng thấy ân hận vì đã trót lỡ nói ra một câu khiến Lan buồn bã thật nhiều. Nhưng chàng không làm khác được, chàng phải quả quyết gạt bỏ những rắc rối tình cảm giữa hai người để Lan khỏi khổ.

Nhưng nhìn vẻ mặt hiền dịu tụy, đau đớn của Lan. Khanh càng thêm bứt rứt. Trong lòng chàng quặn lên thứ tình cảm xót xa và thương hại. Chàng muốn ôm nàng vào lòng, nói với nàng những câu ngọt ngào, dỗ dành nàng như một người yêu hồn dỗi. Nhưng làm thế thì hổng, làm thế là tự buộc mình vào một thứ trách nhiệm nặng nề và một mối tình đau đớn, phức tạp hơn.

Khanh đành lặng lẽ nhìn nàng. Vờ đóng vai trò đứng dưng của một gã thanh niên mà tuổi trẻ có đầy những mối nhân tâm và ác độc đứng dưng.

Lan chợt ngừng lên nhìn Khanh. Giọng nàng như

ngheñ lại, phải cố gắng lắm nàng mới nói được thành lời :

— Em khác anh xa. .

Khanh·linh cảm thấy nàng như sắp nói ra những điều sẽ làm chàng phải chối từ và làm nàng thêm đau đớn.

Chàng chặn ngang :

— Em còn trẻ, dĩ nhiên em bằng bột, em dễ rung động hơn anh. Còn anh, anh chưa già nhưng đã chán đời... Nhất là anh đã có vợ, có con.

Chàng ngừng lại, không muốn nói với Lan rằng mối tình đó đã tan rã và chàng đang cô đơn. Chàng muốn ngừng ở đó, muốn Lan tưởng lầm rằng chàng còn vợ, còn con và chàng yêu vợ con thật nhiều.

Quả nhiên Lan tin như thế thật. Mặt nàng héo rũ đau đớn, rồi ngạc nhiên. Nàng chắc đang tự hỏi một người như Khanh, tại sao chị của nàng lại giới thiệu ra đây với giọng nồng nàn như thế chàng đang chiếm hữu được tất cả tình cảm của chị nàng.

Khanh đứng ngay lên. Chàng cảm thấy nên kết thúc câu chuyện ở chỗ này là hơn cả. Có thể rồi mai đây Lan sẽ biết sự thực, sẽ hiểu rằng chàng không chịu nói hết với nàng. Nhưng lúc đó, thứ tình cảm sôi nổi trong lòng nàng đã nguội lạnh, đã trầm tĩnh và sáng suốt, nàng sẽ không oán trách chàng.

Khanh nói :

— Lan ở nhà. Tôi đi tắm nhé.

Lan nhìn Khanh, cặp mắt đầy trách móc sự bỏ đi vội vã và thiếu tự nhiên, ngay thẳng của chàng.

Khanh lờ đi như một thằng ngu. Chàng lừng lừng đi ra bãi tắm.

Buổi trưa Khanh ở lại bãi không về nhà. Chàng mong gặp Phát để nhắn bạn về nói với Lan đừng đợi cơm. Chờ thêm nửa giờ nữa Khanh gặp Phát về.

Phát đứng lại, mỉm cười hỏi :

— Hôm nay giờ này sao mày còn phất phới ở đây ?

— Tao muốn phơi nắng một hôm cho thỏa thích.

Mày về nhà nhớ nói với Lan cứ ăn cơm đi. Tao đã ăn rồi.

Phát tần ngần như muốn Khanh cắt nghĩa rõ hơn thái độ của chàng. Khanh lờ đi. Vẫy tay chào bạn rồi bỏ đi dọc theo hàng cây ven biển.

Phát nhún vai. Chàng cảm thấy dường như Khanh đang lẩn tránh bất kỳ cuộc gặp gỡ nào với Lan trong ngày hôm nay. Phải chăng giữa hai người đã có những lời cự tuyệt. Phải chăng hai người đã có những phiền muộn đặng cay và biết đâu cả thù hận nữa ?

Phát về biết thự Hoàng Hoa với nỗi lo âu ngay ngáy trong lòng. Chàng vào phòng khách. Gặp Lan đang mở to cặp mắt nhìn chàng rất nhanh, cặp mắt Lan ứ đọng niềm thất vọng. Nàng cố nhếch miệng cười khi Phát gật chào nàng.

Rồi giọng nói của Lan cũng đầy vẻ cố gắng :

— Anh về một mình sao ?

— Vâng.

— Còn anh Khanh ?

— Nó... nó gặp người bạn trên bãi tắm. Nó nhờ tôi nói với Lan ở nhà cứ ăn cơm trước. Nó ăn rồi.

Giọng Lan cay đắng không dấu nổi :

— Chắc là bạn... gái phải không anh ?

— Bạn trai.

Phát nói dối tình bơ :

— Tụi nó gặp nhau mừng lắm... Chắc kéo nhau đi ăn nhậu tưng bừng. Tụi mình ăn cơm chứ ?

Lan uề oải gật đầu. Nàng gọi người vú dọn cơm.

Suốt bữa ăn Lan như một người ốm. Nàng nhai nuốt thật khó khăn, thiếu nảo. Cặp mắt nàng rười rượi buồn. Cho tới cuối bữa ăn trưa Lan chỉ ăn được một chén cơm bé xiu.

Ăn xong nàng giữ Phát lại. Nàng nói :

— Anh ngồi đây nói chuyện với Lan cho vui. Hai anh bỏ đi hết ở nhà buồn quá là buồn .

Phát đốt điếu thuốc lá thơm, hút những hơi dài, hơi thuốc làm đắng miệng. Phát hiểu ngay lý do. Chàng dụi điếu thuốc, thở dài thật nhẹ nhưng nỗi buồn cứ quanh quẩn, ám ảnh lòng chàng...

Chợt Lan hỏi nhỏ :

— Anh Phát này... Anh Khanh có vẻ như một gã chán đời anh nhỉ ?

— Lúc nào nó cũng vậy mà.

— Nghe anh ấy kể thì anh có vợ có con rồi cơ mà. Phải không anh ? Chắc anh buồn vì nhớ gia đình, anh nhỉ ?

Phát cười nhạt :

— Nó buồn vì vợ con nó đấy.

Cặp mắt Lan mở lớn, sáng lên những tia hy vọng làm Phát đau lòng, nhưng Phát không thể nói dối. Chàng vốn không quen phản bội hay nói sai về bạn bè mình.

Lan hỏi :

— Anh bảo sao em không hiểu ?

— Vợ nó bỏ đi rồi !

— Bỏ nhau rồi ?

— Cô nàng đi lấy một người chồng ngoại quốc...

— Thảo nào anh Khanh lúc nào cũng có vẻ buồn...

Giọng Lan phấn khởi, vui sướng hơn lên :

— Anh ấy đáng thương đấy anh Phát nhỉ ?

— Tôi cũng nghĩ như Lan.

— Vì thế nên anh ấy bỏ ra ngoài này cho khuấy
khỏa, phải không anh ? Thế còn anh ? Chắc phải có
chuyện buồn nên mới cùng ra đây với anh Khanh chứ ?

Phát im lặng. Chàng nhớ đến những lời Khanh nói,
Có lẽ Khanh nói đúng. Không nên dấu diếm cô gái này
tình trạng của hai người. Phải nói thẳng với nàng càng
sớm càng hay.

Phát chợt thấy chua xót. Chàng vẫn hy vọng được
Lan yêu thương mình. Chàng vẫn cố đóng vai một thanh
niên trí thức, hiền lành...

Bây giờ hy vọng đó tan rã. Bây giờ phải nói thật
với Lan ư ?

Sau cùng Phát quyết định nói thẳng với nàng :

— Có điều này hai đứa tôi chưa nói với Lan.

Lan mở cặp mắt lớn ngây thơ :

— Gì ạ ?

— Từ hôm tụi tôi ra đây, ở trong biệt thự này chắc
chắn Lan vẫn yên trí rằng chúng tôi là những thẳng đáng
quý, đáng trọng phải không ?

— Chắc chắn hai anh xứng đáng như vậy rồi.

— Không. Lan nói thế vì Lan chưa biết sự thực về hai đứa chúng tôi.

Lan đầy vẻ bối rối. Nàng có vẻ sợ hãi khi hỏi Phát :

— Sự thực thế nào mà anh nói nghe ghê quá ?

Phát mỉm cười, giọng Phát thản nhiên đến lạnh lùng, tàn nhẫn :

— Sự thực là hai đứa tụi tôi hiện đang trốn tránh ở đây. Chúng tôi là hai thằng du đãng, sống bằng nghề đâm thuê, chém mướn. Chúng tôi ..

Phát chậm rãi kể hết với Lan những lý do khiến chàng và Khanh phải bỏ Sài Gòn ra trú ẩn ở ngoài này. Chàng không giấu nàng một chi tiết nhỏ nhất nào kể cả chuyện chàng đã giết người, đã gây thù với Cảnh sát và có thể bị tóm cò đưa ra ngoài đảo bất cứ lúc nào...

Kể xong Phát cảm thấy nhẹ nhõm, hả hê. Chàng ngồi im nhìn Lan, chờ đợi thái độ của nàng.

Lan lặng người. Có lẽ nàng đang rơi sâu vào nỗi ngạc nhiên đến kinh hoàng. Hai gã thanh niên hào hùng, lịch sự, dễ mến này lại là hai gã đang trốn tránh vì những tội lỗi ghê gớm của họ đã gây ra ? Và nàng thế này đương nhiên nàng cũng không tránh khỏi những phiền toái vì chứa chấp hai tên phạm pháp trong biệt thự của mình...

Phát nói tiếp :

— Tôi đã nói hết với Lan rồi. Tốt hơn cả lát nữa chúng tôi sẽ dọn đi.

Lan uể oải nói không nhìn Phát :

— Hai anh tính đi đâu ? Ở khách sạn thì chỉ trong ba hôm hai anh bị bắt liền.

— Chúng tôi sẽ thuê một căn nhà nào đó...

— Không được đâu anh ạ...

— Nếu gay cấn quá tụi tôi bỏ về Saigon. Chính ở trong đó mà lại dễ trốn hơn.

— Không. Hai anh đừng làm thế. Chị Nga em đã gửi hai anh ra ở ngoài này... Dù thế nào thì hai anh cứ ở đây đi.

— Nhưng nếu chúng tôi bị họ tìm ra ?

Lan mỉm cười. Nụ cười của nàng liêu linh và ngông cuồng :

— Em không sợ gì hết. Em bắt đầu cảm thấy thích trò chơi ú tim với pháp luật rồi đây.

Phát ngờ vực nhìn Lan. Chàng không tin rằng nàng nói thực. Nhưng cặp mắt nàng khiến chàng không còn chút nghi ngờ.

Lan tiếp :

— Em không phải loại gái hèn nhát. Hơn nữa em còn chịu trách nhiệm với chị Nga nếu để hai anh bỏ đi nơi khác. Anh hiểu em rồi chứ ?

Phát gật đầu. Giọng chàng cảm kích :

— Bây giờ Lan đã biết rõ cuộc đời thực của hai đứa chúng tôi...

Lan cao mặt gặt ngang :

— Em vẫn quý hai anh như trước. Với em hai anh không có gì đáng ghét, đáng khinh. Với em hai anh vẫn là hai người đáng cho em mến phục và quý mến. Hai anh đừng rời đây nữa nhé ?

Phái dịu lòng vì cặp mắt của Lan. Chàng gật đầu. Nỗi buồn lại ủa tới vì câu hỏi : Có phải cặp mắt kia Lan

dành cả cho mình không nhỉ ? Chắc gì ! Còn Khanh nữa chứ, Khanh mới là động lực chính yếu khiến Lan có cặp mắt và giọng nói ngọt ngào kia. Buồn ơ là buồn...

Lan nói tiếp với giọng bùi ngùi :

— Em không phải loai đàn bà khiếp nhược, em cũng không vô ơn...

— Ơn ?

— Vâng. Chắc hai anh không đề ý tới, nhưng em thì suốt đời nhớ rằng nhờ có hai anh em mới không bị hai tên lính Mỹ làm nhục trưa hôm đó... Anh nhớ chứ ?

Phát gật đầu. Chàng chưa quên cuộc ẩu đả ở bến xe.

Lan nói :

— Hai anh cứ ở lại đây. Em bằng lòng chịu tất cả mọi hậu quả nếu có. Nhưng em tin rằng hai anh sẽ bình yên. Không ai ngờ và cũng chẳng ai truy tìm các anh đến tận đây đâu.

Phát thở dài. Chàng cảm thấy ảm ức trong lòng. Những ngày ở đây đã làm cho Phát có cảm tưởng như chàng bị giam lỏng và càng khiến Phát rơi vào nỗi ám ảnh rằng chàng hèn nhát, chàng trốn chạy trước bạo lực bỏ anh em bơ vơ ở Saigon...

Lan hỏi :

— Anh lo lắng gì thế anh ?

— Không.

Phát đứng lên, nói đề khóa lấp nỗi buồn chán dâng đầy trong lòng :

- Trưa rồi đấy : Lan nghỉ đi thôi !

14

BUỔI CHIỀU KHANH VỀ NHÀ VỚI làn da rám nắng. Chàng gặp Phát đang ngồi trước đọi mình. Khanh hạ giọng hỏi :

— Ở nhà có gì lạ không mày ?

— Tao nói hết với Lan rồi.

— Cả chuyện tao với mày trốn tránh ra đây ?

— Ừ, Lan không ngại gì hết. Nhưng nàng đau khổ vì yêu mày. Đó là điều tao nhìn thấy rõ ràng.

Khanh ngồi xuống cạnh bàn, giọng chàng buồn bã :

— Giờ phút này chắc Lan đã quên mối tình sôi nổi đó rồi. Chắc hẳn nàng nhận thấy rằng mọi người như nàng không thể lấy một gã như tao.

Phát lắc đầu chán ngán :

— Đàn bà mà mày... Đó là một sinh vật điên rồ nhất, liều lĩnh và u mê nhất. Tao cho rằng Lan nó yêu mày hơn.

— Tao không yêu nàng !

— Mày yêu Nga, đúng không ?

— Đúng.

Khanh thở ra một hơi dài :

— Tao bắt đầu chán cuộc sống ở đây rồi. Suối ngày nay tao bị ám ảnh vì ý muốn trở về với Saigon. Muốn ra sao thì ra.

Phát im lặng nhìn ra phía biển. Một lát sau Phát nói :

— Tao cũng muốn về... Muốn ra sao thì ra. Trốn tránh hoài ở ngoài này tao cảm thấy mình hèn quá ! Hay là thế này Khanh ạ... Vài bữa nữa tao về mày cứ ở lại ngoài này. Nếu trong đó yên tao sẽ đánh điện tín cho mày. Còn nếu không thì mình tao bị bắt thôi.

— Sao lại thế ?

— Tao có một thân mình, mày thì không ! Ít nhất mày cũng còn một thằng con cần phải nuôi nấng, gầy dựng cho nó nên người chứ. Và nếu tao có bị bắt thì đó là dịp may cho mày đấy.

— Dịp may ? Mày nói gì tao không hiểu ?

— Nếu tao bị bắt, tao sẽ nhận hết đề cho mày được yên.

Khanh sáng giọng.

— Tao cóc cần mày phải làm thế...

Phát nhìn bạn :

— Đừng nóng Khanh ạ ! Chúng mình là bạn với nhau bao nhiêu năm nay, mày hiểu tao, tao hiểu mày...

— Nhưng tao không muốn mày nhận những tội mày không làm.

— Trong hai đứa mình, dù với giá nào cũng phải có một thằng được tự do. Thằng ở ngoài có bôn phận phải lo cho anh em và lo cả cho đứa trong tù.

— Nếu vậy tao sẽ ở tù.

Phát lắc đầu :

— Thằng đó phải là tao chứ không thể là mày !

Khanh nhủ mày suy nghĩ rồi nói :

— Nếu thế mình khoan về Saigon đã.

— Mày muốn thế nào ?

— Tao với mày chỉ về Saigon khi nào tính xong vụ này, nghĩa là mày phải nhượng bộ tao.

— Đề mày vào tù ?

— Đúng.

— Tao không nhường mày chuyện đó.

— Nếu vậy thì cả hai thằng hãy ở lại ngoài này đã.

Phát chắc lưỡi cái kinh. Khanh tiếp :

— Dẹp chuyện đó đi. Tao cảm thấy thèm rượu Mày đi với tao chứ Phát ?

— Thì đi.

Hai chàng vào biệt thự thay áo quần. Lan chờ họ trong phòng khách. Nàng ngừng lên nhìn Khanh bằng cặp mắt lo âu.

— Anh đi cả ngày nay. Em lo quá !

— Có chuyện gì đáng lo đâu !

Lan dịu giọng :

— Hai anh cần thận đề phòng...

Phát gạt ngang :

— Lan cứ yên tâm.

— Hai anh tính đi đâu bây giờ nữa ?

— Đi dạo loanh quanh.

— Em đi với nhé ?

Khanh lúng túng, Phát nhìn Khanh rồi nói thật với Lan :

— Tụi này tính đi uống rượu. Mực đó chắc Lan không đi được rồi.

Lan cười nhạt :

— Hai anh tưởng tãế đấy chứ... Lan uống rượu ra hồn lắm...

— Nhưng tụi này quen uống rượu ở Bar...

— Thì đã sao nào ! Thí dụ có bị cuộc đời làm với gái bán Bar thì đã sao đâu. Em đi với nhé ?

Phát ngần ngừ rồi chắc lưỡi :

— Tùy Lan đấy. Đi thì đi.

Ba người ra khỏi biệt thự, buổi tối vùng biển đầy gió mát. Sóng đêm liếm vào bãi cát ỉ ọp như những tiếng thở dài. Con đường nhựa ngoằn ngoèo, xa tít, rung ào ào với gió.

Lan lên tiếng :

— Biển đêm buồn ghê anh nhỉ ?

Không ai trả lời nàng. Dường như Khanh và Phát đang cùng mãi mê theo đuổi giòng suy tưởng của mình.

Lan tiếp, nàng nói như nói với chính nàng :

— Có nhiều khi em ngủ cả đêm vì tiếng sóng. Sóng nửa khuya nghe rộn và buồn một cách lạ lùng bi thảm lắm...

Phát cười :

— Lan giàu tưởng tượng ghê. Với tôi sóng ru mình ngủ ngon lành.

Lan cười gượng. Ba người đi bên nhau hết một quãng đường xa. Lan chợt hỏi một câu khá bất ngờ :

— Đêm nay có anh nào uống rượu thì với em không ?

Câu hỏi của Lan khiến Khanh bàng hoàng. Chàng băn khoăn tự hỏi phải chăng sự im lặng của mình đã làm Lan tủi rồi tức giận. Đã khiến nàng cố chứng tỏ rằng nàng cũng chịu chơi, nàng không phải là loại gái hoàn toàn thờ ơ, cả đần !

Khanh vòng tay qua hông Lan. chàng tính thúc ngón tay vào người Phát dục hẳn nói chuyện với Lan bất ngờ Lan chợt đi chậm lại, vô tình Khanh ôm ngang lưng nàng.

Khanh cảm thấy rõ ràng thân thể Lan run lên trong tay mình. Nàng lặn sang phía chàng. Vai nàng dựa hẳn vào vai Khanh. Thoạt trông y hệt một cặp vợ chồng đi chung với Phát.

Khanh lúng túng nhưng không biết làm cách nào hơn. Chàng không dám bỏ vòng tay ôm ngang lưng người con gái đang dựa vào chàng âu yếm và mừng rỡ..

Giọng Lan vui nhộn hẳn lên, nhưng rõ ràng nàng cố gắng phá tan sự im lặng giữa ba người :

— Hai anh suy tính những gì mà mặt khó đăm đăm ra thế ?

Phát cười nhạt, có vẻ như đắng cay :

— Có suy tính gì đâu... Óc đang trắng như tô bột đây này !

Ngừng một lát, nhìn theo điệu thuốc búng vào lề đường, Phát tiếp :

— Đi lang thang thế này mà lại thú...

Khanh cảm thấy chàng không thể im lặng lâu hơn :

— Tao nhớ những ngày khoác áo mưa đi phát phơ ngoài đường...

Lan reo lên :

— Anh cũng thích lang thang trong mưa ?

— Rất thú phải không Lan ?

— Vâng ! Nhưng đi một mình buồn chết !

Sau câu nói của Lan, ba người bước một đoạn đường trong im lặng.

Dường như cả ba cùng cảm thấy câu chuyện nhạt phèo. Đường như cả Khanh và Phát cùng nhận rõ sự có mặt của Lan làm ba người đâm ra khó nói chuyện với nhau.

Đi thêm một đoạn đường Lan chợt nói :

— Hình như...

Ý Lan muốn hỏi thẳng hai chàng rằng sự có mặt của nàng khiến cho hai người cùng khó chịu và thành ra gượng gạo không ? Nhưng nàng cảm thấy kỳ cục nên cắt ngang câu nói.

Khanh hiểu ngay ý Lan, Chàng vội nói đề khóa lấp dùm Lan nỗi sợ sùng :

— Sắp vào tới rồi đây. Lan muốn tụi này khao Lan mục gì nào ?

— Hai anh đã bảo đêm nay mình uống rượu cơ mà ?

— Uống rượu !

Khanh cười thành tiếng :

— Nói đùa với Lan thôi ! Ai nỡ ép một cô gái phải say túy lúy !

— Hôm nay Lan thèm uống rượu thật mà...

— Thật thèm cũng không nên uống. Đã lỡ uống một lần mà phiền ghê lắm ! Lần sau lỡ có chuyện bức mình Lan dám giải sầu bằng rượu lắm !

Phát xen vào :

— Tụi mình đưa Lan đi ăn vậy ?

Lan lắc đầu :

— Còn bụng nào mà ăn được nữa !

Giọng nàng thêm cương quyết :

— Em thêm uống cơ mà...

— Không uống rượu !

— Không được ! Hai anh ước hiếp người ta quá trời !

Đêm nay hai anh thử chiều theo ý của Lan đi nhé ?

Giọng Phát dưng dưng :

— Gật đại đi mày !

Khanh gật đầu. Lan reo lớn :

— Nhất anh rồi !

Phát hỏi :

— Mày chọn chỗ nào đây ?

Khanh nhìn dãy Snack Bar chạy dài hai dãy phố.

Chàng cảm thấy lòng đầy nổi chán chường, thêm cả sự khó chịu vì có mặt Lan, Lan chỉ tay vào Bar Snow.

— Mình vào đây anh nhé ?

Khanh nhăn mặt. Chàng vốn không ưa uống rượu trong Bar với người con gái hiền lành, đứng đắn như Lan. Chỗ đó không phải chỗ của nàng !

Chàng nói :

— Tụi mình ra bờ biển.

Lan cự nự :

— Từ thuở bé tới giờ em chưa nhìn thấy tận mắt cái Bar nào. Nhất là Snack bar ban đêm !

— Tò mò chuyện đó làm gì !

Lan ương ngạnh ?

— Em muốn biết ! Thời này cù lần mãi người ta cười chết.

Giọng nàng chuyển thành cay đắng :

— Phải không anh ? Con gái thời nay muốn được người ta yêu và quý phải ngồ ngáo, giỡ hơi lựu đạn, mới lừng. Anh nhỉ ?

Khanh chép miệng chán ngán.

Chàng hiểu Lan nói vậy vì sự thờ ơ, lạnh nhạt của chàng.

Nàng chắc tưởng rằng Khanh khước từ tình yêu của Lan vì nàng không hợp với Khanh. Nàng hiền lành lương thiện quá !

Khanh nói, giọng nghiêm trang :

— Em nghĩ vậy là lầm ! Thời nào, ở đâu, những người con gái hiền lành lương thiện vẫn là những viên ngọc quý !

Lan cười nhạt :

— Nhưng những viên ngọc quý thường để bày hàng !
Khanh lắc đầu :

— Thà để được quý trọng còn hơn bị dày vò.

Nói xong chàng cười ròn rã. Tiếng cười đầy cố gắng đã biến thành giả dối. Rồi Khanh nói tiếp :

— Chúng mình ra bờ biển !

Lan đứng lại, vẻ ương ngạnh hiện ra trên nét mặt !

— Em muốn vào đây cơ !

Phát xen vào :

— Thì chiu Lan tý có sao ! Vào Bar uống rượu ~~đã~~ chết ai đâu mà sợ không vào ?

Phát bước tới. Lan theo sau. Hai người đứng đợi Khanh trước cửa Snach Bar.

Khanh đành theo họ vào trong Bar.

Lan tỏ vẻ thích thú, thứ thích thú vì được thỏa mãn tự ái, vì đã bắt Khanh chịu đúng ý nàng. Nàng nhìn quanh, quan sát cái Bar như một người lạc vào cõi mộng...

Khanh nhìn Lan, cảm thấy thương hại nàng. Từ thuở nhỏ tới giờ lần này là lần đầu tiên Lan được bước vào đây, được sống trong thứ không khí mờ ảo, tội lỗi này. Nàng tuy ngượng ngập trong lòng, nhưng bề ngoài thì cố tỏ ra từng trải và bình thản. Nàng muốn Khanh phải nhận rằng nàng không thơ ngây, hiền hậu. Nàng muốn rằng nàng phải xứng đáng với chàng...

Phát gọi bồi đến gần, hỏi Lan muốn uống gì Lan gọi rượu.

Khanh chán ngán mặc cho Lan muốn uống gì thì uống. Chàng gọi rượu với Phát, đốt điếu thuốc lá, nhìn băng quơ vào những cô gái bán Bar ngồi chen chúc với nhau giữa đám khách ngoại quốc to lớn, kèn cồng và nham nhở.

Trong tiếng nhạc chói tai của Snack bar. Lan nghiêng đầu nói với Phát gì đó, hai người cười. Khanh mừng là chàng không phải trả lời những câu hỏi của Lan. Đỡ bị nàng quấy rầy càng nhiều càng tốt.

Chàng uống liên miên hết ly rượu này sang ly rượu khác lòng buồn bã lạ lùng. Chàng nhớ đến Nga, đến con rồi đến cả người vợ đang sống với gã sĩ quan ngoại quốc... Chàng cảm thấy bỗng dưng lòng chàng nguội lạnh với cuộc đời, đứng đứng với tất cả và rồi óc chàng bừng lên ngọn lửa say mê trở lại Saigon...

Chàng muốn nói với Phát quyết định sau cùng ấy, nhưng thấy Phát đang mặc giăng cho Lan nghe điều gì

đó Khanh lại thôi. Chàng nâng ly rượu lên môi, chưa kịp uống thì tiếng thủy tinh vỡ tan nổi lên sau lưng chàng, Lan rú lên sợ hãi, Phát chồm tới đẩy vào lưng gã quân nhân ngoại quốc đang lùi suýt đụng vào chỗ Lan ngồi...

Khanh nghe tiếng Phát quát :

— Đọc ra Khanh !

Khanh nhảy lùi ra cửa. Khanh biết đã có sự xô xát. Chàng nhìn thấy một toán người cao lớn đuổi theo hai người đàn ông V. N. nhưng Phát từ phía cửa bar liên tiếp ném vỡ chai vào cản đường bọn chúng. Đèn vụt tắt. Thừa dịp Phát cũng thoát ra đường. Chàng thấy hai gã đàn ông Việt Nam bị hành hung lúc nãy đang ngồi trên chiếc xích lô, chàng thét :

— Đạp ra phía biển mau !

Chiếc xe vội vã chạy đi xa. Khanh và Phát tiếp tục chặn ở quán rượu không cho bọn lính Mỹ tràn ra ngoài đường.

Năm phút sau Khanh nói nhanh :

— Không giữ nổi đâu. Mình đọc ra phía bờ biển đi mày.

— Lan đâu ?

— Tao bảo nó chạy ra đó rồi :

— Mình đọc !

Hai chàng buông tay giữ cánh cửa bar, quay lưng chạy về cuối phố. Phía sau lưng một bọn lính Mỹ hò hét ném theo Phát và Khanh đủ thứ vỏ chai và gạch đá.

Vừa chạy Phát vừa vung tay lên nói :

— Ít có bữa được đánh một trận tưng bừng như tối hôm nay !

Khanh chạy chậm dần, phía sau không còn ai đuổi theo hai chàng nữa.

Rồi cả hai đi thong thả, vừa đi vừa thở xả hơi.

Phát vẫn chưa hết kích động, chàng ba hoa :

— Thoát được ra là phúc bảy mươi đời. Tao tưởng hai thằng mình ốm đòn với chúng nó rồi. Sư em Lan ! Vì em mà suýt nữa ăn mày !

Khanh thở ra một hơi dài khoan khoái. Chàng lo âu :

— Hai thằng Việt Nam lúc này không biết có sao không.

— Một thằng bị đánh gục, một thằng ăn no đòn. Chắc chúng nó đọc mất tiêu rồi. Sức mấy mà hai đứa nó đợi mình ngoài bãi...

Khanh mỉm cười. Chàng nghĩ đến vụ đập lộn vừa qua. Ít nhất quang cảnh hỗn độn của cuộc ẩu đả cũng giúp Khanh những phút vui náo loạn, cũng giúp chàng quên nỗi bức mình, lo lắng vì rắc rối tình cảm với Lan.

Chợt Phát nói với giọng ngạc nhiên :

— Tụi nó kia !

Khanh nhìn theo ngón tay Phát, chàng nhận thấy Lan đang đứng gần một gã thanh niên, đúng là gã thanh niên Việt chạy thoát đi lúc này cùng người bạn bị trúng đòn gần bất tỉnh.

Lan vẫy tay gọi Khanh và Phát tới. Hai chàng ngồi vào bàn. Gã thanh niên Việt Nam xiết chặt tay Khanh và Phát :

— Thành thực cảm tạ hai anh. Nếu không được hai anh can thiệp kịp thời thì chúng tôi nguy đến sinh mạng...

Phát hỏi :

— Thưa còn anh bạn nữa đâu ?

— Dạ tôi đã cho người chở anh ấy vào quân y viện.

Nói xong, gã nhìn Phát và Khanh, giọng lo lắng hỏi :

— Thưa hai anh có người nào bị...

— Không !

— Hai anh uống gì ạ.

Khanh gọi bồi bàn đem la-de cho chàng và Phát.

Lan nói :

Em sợ quá chừng anh ạ... Từ lúc này tới giờ tim em muốn phá tan lồng ngực vì không thấy hai anh...

Phát mỉm cười :

— Vì Lan nên tội này suýt chết !

Lan lừ mắt trách yêu Khanh và Phát rồi cười ròn :

— Tội Mỹ đêm nay chắc tức ghê lắm. Cả bọn đông thế mà không thắng nổi các anh.

— Chạy toé khói ra là thua đứt đuôi con nòng nọc rồi còn gì !

Nhưng thua khác !

— Thua là thua thế nào ?

— Các anh thua nhưng vẫn làm tội nó ngán người Việt mình.

Khanh xen vào :

— Lan là con gái mà cứ thích chuyện choảng nhau. Lạ thật !

Lan cười, nàng nhìn gã thanh niên Việt đang cười góp :

— Chắc anh Khanh anh Phát chưa biết anh này.

— Chưa. Còn Lan ?

— Em vừa nhận ra anh ấy xong. Kề như chỗ người nhà cả.

Nàng chỉ từng người, giới thiệu nhau :

— Đây là anh Vọng, bạn học ngày xưa với chị Nga em. Đây là hai anh Khanh và Phát, chị Nga giới thiệu ra đây nghỉ mát...

Thiếu tá Vọng bắt tay hai chàng lần nữa rồi vui vẻ nói :

— Được quen với hai anh thật là mừng... Tôi chưa thấy ai đánh đẹp và liều đến thế... Chắc hai anh phải là những võ sĩ nhà nghề...

Phát cười, nụ cười khỏa lấp câu trả lời để nói sang chuyện khác :

— Kề ra vào giờ này, ngồi uống rượu ở đây thú đấy chứ anh Vọng nhỉ ?

Khanh hòa theo bạn, đưa câu chuyện giữa bốn người xa hân vụ đánh nhau lúc nãy. Họ thảo luận với nhau khá hào hứng, mê say về rượu ngon phong cảnh biển và những cuộc du lịch đã qua trong đời...

Nhưng Vọng dường như chưa thỏa mãn về sự hiểu biết quá đơn sơ về Phát và Khanh. Gã lợi dụng thời gian im lặng giữa câu chuyện đề hỏi hai chàng :

— Hai anh chắc nghỉ ngoài này còn lâu ă ?

Khanh trả lời thay cho Phát :

— Thừa tui tôi chưa định ngày... về..

— Vậy thì hay quá... Tôi mong sẽ mời được các anh tham dự những mục giải trí thật vui ..

Vọng nói qua về những cuộc giải trí hào hứng ở thành phố ven biển này, rồi gã tiếp :

— Hy vọng rằng hai anh không chối từ...

Lan bộp chớp :

— Em cá với anh Vọng rằng em sẽ kéo được anh Khanh, anh Phát đi giải trí với anh. Các anh mà đi với nhau thì thật là ăng-rơ lắm... Cả ba anh cùng ầu cùng liều...

Vọng cười còi mở, hào hứng :

— Ở ngoài này không có bạn chán chết người đi được. Mình được gặp hai anh thật là... cha cha tuyệt quá trời...

Vọng nâng cao ly la-de đầy áp :

— Kính mời hai anh... Tụi mình đêm nay xin uống thật say...

Lan cổ võ nồng nàn :

— Nhất... Uống đi anh. Uống đi anh...

15

VỌNG ĐẦY LUNG GHỀ HƠI

ngã ra phía sau, hai chân Vọng đu đưa nhịp nhàng, điệu thuốc ngậm lười biếng trệ xuống một bên mép, mang cho Vọng một vẻ chán buồn thắm.

Khanh chống hai tay lên đùi, cúi mặt nhìn xuống đáy ly rượu ngon vàng ệch. Phát lăm lăm nhìn lên trời khuya gió và những vì sao sáng.

Biển đêm rì rầm tiếng gió và tiếng sóng. Thứ im lặng buồn bã đè nặng trên tâm hồn cả ba người đàn ông ngồi đây đêm nay.

Vọng chợt nhắc điệu thuốc lá ra khỏi đôi môi giọng chán ngán :

— Ở tỉnh nhỏ như tỉnh này, nhiều lúc mình cảm thấy thời gian như ngừng hẳn lại.

Phát gật đầu :

— Và cảm thấy thờ ơ với tất cả mọi thứ công danh bổng lộc ở đời...

Vọng cười mím :

— Nhưng với ái tình thì mình bị nó vắt vẻo đòi hỏi ghê gớm !

Vọng và Phát cùng cười. Khanh nghĩ đến Nga. Người đàn bà xinh đẹp ấy vẫn bắt tin từ khi chàng với Phát ra ở ngoài này. Nàng không rời Saigon cũng không thư từ gì cho Khanh hết !

Tình trạng đó khiến cho Khanh nảy ra ý nghĩ Nga đã quên hẳn chàng rồi. Nhưng cũng may cho chàng, những lúc rảnh rang thì Vọng tới biệt thự kéo chàng với Phát đi chơi cho bằng được...

Đêm nay ba người kéo nhau ngồi uống rượu trên bãi biển sáng trắng. Câu chuyện xoay quanh nhiều đề mục mãi rồi cũng nhàm. Cả ba yên lặng, đắm đuối, bận bịu với ý nghĩ riêng rẽ của từng người.

Rồi Vọng ngừng đầu lên nhìn Khanh với Phát :

— Minh có điều này muốn hỏi hai bồ từ lâu...

Phát thản nhiên gần như lạnh lùng, thách đố :

— Ông hỏi đi !

— Hình như hai bạn đang ở trong tình thế phải trốn tránh. ? Ý mình muốn nói là hình như hai bồ đang kẹt trong tuổi quân dịch và không chịu thi hành lệnh gọi nhập ngũ tập thể.

Phát cười nhẹ :

— Ông hỏi làm gì ? Chắc chắn là không phải để bắt tội tôi rồi. Phải không ông Sĩ quan An ninh gộc ?

Vọng cười cười mở :

— Dĩ nhiên. Có mặt mo mà đi bắt các ngài vì tội trốn quân dịch ! Minh hỏi là đề chấm dứt dùm hai bồ tình trạng khó thương này.

Khanh cười thành tiếng điệu cợt :

— Nghĩa là giúp tội này đăng lính ?

— Không...

Vọng suy nghĩ một lát rồi tiếp :

— Ngành An Ninh của mình đang thiếu nhân viên...

Nếu được hai bạn nhận lời làm giúp cho thì bồ quá ..

— Nhân viên An-Ninh chìm, nổi thiếu gì trên toàn quốc ?

— Nhưng loại công tác này cần tới loại người như hai bạn ở đây cơ... Nếu hai bạn đồng ý, chắc chắn là kết chuyện gì Nha An-Ninh cũng thu xếp được xong xuôi.

Phát nhìn Khanh. Cặp mắt Phát sáng lên ánh vui mừng và hỏi ý bạn trước đề nghị của Vọng. Khanh nghĩ ngợi khá lâu rồi nói :

— Đã tới lúc hai đưa tôi với Vọng thân tình đến nổi chẳng cần đấu nhau làm quái gì về tình trạng của chúng tôi...

Khanh uống hớp rượu, khó chịu về câu nói lằng thòng lộn xộn của mình. Chàng dần đo cân nhắc rồi tiếp :

— Tôi nói thẳng với Vọng là tụi tôi không những trốn quân dịch mà còn bị Công An Cảnh Sát chúng truy tầm không phải truy tầm cái kiểu phát phơ, làm cảnh mà chúng dốc toàn lực, tung người đi toàn quốc cổ tóm được tụi này...

Vọng không thay đổi sắc diện :

— Nghĩa là hai bồ dính vào một vụ nào đó rất quan trọng ? Chính trị chẳng hạn ?

— Không. Thực ra vụ đó không quan trọng lắm nhưng nó thành ra ghê gớm vì đụng tới danh dự của ông Xếp cóm trung ương.

Khanh cười nhạt. Chàng sắp xếp mọi việc trong dĩ vãng rồi kể lại cho Vọng nghe từ lúc khởi đầu cho tới khi phải bỏ tất cả ra đây...

Kể xong Khanh thờ dài :

Đó... Hai đưa tụi tôi như thế đó. Hai

thằng du đấng đáng khinh bỉ. Hai thằng sống bằng nghề đâm thuê, chém mướn, thu thuế bọn làm ăn phi pháp, nghề đó Vọng thấy rằng có vinh dự gì đâu ! Chán lắm !

Phát xen vào :

— Và bây giờ kẹt cứng không tài nào gỡ nổi.

Vọng bắt đầu có những vết nhăn trên trán. Vọng lăm lăm tính toán thật lâu. Khanh và Phát thản nhiên uống rượu và chờ đợi. Hai chàng tin rằng Vọng không tỏ cáo, không bắt giữ mình, Vọng có lẽ đang tận lực tìm cách gỡ cho hai chàng ra khỏi những rắc rối hiện thời...

Rồi Vọng reo khẽ một tiếng. vui vẻ nói :

— Được rồi... Hy vọng lắm các bồ ơi.

— Thế nào ?

— Nhưng hai bồ có nhận lời không đã.

— Bạn muốn tụi này làm những việc gì để đòi lấy tự do không án tích ?

— Quan trọng lắm ... Đã có nhiều người không làm nổi. Mà không làm nổi là chết. Chắc chắn chết... Đến lượt hai bạn mình ngại quá... Nhưng chỉ cách đó mới đổi được sự xí xóa mà thôi !

Phát nhú mảy lại, giọng biến thành mỉa mai, chua chát :

— Nghĩa là nhà nước chỉ bằng lòng xí xóa tội lỗi cho hai đứa tụi này nếu đem lại được một chiến công vĩ đại ?

Vọng thở dài :

— Xã hội nào cũng có những quy luật đòi chác. Xã hội thời chiến càng có những thứ đó nhiều hơn.

Phát nói ngay :

— Thời chiến, nhiều phạm nhân trở thành anh hùng dân tộc, nhiều tên vô lại bỗng thành vĩ nhân...

Phát cười dòn tiếng cười lộ vẻ liêu lĩnh, càn bặt và khinh đời :

— Vậy bực nói đi, hai đứa tôi phải làm gì để đòi lấy hai bản tư pháp lý lịch trắng phau và không còn bị bọn nhà Còm theo đuổi chộp oắt như hiện giờ.

Vọng nhăn nhó :

— Mình đã nghĩ đủ cách để giúp hai bồ, nhưng không cách nào hơn cách cuối cùng này. Mình mong rằng Khanh với Phát thông cảm cho mình, đây không phải là một điều kiện mình đưa ra để bắt buộc hai bồ đòi lấy tự do...

Khanh cắt ngang lời Vọng :

— Tôi hiểu. Vọng có thiện chí giúp tụi này nhưng Vọng không đủ thẩm quyền quyết định. Vọng muốn tụi này làm việc để Vọng có đủ lý lẽ xin thượng cấp xá xóa tất cả, phải thế không ?

Vọng hoan hỉ gật đầu :

— Khanh nói đúng. Xếp của mình không bao giờ cho ai một đặc ân mà không đòi hỏi thuộc cấp điều kiện đền bù nào đó. Tôi hiểu tánh ông ta như vậy, tôi khổ tâm vô cùng khi phải nói với Khanh và Phát những điều như thế...

— Không sao. Vọng nói đi. Nếu tụi tôi làm được thì đây là một dịp may. Một lối thoát cuối cùng cho những tên du đảng tội lỗi ngập đầu như hai đứa chúng tôi.

Vọng gật gù suy nghĩ rồi nhìn quanh. Khi đã yên tâm không ai nghe được những lời mình nói Vọng hạ giọng :

— Như hai bồ biết, tôi ở ngoài này với nhiệm vụ

của một Sĩ quan An Ninh phụ trách về phản gián. Công tác mà tôi phải hoàn tất là thủ tiêu một người, một người vô cùng quan trọng trong hàng ngũ địch. Hẳn ta hầu như không bao giờ ra khỏi mật khu, bởi vậy chỉ có cách đột nhập vào trong đó. Chúng tôi đã gửi đi ba toán ba người... Nhưng cả ba toán đều biệt tích. Nói như vậy hai bồ chắc đã hiểu công tác không dễ dàng đâu...

Khanh gật đầu với ít nhiều hứng thú :

— Tôi hiểu.

— Bởi thế tôi nghĩ đến Khanh và Phát. Nếu hai bồ thành công, ngoài việc xí xóa được mọi án tích còn nhiều đặc ân khác nữa...

Phát chua chát :

— Chắc chắn có khoản tiền. Rất nhiều tiền ?

Vọng gật đầu :

— Vâng. Chắc chắn món tiền thưởng phải đến nhiều triệu đồng.

— Thừa cho hai đứa tôi trở thành những con người lương thiện hoàn toàn...

— Vâng. Nhưng điều quan trọng là...

Vọng ngừng lại với vẻ đầy ấp bản khoăn.

Khanh nói ngay :

— Vọng biết đó, đảng nào thì hai đứa lui tôi cũng kẹt. Một là ra đảo, hai là tự do sống như thế này chỉ là sống tạm.

Chàng thở dài buồn bã tiếp :

— Tôi có ý định trở về Saigon, mà về trong đó là đương nhiên thử thách với định mệnh, một sự thử thách không tương lai, không lối thoát, Nếu bị bắn chết thì đúng là chết như con chó ghẻ. Giải pháp của Vọng tuy khó khăn, tuy vất vả nhưng dù sao vẫn có hy vọng,

còn an ủi được cho mình khi thất bại. Và nếu thành công, dĩ nhiên là có cả một cuộc đời mới cho mình.. Lúc này, trong tình cảnh hiện nay, tôi với Phát không thể nào chọn lựa hơn được nữa rồi. Chỉ còn cách là nhận lời Vọng.

Vọng gật gù, giọng nhuốm buồn :

— Thú thực với hai bồ, ngay từ đêm được hai bồ cứu tôi thoát khỏi snack bar Snow tôi đã linh cảm được rằng hai bồ chính là những người chúng tôi cần và phải mời được bằng bất cứ giá nào. Với kinh nghiệm và linh tính trong nghề điệp báo, tôi vững tin rằng Khanh với Phát sẽ thành công. Mình không thể cắt nghĩa được linh cảm đó nhưng rất thực thà mình nói : Linh cảm mình chưa bao giờ sai.

Khanh nói :

— Cám ơn Vọng đã tin ở tụi này. Kể từ giờ phút này tôi nhận lời của Vọng, Phát thế nào ?

— Mà còn hỏi tao câu đó nữa sao ? Vớ vẩn cái thằng này !

— Vậy là cả hai đứa tôi đồng ý. Còn người thứ ba đi với tụi tôi ?

Vọng cúi mặt nhìn mũi giày :

— Người đó là tôi !

— Là Vọng ?

— Chính tôi !

— Công tác quan trọng đến nỗi phải liều đến một Thiếu tá Tình báo như Vọng hay sao ?

— Quá quan trọng. Cục diện chiến tranh có thể đổi thay lợi hay bất lợi cho phía chúng mình tùy ở sự có mặt hay không của gã đàn ông mình mới nói trong hàng ngũ bên kia.

Phát nhòm hăm người lên vì thích thú :

— Có Vọng đi với hai thằng mình là nhất ! Nhất không còn gì nhất hơn được nữa.

Vọng mỉm cười.

— Sáng ngày mai mình cho xe đến đón hai bồ. Chúng ta sẽ về Saigon trình diện cấp trên đề tuần tới lên đường.

— Bất ngờ ghê gớm quá...

Phát lăm bầm rồi cười thật tươi :

— Mình không ngờ có Vọng đi cùng !... Ly kỳ thật ! Khanh nhìn Phát, vui lây cái vui của bạn.

Chàng nói :

— Lần này về tới Saigon khỏi phải trốn chui trốn nhủi như hai thằng hủi !

Phát vùng cười lớn đầy khoái trá :

— Kề như hai thằng mình bất khả xâm phạm, ít nhứt thì cũng trong một thời gian trước ngày công tác. Mà có quyền hiên ngang đến thăm Nga và... à...à. Thà chuyển đi này có đi luôn tao cũng hả,..

Khanh mỉm cười, hình ảnh Nga hiện lên đẹp rực rỡ trong lòng chàng. Khanh chợt mơ tưởng đến ngày may mắn hoàn thành công tác trở về, biến thành con người không án tích hoàn toàn tự do. Lúc đó chắc rằng Nga phải khóc vì mừng.

Chàng cao hứng vỗ vào vai Vọng :

— Cám ơn bồ. Uống với tụi này tí nữa đi. Uống cho say rồi hậu xét !

Phát vỗ tay reo :

— Đồng ý. Uống say đi ! Chuyến này về tới Saigon, việc đầu tiên của tao là gọi bọn đàn em tới khao chúng nó một châu lạng !

Nói xong Phát cười ha hả. Khanh nhìn bạn, lòng chàng bừng lên nỗi vui mừng, thoải mái như một người vừa thoát chết...

ĐOẠN KẾT

HANG QUÂN ĐỪNG THẰNG BẰNG

giữ thế nghiêm. Dàn nhạc nổi quân hiệu đón chào vị Tướng bốn sao từ trên xe bước xuống.

Ba chiến sĩ thành công sau bốn mươi ngày công tác trong lòng mật khu địch trở về, rời ghế đứng lên Vọng nói nhỏ với Khanh và Phát :

— Tụi mình sửa soạn đi. Ông ấy duyệt qua hàng rào danh dự là gắn huy chương ngay rồi liền.

Khanh đỡ một tay dưới nách Phát, nâng bạn đứng lên. Lòng chàng cảm thấy sung sướng, hành diện chút nào. Nhìn cặp nặng Phát chống dọc hai bên sườn, Khanh đau nhói trong tim vì ống quần bên trái của Phát phần phật bay trong gió.

Chuyến công tác thành công những trên đường về Phát bị lực lượng truy kích địch bắn gầy một giò. Dem được Phát về thực quả là một kỳ công của Khanh và Vọng.

Phát cắt đứt ý nghĩ buồn nản của Khanh bằng một nụ cười và cái huých tay cổ làm ra hào hứng :

— Diu tao ra lãnh huy chương chứ mày ! Còn sống, còn có được ngày hôm nay là tao may mắn quá rồi.

Khanh mím môi nén tiếng thở dài. Chàng nâng tay Phát choàng qua vai mình. Vọng giữ tay bên kia của Phát rồi hai chàng nâng bổng Phát lên, đưa bạn ra trước khán đài.

Ba chàng đứng thẳng trong tiếng hô trịnh trọng của người xướng ngôn buổi lễ tổ chức đơn giản nhưng trang nghiêm tại sân cỏ Bộ Tổng Tham Mưu.

Các tướng lãnh và quan khách đứng thẳng khi xướng ngôn tuyên đọc chiến công của ba chiến sĩ anh hùng.

Khanh thờ ơ nhìn quanh. Lần đầu tiên trong đời chàng được làm anh hùng, được tuyên dương, khen tặng và ban thưởng.

Chàng nghe lỏm bõm câu được câu không về thành tích của mình. Cạnh chàng và Phát có vẻ như chăm chú lắng nghe, nhưng Khanh không sao quên lắng được ý nghĩ khó chịu đến gần như đau đớn vì tiếng gió đập vào ống quần Phát phần phật từng hồi.

Chàng hồi tưởng đến chuyến đi đã qua. Chàng như sống lại với núi rừng âm u, gai góc sinh lầy... Với những nhát dao ngọt và nhanh ghim vào hàng chục con người, những tràng đạn nổ ròn tan trong đêm khuya, ngày vắng và cái chết quằn quại đau đớn của tên trùm gián điệp đối phương...

Từng chi tiết rừng rợn, sâu thẳm đã qua vụt sống lại trong lòng Khanh. Chàng cảm thấy ngao ngán lạ lùng. Nỗi buồn chán khiến Khanh có ý nghĩ bỏ mặc tất cả để bước thẳng ra ngoài, đi lang thang trong thành phố...

Rồi người xướng ngôn kết thúc bản tuyên dương công trạng dài ba trang đánh máy. Địa điểm hành lễ đột

ngọt rơi vào sự yên tĩnh bất ngờ khiến Khanh có cảm tưởng như mình đang rơi tụt xuống một khoảng thình không trong lòng đất.

Chỉ một phút sau nhạc hùng vụt nổi lên. Ông Tướng bốn sao rời khán đài, tiến thẳng tới ba chàng. Viên sĩ quan nghi lễ đi kè kè bên cạnh với chiếc gối huy chương.

Vọng được gần trước tiên, rồi Phát rồi Khanh.

Trí óc Khanh rỗng tuếch khi bàn tay ông Tướng gài chặt chiếc huy chương cao quý nhất của quân lực vào ngực áo chàng. Chàng bị ám ảnh hoài vì ống quần phát phor của bạn.

Cho đến lúc buổi lễ tan, ngồi chung xe với Vọng Khanh mới tìm lại được phần nào bình tĩnh cho tâm hồn.

Phát ngẩng đầu lên nệm xe, mắt nhắm lại, giọng nói vang lên như người mê ngủ :

— Các đàn anh tuyên dương hách gớm... Tao không bao giờ ngờ được rằng có ngày tao thành một anh hùng...

Nói xong Phát cười nhạt :

— Cho dù là một độc cước anh hùng... rơm !!!

Vọng dịu dàng :

— Kể từ hôm nay Khanh với Phát hoàn toàn tự do. Đứa nào đụng tới hai bạn là nó lãnh đủ với mình.

Giọng Phát không thoảng một chút mừng rỡ, thích thú nào :

— Tự do đất không tưởng được...

Phát vỗ vào một bên chân cụt của mình :

— Nhưng mua được nó cũng là may ! Lúc bị chúng nó quạt trúng một băng, mình yên trí rằng thế là mình đi đứt...

Vọng buồn buồn nói :

— Lúc đó Phát hết những gì có nhớ không ?

— Hình như mình đòi tự sát ? Phải không nhỉ ?

— Phát bắt buộc Khanh phải bắn vào đầu cho Phát chết luôn...

Phát cười buồn.

Khanh đưa câu chuyện sang hướng khác :

— Các bạn nên nhớ mình về được đến đây là một phép lạ rồi. Nhất rồi ! Vọng chạy nhanh đi. Giờ này chị em Nga đang chờ tội mình về ăn cơm đấy.

Vọng thêm chân ga. Chiếc xe vọt phóng như bay trên đại lộ.

Phát nói :

— Hôm qua khi tao chối từ đề nghị của Lan, không hiểu con Lé nó có cho rằng mình là thằng điên không nhỉ ?

Khanh liếc nhìn Phát cảm thấy thương cho bạn nhiều hơn.

Hôm qua Phát đã từ chối đề nghị rằng Lan, với Phát sẽ thành hôn để có người săn sóc cho chàng. Lúc đó Phát rơi nước mắt vì xúc động hoặc vì tủi thân ? Và Lan sững sốt đến nỗi ngồi lặng hằng giờ...

Suốt đêm qua Khanh khuyên Phát nhận lời nhưng Phát cười nhạt, trả lời Khanh :

— Tao biết Lan nó thương tao, thương hại tao chứ không phải vì yêu. Người nó yêu là mày... Nhưng con chị nó đã cướp được mày nó nhìn vào cái chân cụt của tao hoặc nó muốn đền bù muốn trả thù mày cũng không biết chừng... Nếu nó yêu tao, thực sự yêu tao hẳn không khi nào nó ngổ lời muốn tao cưới nó...

Khanh phải nhận rằng Phát nói đúng. Chàng im lặng thức cho đến sáng, rồi dìu Phát đi lãnh huy chương !

Vọng chợt nói :

— Đây rồi... Người đẹp đang chờ tụi mình trước cửa !

Vọng đem xe vào trước cửa nhà Nga. Khanh bước xuống ôm người yêu vào lòng. Vọng dìu Phát xuống. Cặp mắt Phát nhìn Khanh với Nga như đầy áp nỗi buồn rồi mọng như đầy nước mắt tủi thân.

Khanh hôn nhẹ lên trán người tình. Chàng liếc nhìn Phát đang gò lưng trên cặp nặng bước vào nhà.

Lòng Khanh nhói lên nỗi đau đớn lạ lùng. Chàng chớp nhanh cặp mắt, cảm thấy nóng và cay.

Nga ngạc nhiên :

— Mắt anh sao như người khóc thế này ?

— Anh khóc vì mừng... Vì từ bây giờ anh không còn sợ mất em !

Nga nhìn vào mặt người yêu :

— Không... Không phải thế. Anh hình như thương cho anh Phát. Phải không ?

Khanh lắc đầu. Chàng ráng mím cười. Nụ cười như một người đang mếu.

Từ trong nhà vẳng ra tiếng nói oang oang của Phát :

— Rượu đâu rồi ? Hồng quá... Bà chủ nhà bộ quên mua rượu rồi sao ?

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

— 1969 —

NAM · THÀNH
TỔNG PHÁT HÀNH.
Lê - văn - Duyệt Saigon

CHÉM MƯỜN
tiểu thuyết
NGUYỄN ĐÌNH THIỀU
do KCN ấn hành
do KCN ấn hành
KD số 272 BTT/PHNT ngày 27-10-71

Giá 320\$